REZERVA OȘTIRII ROMÂNE

REVISTĂ DE INFORMARE, OPINIE ŞI CULTURĂ

ANUL XXIV – Nr. 2(47) – DECEMBRIE 2022

Din cuprins:

- **Rezultatele muncii ANCMRR depind de contribuția fiecărui membru –** *Gl. lt. (r) Neculai Băhnăreanu*
- **ANCMRR – Filiala Județeană Tulcea „Contraamiral Iacob Bălan“, peste trei decenii de activitate rodnică –** *Cdor (r) Gheorghe Băcanu*
- **Pensiile militare de ieri, astăzi și... mâine? –** *Gl. mr. (r) dr. Leonard Bantaș*
- **Semnificația Zilei Armatei în istoria modernă și contemporană a României –** *Cerc. șt. gr. III dr. Sorin Cristescu*
- **Promoția 1972 ofițeri de infanterie, cercetare și vânători de munte semicentenar aniversar –** *Col. (r) Anton Iancu*
- **General de divizie Ioniță Botoș onorat în localitatea în care s-a născut –** *Gl. mr. (r) Gheorghe Popa*
- **Eroul pontonier Eftimie Croitoru –** *Col. (r) Marian Gargaz*
- **Centenarul încoronării Regelui Ferdinand I și a Reginei Maria la Alba Iulia –** *Col. (r) dr. Cristache Gheorghe*
- **Reziliența – prima linie de apărare –** *Gl. bg. (r) dr. Gheorghe Crețu*
- **In memoriam – Avram Iancu (1824-1872) –** *Col. (r) Ioan Pogan*

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A CADRELOR MILITARE ÎN REZERVĂ ŞI ÎN RETRAGERE „ALEXANDRU IOAN CUZA”

SĂRBĂTORIREA ZILEI ARMATEI ROMÂNIEI DE CĂTRE FILIALELE ANCMRR – ÎN IMAGINI –

Filiala Județeană Alba „Gemina“

Delegația Filialei Județene Arad „Ziridava“ la Monumentul Eroilor români din Szeged

Filiala Județeană Cluj

Subfiliala Pitești „Vlad Țepeș“

Filiala Municipală Câmpina

FilialaJudețeană Maramureș

Simpozion Filiala Județeană Hunedoara „Sarmizegetuza“

Filiala Județeană Gorj – Activitate într-o unitate de învățământ

Filiala Județeană Tulcea „Contraamiral Iacob Bălan“

Simpozion Filiala Județeană Botoșani „Gl. Gheorghe Avramescu“

REZERVA OŞTIRII ROMÂNE
Revistă semestrială
ANUL XXIV, nr. 2 (47) – Decembrie 2022

DIRECTORUL REVISTEI
General-locotenent (r)
NECULAI BĂHNĂREANU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-şef
General de brigadă (r)
dr. **GHEORGHE CREȚU**

Redactori:
Col. (r) dr. **CRISTACHE GHEORGHE**
Col. (r) ing. **MARIN ANDREI**
Gl. bg. (r) **VASILE ILIEŞ**

AU COLABORAT:
Gl. lt. (r) **NECULAI BĂHNĂREANU**
Col. (r) **ION CIONTEA**
Col. (r) **IOAN POGAN**
Cdor (r) **BĂCANU GHEORGHE**
Cdor (r) **CONSTANTIN ASOFRONIE**
Col. (r) **RODICA NICOLAE**
Col. (r) **ION-IULIAN PETRESCU**
Gl. mr. (r) dr.
ADRIAN-LEONARD BANTAŞ
Col. (r) dr. **CRISTACHE GHEORGHE**
Gl. bg. (r) conf. univ. dr. **VASILE CREȚ**
Cerc. șt. gr. III dr. **SORIN CRISTESCU**
Lt. col. (r) **DUMITRU VASILIU**
Col. (r) ing. **MARIN ANDREI**
Col. (r) **ANTON IANCU**
Gl. mr. (r) **GHEORGHE POPA**
Col. (r) **MARIAN GARGAZ**
Col. (r) **ION GH. TOMA**
Col. (r) **LAURENȚIU DOMNIȘORU**
Gl. bg. (r) dr. **VASILE HERMENEANU**
Gl. bg. (r) **VASILE ILIEȘ**
Col. (r) dr. ing. **ANTON MURARU**
Gl. mr. (r) **VASILE DOMNU**

Adresa redacției:
PALATUL
CERCULUI MILITAR NAȚIONAL
Str. Constantin Mille nr. 1, etaj 4, Sector 1,
Bucureşti
Tel. 021.313.31.01; Tel/Fax 021.313.05.50
E-mail: ANCMRRcentral@yahoo.com
SITE: www.ANCMRRro
ISSN 1582-2222

S U M A R

◆ EDITORIAL: Comunicarea și rolul ei în cadrul ANCMRR..... 2
◆DIN VIAȚA ANCMRR:
- Rezultatele muncii în ANCMRR depind de contribuția fiecărui membru..... 4
- Onoarea și demnitatea – dimensiuni fundamentale ale membrilor ANCMRR..... 6
◆DIN VIAȚA FILIALELOR ȘI SUBFILIALELOR ANCMRR
- Filiala Județeană Cluj s-a alăturat celor care omagiază pe veteranii de război 8
- Filiala Județeană Tulcea – peste trei decenii de activitate rodnică 10
- Filiala Județeană Galați – Experiențe emoționante 12
- Filiala Județeană Curtea de Argeș – O manifestare devenită tradiție 13
◆RELAȚII INTERNAȚIONALE
- Participarea și modul de desfășurare a congresului de vară 2022 a CIOMR..... 15
◆OPINII
- Pensiile militare de ieri, astăzi și... mâine..... 19
◆CURIER..... 22
◆PAGINA LIRICĂ
- Col.(r) Laurențiu Sfinteș – „Anotimpul interogațiilor”..... 24
◆ VALORI ALE CULTURII, CIVILIZAȚIEI ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI
- Școala Superioară de Război 26
- Camarazi pe care merită să-i gratulăm 30
◆ SEMNAL: Cărți și reviste
- Cartea de aur a cultului eroilor judetului Botoșani; Monografia Filialei Sectorului 5, București; Napoleon Bonaparte – Imagini de colecție; Iertarea semenilor; Serbări publice în România; Destinul tezaurului României. Argumente din arhivele ruse; Pe ambele părți ale baricadei – romanul unei revoluții; Rezervistul; Rezervistul Gălățean 32
◆ ANIVERSĂRI... ANIVERSĂRI
- 25 Octombrie – Ziua Armatei României..... 39
- Semnificația Zilei Armatei în istoria modernă și contemporană a României..... 40
- Centenarul Palatului Cercului Militar Național..... 43
- Un sumar bilanț al întâlnirilor la al 55-lea an de la absolvire... 45
- Promoția 1972 – ofițeri infanterie, cercetare și vânători de munte semicentenar aniversar 48
◆ ECOURI
- General de divizie Ioniță Botoș onorat în localitatea în care s-a născut..... 50
- Eroul pontonier Eftimie Croitoru..... 52
- Cea mai caldă voce din lume 55
◆ FILE DE ISTORIE
- Centenarul Încoronării Regelui Ferdinand I și a Reginei Maria la Alba Iulia 58
- Maria, Regina României 64
◆ PROBLEME DE INTERES
- Reziliența – prima linie de apărare 66
◆ REMEMBER: – Gl. mr. Zeca Constantin; Gl. mr. Chiriac Mihai; Gl. bg. Constantinescu Stan; Col. dr. Valentin Marin; Col. Augustin Moldovan; Bejinaru Ana; Crețu Florentina 69
◆ IN MEMORIAM
– Avram Iancu (1824-1872) 76
◆ TEMATICA Revistei „Rezerva Oștirii Române” Nr. 1 (48)/2023..... 79
◆ SUMMARY 80

EDITORIAL

COMUNICAREA ȘI ROLUL EI ÎN CADRUL ANCMRR

Comunicarea este cheia de boltă în relațiile umane, este una dintre pârghiile apropierii dintre semeni, este motorul tuturor activităților pe care oamenii le organizează sau la care participă, este cea care se dorește a fi importantă în fiecare zi și în orice mediu în care oamenii interacționează.

Comunicarea nu reprezintă altceva decât **modul de interacțiune psihosocială a oamenilor, realizată prin limbaj sau prin alte coduri în scopul transmiterii de informații sub formă de mesaje, știri, texte ori gesturi simbolice**…Acest ansamblu de acțiuni este realizat între cel puțin doi interlocutori respectiv **emițătorul și receptorul**. Conceptul de comunicare este indisolubil legat de existența noastră ca oameni, însă interacțiunea dintre persoane poate fi afectată de foarte multe sincope pentru că cea dintâi include emoțiile celor implicați, situația culturală, mijloacele folosite, în unele cazuri chiar locația aleasă pentru a comunica și încă multe altele. Ni se pare uneori că știm totul despre comunicare și că avem putința pentru a o face. Nu trebuie să uităm însă că în epoca modernă această operațiune nu se confundă doar cu simpla transmitere a unui mesaj, este necesar să se aibă în vedere dezvoltarea abilităților de comunicare în orice împrejurare. Nu este deci întâmplător apariția experților în comunicare, problematică avută în vedere la nivelul structurilor principale din mediul social, economic, politic, cultural și nu în ultima instanță în cel organizațional, în care cu siguranță putem include și Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere cu întregul ei nivel structural.

Atunci când vorbim de comunicare și mai ales de eficiența ei, ar trebui să știm că aceasta presupune:

a) definirea țelurilor și așteptărilor – orice persoană care transmite un mesaj trebuie să-și stabilească țeluri realiste pe care le urmărește în urma comunicării;

b) claritatea mesajului – mesajul trebuie să aibă un limbaj clar și accesibil pentru toți cei cărora le este adresat fără a crea confuzii și fără a trezi sentimente neplăcute;

c) să existe un canal de comunicare propice – mesajul odată creat trebuie livrat în cel mai bun format (de exemplu, comunicarea orală este cea mai bună metodă pentru a câștiga încrederea cuiva, însă nu este întotdeauna cea mai la îndemână), de aceea pentru comunicarea în scris trebuie creat un mesaj adecvat;

d) existența interactivității – dacă o singură persoană este cea care vorbește fără a accepta feedback-ul din partea interlocutorilor, respectiv fără a asculta și opiniile celor din jur în situațiile în

care acest lucru se impune, nu este comunicare ci un simplu monolog;

e) empatia – comunicarea este un proces care se realizează cu aportul tuturor părților implicate, având, pe de o parte grijă ca cel care comunică să realizeze o colaborare cu toți cei implicați, iar pentru cel (cei) care recepționează – capacitatea de a asculta (înțelege) mesajul transmis. Se creează astfel respectul cuvenit între cel (cei) care comunică și cel (cei) care primește (primesc) comunicarea. În cadrul diverselor structuri organizatorice sau asociații, așa cum spre exemplu este și ANCMRR, este necesar să se aibă în vedere că, comunicarea este o activitate care poate și trebuie să ajute la rezolvarea unei multitudini de probleme, de o dificultate mai mare sau mai mică, în care participanții trebuie să țină seama de următoarele aspecte: **a)** situația inițială, **b)** care sunt cele mai bune strategii de comunicare; **c)** care este cel mai bun mod de abordare (o situație aparte pentru ANCMRR a fost cea de-a IX -a Conferință Națională); **d)** cum poate fi creat cel mai bun mesaj (care să pună astfel problema ca interlocutorul să o înțeleagă pentru a nu solicita alte explicații); **e)** găsirea celei mai bune modalități de a livra mesajul; **f)** timpul optim de transmitere a mesajului.

La cele de mai sus se pot adăuga încă multe altele. Ceea ce trebuie avut în vedere de fiecare dată este **oportunitatea mesajului** și **claritatea** acestuia.

Important de avut în vedere și formele de comunicare și anume:

a) Comunicarea verbală/orală – acest limbaj este utilizat pentru a transfera informații prin vorbire ori semne și reprezintă un mijloc specific de comunicare;

b) Comunicarea nonverbală, aceasta presupune folosirea gesturilor, ale diferitelor poziții ale corpului, expresiilor faciale etc.;

c) Comunicarea vizuală, care folosește pentru transmiterea unor informații, prin desene, schițe, fotografii, diagrame, grafice, proiecții etc.;

d) Comunicarea scrisă, când scriem un mesaj tipărind litere, simboluri, numere, care pot alcătui în final un text prin intermediul căruia transmitem: informații, trăiri, sentimente etc.;

e) Comunicarea combinată: îmbinarea celei vizuale cu cea scrisă.

Toți cei care facem parte din ANCMRR, ca simpli membri sau în organele de conducere, trebuie să înțelegem care este **importanța comunicării** pentru supraviețuirea acestei structuri și eficiența tuturor activităților pe care aceasta le planifică și desfășoară și nu mai puțin pentru realizarea unității în interiorul ei. Când avem în vedere cele de mai sus ne gândim să fie întrunite următoarele: **a)** calitatea oamenilor, **b)** multiplicarea permanentă a mijloacelor care ne stau la dispoziție pentru comunicare; **c)** calitatea relațiilor umane, în care, în cazul nostru, primează camaraderia și spiritul de corp.

Ca o concluzie, subliniem faptul că o comunicare eficientă în ANCMRR este dată pe de o parte de abilitatea pe care ar trebui să o stăpânească toți cei aleși în organele de conducere ale Asociației (există o bibliografie bogată în acest sens), iar pe de altă parte de membrii săi interesați să contribuie la îndeplinirea de calitate a scopului și obiectivelor ANCMRR, prevăzute în Statut.

Gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU

DIN VIAȚA ANCMRR

REZULTATELE MUNCII ÎN ANCMRR DEPIND DE CONTRIBUȚIA FIECĂRUI MEMBRU

General-locotenent (r) NECULAI BĂHNĂREANU
Preşedintele ANCMRR

Plecând de la prevederile Statutului Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza", un adevărat cod de conduită al tuturor membrilor acesteia, așa cum nu odată s-a afirmat, vom analiza în cele ce urmează o problemă deosebit de delicată privind calitatea muncii celor care fac parte din organele de conducere ale ANCMRR pe toată scara ierarhică, precum și atitudinea pe care o au membrii Asociației față de bunul mers al activităților din cadrul filialelor și subfilialelor, verigi de bază al celei dintâi, adevărate laboratoare în care se modelează tăria, răspunderea și eficiența muncii ANCMRR în întregul său.

Am ales această tematică cu dorința de a da un impuls activității Asociației prin dinamizarea tuturor membrilor ei, în ideea că munca fiecăruia reprezintă o cărămidă pusă la temelia întregului edificiu asociativ.

Ne vom referi mai întâi la locul și rolul conducerii atât la nivel central cât și la cel al filialelor și subfilialelor. În acest sens vom aduce în prim-plan câteva elemente privind conducerea cu tot ceea ce aceasta trebuie să aibă în vedere.

Conducerea este o funcție de bază necesară a fiecărei structuri indiferent de forma pe care aceasta o îmbracă, ea putând să fie funcțională sau disfuncțională în măsura în care corespunde sau nu cerințelor autoreglării celei dintâi în condițiile în care slujește adecvat sau inadecvat la îndeplinirea activităților (sarcinilor) inerente specifice. Conducerea este un act social complex, cuprinzând în speță următoarele elemente:

- Stabilirea scopului sau scopurilor de atins, precum și indicarea căilor (mijloacelor) de apropiere față de acestea;
- Repartizarea de atribuții între executanți;
- Organizarea colaborării și coordonării tuturor participanților la acțiune, în cazuri mai complexe organizarea relațiilor de sub- și supraordonare în cadrul colaborării;
- Controlul îndeplinirii sarcinilor de către toți executanții, respectiv de către toate părțile sistemului condus;
- Luarea măsurilor de corecție la oricare dintre elementele anterioare, ce se impun pe parcurs.

a) Momentul central al actului de conducere este **decizia**. Orice act de decizie trebuie întemeiat pe **informații** adecvate și suficiente. De aici necesitatea transmiterii de către conducător a informațiilor.

Informațiile trebuie transmise și de către executanți ceea ce dă acestora un caracter biunivoc. De aici și necesitatea stabilirii unor canale adecvate de transmitere – primire a informațiilor ale căror rol este deosebit de interesant și util în același timp. Conducerea ca atare, indiferent de nivelul ei, se întemeiază pe o **ierarhie** funcțională specifică oricărei structuri, inclusiv celor existente în ANCMRR. Statutul conturează rolul privind conducerea atât la nivel central cât și la nivelul filialelor și subfilialelor ANCMRR, introducând în câmpul său existențial noțiunile de **autoritate** și de **prestigiu** al conducătorului.

Executarea deciziei Conducătorului, precum și prevederile statutare nu pot rămâne la bunul plac a celor care fac parte dintr-o anumită structură, deoarece prin aceasta se anulează însuși funcționalitatea conducerii, grevându-se astfel atingerea scopului și obiectivelor pe care, în cazul nostru, ANCMRR și le-a propus introducându-le și în Statutul său.

Am adus cele de mai sus în prim-plan, plecând de la ideea subliniată și în materialul publicat în nr.1(46) al revistei noastre, că atât la nivel central cât și la nivelul filialelor, conducătorul, în cazul nostru **președintele** ANCMRR și **președinții** filialelor nu mai dispun de o bucată de vreme de tot cea ce au nevoie. Mă refer în primul rând la sprijinul direct al șefilor de departamente (sectoare) al căror rol s-a diminuat în ultimul timp. Este o problemă de neînțeles care poate greva, vrând-nevrând calitatea actului de conducere. Această situație diluează însuși procesul de traducere în fapt a tot ceea ce ne-am propus prin Statut și nu mai puțin a hotărârilor luate pe baza acestuia, la activitățile statutare pe care le desfășurăm ținând seama de periodicitatea înscrisă în statut.

Mai mult decât atât, fiecare șef de departament (sector) este specialist în domeniul lui de activitate și, prin autoritatea ce o are în domeniu poate contribui la luarea unor decizii care să nu fie cumva în afara unor norme statuate atât în documentele de bază ale ANCMRR și nu mai puțin în legislația națională în vigoare. Consider, de asemenea, că se impune să folosim mai bine revista noastră de **informare, opinie și cultură** în dinamizarea activităților, prin aducerea în prim plan în cadrul acesteia a problemelor cu care ne confruntăm în sectoarele noastre de activitate.

Un aspect care adesea a fost adus în discuție este cel care se referă la slaba colaborare și întrajutorare atât la nivel central cât și la nivelul conducerii filialelor. Un aspect care ar trebui serios analizat, ținând seama de faptul că unora le revine un volum de muncă mai mare și ar trebui poate sprijiniți. În felul acesta am da mai multă putere conceptelor de camaraderie și întrajutorare, concepte pe care ar trebui să le promovăm cu mai mult aplomb în întreaga noastră activitate.

Toate cele de mai sus, precum și altele nu fac decât să influențeze creșterea autorității și prestigiului președinților de la toate nivelurile ANCMRR. Stă în puterea noastră să eliminăm lipsurile la care ne-am referit precum și altele și să facem de așa natură ca autoritatea conducerii la toate nivelurile să fie maximă. De asemenea, nu trebuie să se uite că decizia conducătorului sau organului de conducere trebuie executată de către toți cei conduși, altfel actul de conducere nu se realizează.

b) Cel de-al doilea aspect pe care dorim să-l aducem în prim-plan, în rândurile de față, este cel care se referă la slaba viață de asociație pe care o trăiesc unii membri ANCMRR. Mulți dintre aceștia, după ce au luat cunoștință de prevederile Statutului și s-au înscris cu bună credință în ANCMRR au uitat, după scurt timp, complet îndatoririle ce le revin ca membri ai acestei structuri de „*utilitate publică*".

În cele ce urmează ne vom referi la aceste îndatoriri cu credința că ele vor trezi interesul cuvenit în rândul cititorilor noștri.

a) să cunoască, să respecte și să îndeplinească prevederile statutului și strategiei asociației, precum și hotărârile organelor de conducere. În cazul deținerii unor funcții de conducere sau de specialiști în structura centrală sau în structurile teritoriale, membrii Asociației trebuie să acționeze cu răspundere, competență și operativitate, pentru îndeplinirea obligațiilor ce le revin;

b) să militeze în toate împrejurările pentru întărirea unității Asociației și promovarea imaginii acesteia, să acționeze pentru coeziunea structurilor organizatorice ale acesteia și să combată încercările de destabilizare sau destrămare a acestora;

c) să sprijine, prin modalități specifice, îndeplinirea de către armată a rolului său de apărare a suveranității, independenței, unității și integrității teritoriale ale țării;

d) să ia atitudine fermă împotriva tuturor acțiunilor și manifestărilor care aduc atingere sau prejudicii interesului național, statului de drept, sistemului democratic și prestigiului armatei;

e) să acționeze permanent pentru menținerea și ridicarea prestigiului Asociației, să-i promoveze obiectivele și să-i fie reprezentanți demni în viața socială;

f) să participe la activități, să-și plătească la timp cotizația potrivit reglementărilor stabilite și să contribuie la atragerea de noi membri în rândul Asociației; (Statutul ANCMRR Art. 13, pg. 14 – 15).

Dacă acestea sunt îndatoririle pe care fiecare membru al ANCMRR ar trebui să le știe și să le traducă în viață, s-ar cuveni nu doar să ne aducem aminte, din când în când că suntem membri ai ANCMRR. Un aspect care demonstrează aserțiunea noastră de mai sus este și cel privind participarea membrilor ANCMRR din filiale la Adunările Generale ale acestora. Se constată chiar și la Adunările Generale de dări de seamă și alegeri că prezența la acestea este foarte slabă. Una dintre cauze este și aceea că Birourile Permanente, respectiv Birourile stabilesc norma de participare după prezența la adunare fără măcar să aibă în vedere vreo justificare „*de ce așa*". În acest caz Hotărârile care se iau nu au niciun temei, nefiind luate în conformitate cu Statutul.

Dacă pe mulți nu-i preocupă activitatea structurii din care fac parte este și faptul că activitățile Filialelor au devenit foarte firave deși nu pot fi suspectați de faptul că n-ar fi avut intenții bune. Poate n-ar fi rău ca filialele să aibă în vedere atunci când organizează diferite activități să facă apel atât la îndatoririle pe care le-am adus în prim-plan și nu mai puțin la obiectivele ANCMRR și la drepturile membrilor ANCMRR. Aspectele care suferă uneori de deficiențe majore ar trebui temeinic analizate, stabilindu-se cauzele care stau la apariția acestora.

Vom vedea că multe dintre acestea se datorează lipsei de angajare și responsabilitate a membrilor ANCMRR dar și a organelor de conducere. Posibilități de îndreptare sunt. Nu trebuie decât să le avem în vedere. Numai în felul acesta eficiența muncii noastre, a tuturor, ar cunoaște noi parametri calitativi.

ONOAREA ȘI DEMNITATEA – DIMENSIUNI FUNDAMENTALE ALE MEMBRILOR ANCMRR

Gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU
Col. (r) ION CIONTEA

A scrie despre onoare și demnitate în paginile acestei reviste ar părea, la prima vedere, o întreprindere oarecum inutilă, având în vedere că termenii sunt îndeobște cunoscuți și că nu am mai putea adăuga noi coordonate la înțelesurile lor consacrate.

Dacă plecăm și numai de la formula *Am onoarea să vă salut!,* împământenită de ceva vreme în relațiile dintre militari, observăm că onoarea reprezintă aprecierea pozitivă care reflectă calitatea celui care salută în conștiința celui sau a celor salutați.

Termenul **ONOARE** provine din latinescul **„honor-oris"**care însemna **„rang", „sarcină publică", „funcțieînaltă", „cinste", „considerație".** Termenul a pătruns în limba română din limba franceză, el desemnând prețuire deosebită, înaltă considerație, respect, stimă acordată cuiva. Din sensul sau originar au derivat și termenii „**onorabil**"și „**onorabilitate**". Termenul a căpătat, în timp, sensuri multiple. În primul rând, onoarea înseamnă un „**fel de a simți**" și un „**fel de a trăi**" ceea ce simți. A avea onoare înseamnă să ai intenții pure, să fii demn, să respecți principiile morale. În al doilea rând onoarea este un fel specific de a fi, este atitudine. Ca fel de a fi, onoarea înseamnă integritate morală, probitate, corectitudine, cinste și, ca atare, demnitatea și onoarea sunt inseparabile. În al treilea rând, termenul de onoare semnifică un fel de a fi perceput și un fel de reacție-atitudine a celorlalți. În acest sens, onoarea înseamnă prețuire deosebită, considerație, respect, stimă acordată cuiva pentru virtuțile și meritele sale.

Termenul de **DEMNITATE** provine din Roma antică. „**Dignitas-atis"**însemna „**autoritate morală", „noblețe", „gravitate", „măreție".**Termenul a pătruns la noi din limba franceză unde „**dignité"** însemna „merit", „prestigiu", atitudinea unei persoane demne, respect care este dat unei persoane sau unui lucru. În mod firesc, limba română păstrează ca sensuri ale termenului calitatea de a fi demn, vrednic, distins, om care impune respect, serios, grav și rezervat, o persoană cu autoritate morală care dă dovadă de noblețe, de gravitate și măreție. Așadar, demnitatea este acel ceva ce este „în interior", o trăsătură de caracter, ceva ce ține de profilul psihomoral al individului. Demnitatea se traduce și printr-o atitudine exigență față de tine însuți formată pe baza unei imagini adecvate față de propria persoană. Totodată, mai înseamnă spirit autocritic dublat de multă responsabilitate în raport cu ceilalți și cu mediul în care trăiești. Responsabilitatea permite militarului să se recunoască autorul propriilor acte și să răspundă pentru ele, atât în fața proprie-i conștiințe, cât și față de ceilalți. Ca stare interioară, demnitatea înseamnă foarte mult simț moral, discernământ și tenacitate morală. Demnitatea este un fel de a fi și de a fi perceput de către ceilalți. Numai un comportament de o anumită factură, manifestată constant în timp, poate fi apreciat de către ceilalți, iar în mod real ca fiind caracterizat prin gravitate, măreție, noblețe, iar omul care se comportă astfel devine unul vrednic, distins, serios, grav, rezervat, impune respect, altfel spus se bucură de autoritate morală. Termenul demnitate mai înseamnă și un fel de atitudine a celorlalți față de cadrul militar, o atitudine încărcată de respect. Așadar, demnitatea este o trăsătură de caracter, o prețuire din partea celorlalți.

Onoarea și **demnitatea** sunt dimensiunile fundamentale ale personalității morale ce caracterizează atât militarul activ, cât și rezervistul militar.

Aceste adevărate valori au fost legate, în decursul istoriei omenirii, de faptele de arme, de atitudinea militarilor manifestată în momente de cumpănă ale existenței neamului. Marile exemple de onoare și demnitate, dar și opusul lor, dezonoarea, lașitatea, trădarea, sunt legate de cele mai multe ori de acțiunile militarilor pe câmpul de luptă. Pentru militarul activ, la fel ca și pentru rezervist, onoarea și demnitatea nu constituie un act benevol, de a fi sau a nu fi, de a vrea sau a nu vrea, fiindcă el, ca persoană, și acțiunile sale sunt majore din punct de vedere social, se situează deasupra intereselor de moment și valorilor efemere. Prin faptele și actele sale, cadrul activ, la fel ca și rezervistul militar, sunt „angajați la nivel înalt", ceea ce înseamnăviața altora, patria, prezentul și viitorul acesteia. Am auzit deseori spunându-se că, după depunerea jurământului militar, ostașul nu își mai aparține lui sau familiei lui, ci inima sa bate pentru ceilalți, pentru comunitate și

societate. Cadrul militar fără onoare este un nonsens, iar cel care își pierde onoarea nu mai are ce să piardă, este, prin definiție, un nimeni.

Toate cele prezentate până acum sunt valabile atât pentru militarii activi, cât și pentru cei trecuți în rezervă și impun instituției militare să aibă în atenție două aspecte fundamentale și anume proiectarea și construirea cadrului militar de-a lungul întregii sale traiectorii profesionale, începând cu primii ani de școală, în spiritul și pentru sentimentul onoarei și al demnității militare, precum și, la fel de important, apărarea demnitățiișiși onoarei acestuia în orice împrejurare. Dacă aruncăm o privire pe binomul *militar-societate* trăitor în zilele noastre putem observa unde ne situăm. O analiză atentă ne conduce la ideea că apărarea onoarei și demnității militarilor trecuți în rezervă a fost trecută, în ultima vreme, într-un plan secund, cel al promisiunilor neonorate, al perpetuării inechităților și al soluțiilor amânate la infinit.

Nu întâmplător „**Patrie, Onoare, Demnitate**" este și deviza sub care luptă astăzi rezerva oștirii române, constituită în cadrul Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza", structură asociativă reprezentativă și de utilitate publică. Așa cum spuneam și cu alte prilejuri, rezerviștii înrolați benevol în această asociație sunt militarii care din vocație și pasiune pentru arma și specialitatea aleasă au urmat o carieră încununată de succes, mai lungă sau mai scurtă, la capătul căreia au trecut în rezervă. Sunt oamenii care, cu onoare și demnitate, au înțeles mai presus decât mai marii vremii că armata de rezervă trebuie conservată, revigorată și în continuu antrenată și instruită pentru a fi menținută la un standard ridicat de pregătire, în raport cu provocările mediului internațional desecuritate. Ce vedem în jurul țării noastre este edificator, evoluțiile de situații sunt imprevizibile, dificil de descifrat chiar și de cei mai titrați analiști în domeniu.

Cred că este acum unanim acceptat că armata de rezervă nu mai trebuie ignorată și că ea trebuie să se miște în spiritul acestor vremuri și în cadența preocupărilor și a provocărilor care stau în fața armatei active și a întregului popor. Să nu ne ferim de acest ultim termen. El nu s-a banalizat deloc în conștiințele noastre, în ciuda evidențelor care ni se flutură mereu prin fața ochilor. Timpul nu mai are răbdare pentru calcule meschine și discuții interminabile privind întărirea capacității de apărare a țării. Societatea se poate bizui pe onoarea și demnitatea militarilor rezerviști în a răspunde prezent la apelul chemării la arme, dacă este nevoie.

În acest sens, membrii ANCMRR trebuie să ne strângem rândurile, să nu lăsăm pe nimeni în urmă și în umbră, să luptăm cu orice mijloace legale și constituționale pentru ca onoarea și demnitatea militară să nu ne fie întinate în niciun fel. Astfel, trebuie să impunem factorului politic, în special, și opiniei publice, în general, să ne fie respectate drepturile noastre, după o viață plină de lipsuri, greutăți și privațiuni. Să arătăm că s-a produs și se produce un clivaj inadmisibil între personalul activ și în rezervă, între generațiile și corpurile de militari care au dus, de-a lungul timpului, greul procesului de transformare și modernizare a armatei, cu efecte teribile în menținerea unui moral ridicat și a unei capacități de luptă corespunzătoare.

Trebuie să înțelegem că o armată puternică este constituită din personal activ și în rezervă, deopotrivă, și se bazează pe oameni de nădejde care au rostit un jurământ față de patrie și care au dovedit, în toate împrejurările, onoare și demnitate. Tergiversarea la nesfârșit a promovării unor propuneri legislative care să pună ordine în drepturile salariale și cele de pensii ale militarilor nu este de bun augur. Amânarea deciziilor privind eliminarea inechităților din sistemul pensiilor militare provoacă efecte perverse în însăși procesul de atragere în sistem a tinerilor care trebuie să încadreze unitățile și funcțiile de baza ele armatei. Unul dintre acestea este vizibil cu ochii liberi. Faptul că nu s-au încadrat, anul acesta, locurile scoase la concurs pentru unele instituții militare de învățământ trebuie să ne dea de gândit, chiar dacă instituția militară se situează încă, în sondaje, în topul încrederii populației.

Nu trebuie uitat că un luptător profesionist va fi atras și va performa în sistem atâta timp cât este salarizat corespunzător pregătirii sale și, totodată, dacă el se bazează pe legislația în vigoare că primește drepturile cuvenite de pensie, la trecerea în rezervă. Altfel, va migra, fără rezerve și păreri de rău, la scurt timp de la finalizarea studiilor și cursurilor de pregătire spre meserii și instituții care-i conferă, pe termen lung, încredere, siguranță și stabilitate. Sau, mai grav, nu va bate niciodată la porțile instituției militare pentru a se pune de bună voie în slujba patriei. Este evident că nu ne putem permite această stare de fapt în condițiile în care războiul bate la ușă și în care este nevoie de fiecare dintre noi să contribuim cu pregătirea și experiența noastră și mai ales, cu determinarea de care suntem în stare. Noi, rezerviștii militari, nu vom ajunge niciodată să ne fie rușine de cariera pe care am îmbrățișat-o din fragedă copilărie, carieră care se confundă cu însăși viața noastră, că, așa cum spune poetul: ***Rușinea-i o rugină pe-o armă de viteaz/ Un vierme ce mănâncă albeața din obraz…***

DIN VIAȚA FILIALELOR ȘI SUBFILIALELOR ANCMRR

ANCMRR – FILIALA JUDEȚEANĂ CLUJ S-A ALĂTURAT CELOR CARE OMAGIAZĂ PE VETERANII DE RĂZBOI

Col. (r) IOAN POGAN
Preşedintele Filialei Județene Cluj ANCMRR *„Al. I. Cuza“*

Am considerat că este de datoria noastră și în același timp o mare onoare de a ne alătura și noi echipelor care în ultima vreme pun un mare preț pe vizitarea veteranilor din Al Doilea Război Mondial, care din păcate sunt tot mai puțini, ținând cont de rolul pe care aceștia l-au avut atât în confruntările armate din această perioadă, cât și în reconstrucția țării după război. În cele ce urmează ne vom referi la activitățile specifice desfășurate în lunile iunie, iulie și august la parte dintre veteranii de război de pe raza județului Cluj și anume a celor care au împlinit venerabila vârstă de 100 de ani.

Reprezentanții Asociației Naționale a Veteranilor de Război – Filiala Cluj și ai ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza”- Filiala Județeană Cluj au fost conduși de fiecare dată de către președinții acestora, respectiv gl. bg. (r) Constantin Mancaş și col.(r) Ioan Pogan. Echipele la care ne-am referit au fost întregite cu reprezentanți ai Diviziei 4 Infanterie, din partea căreia în cazul de față a fost doamna cpt. Oana Boier, șefa Compartimentului comunicare și informare. Pe plan local s-au alăturat membri ai organelor locale, îndeosebi primari și componenți ai Consiliilor locale.

Iată mai jos câțiva dintre veteranii care au fost vizitați de echipele la care ne-am referit:

❖ În **21 iunie** în comuna Palatca, satul Băgaciu, căpitan (rtr.) GHIOLȚAN GRIGORE, veteran de război a fost sărbătorit la împlinirea a 100 de ani, ocazie cu care, acestuia i s-au înmânat Diploma de *Cetățean de Onoare* al comunei Palatca de către primarul acesteia, precum și cadouri și diplome din partea reprezentanților la care ne-am referit. De obicei, Filiala noastră oferă în toate cazurile o *Diplomă Aniversară*. Familia s-a bucurat, urându-i împreună cu noi *La mulți ani*!

❖ Căpitan (rtr.) TOADER PETRU, veteran de război din satul Poiana Horea, comuna Beliș a împlinit 100 de ani în ziua de **10 iulie**, prilej de ai bate la poartă și de al felicita onorându-l cu o serie de atenții simbolice, care în astfel de ocazii bucură sufletul.

Echipa înainte de a porni către casa cpt. (rtr.) TOADER PETRE

Căpitan (rtr.) GRIGORE GHIOLȚAN

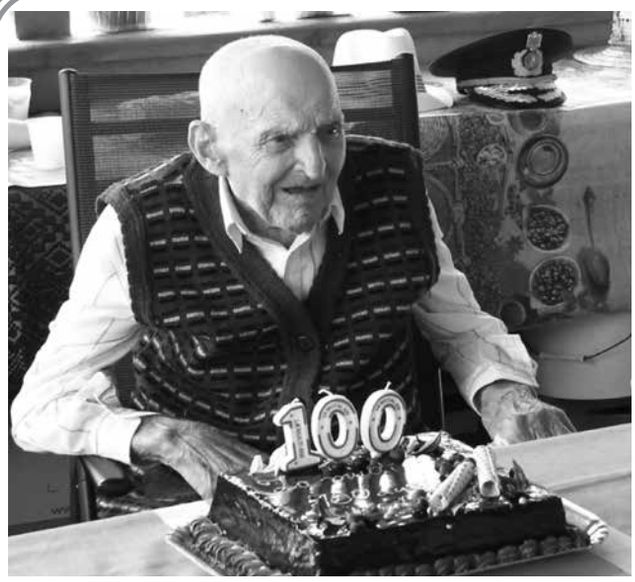

Căpitan (rtr.) ALEXANDRU VASILE MĂRGINEAN

❖ Luni 25 iulie căpitan (rtr.) MĂRGINEAN ALEXANDRU-VASILE, veteran de război din comuna Apahida, nota în cartea vieții împlinirea vârstei de 100 de ani, prilej de a se bucura pe de o parte de faptul că a avut șansa de a ajunge la această vârstă, dar și de faptul că i-am deschis ușa onorându-l cu darurile noastre. Cu acest prilej, primarul din Apahida, domnul Grigore Fati, i-a înmânat Diploma de *Cetățean de Onoare* al acestei comune. Ne-a povestit că la vârsta de 18 ani lupta pe front „*Războiul nu-i ușor, îi cu frică, îi cu greșeală. A trceut cu greu... dar a trecut. Mă bucur că am fost în armată...*“. Sunt cuvinte tulburătoare care dau dimensiunea unor trăiri intense pe front și care i-au intrat în suflet pentru toată viața.

❖ 01 august a fost ziua când căpitan (rtr.) POPA GHEORGHE, veteran al celui de-al Doilea Război Mondial, a împlinit venerabila vârstă de 100 de ani. Se pregătea să-i sărbătorească împreună cu soția, care are 90 de ani, cu cei 11 copii, 25 nepoți și 9 strănepoți (cel mai tânăr are 3 săptămâni). Surprinzându-l cu vizita noastră și cu cadourile cu care l-am onorat, ne-a povestit episoade cutremurătoare din luptele la care a participat. Cu lacrimi în ochi a fredonat cântecul care i-a fost pe durata frontului ca o pavăză „*Dac-am plecat Ardealule din tine/ Nu-i vina noastră, iarăși vom veni./ N-am fost învinși și nu vom fi nici mâine,/ Când ceasul biruinței va sosi. /Avem o țară scumpă și mândră/ Avem și iarăși vom avea*”. Viața i-a oferit, însă, șansa de a trece peste vremuri pentru a fi, astăzi, mărturia vie a unor repere marcante din istoria României.

Căpitan (rtr.) GHEORGHE POPA

Veteranii de război, făclii nestinse ale neamului românesc, au scris una dintre cele mai importante pagini din istoria României, ei sunt eroii celui de-al Doilea Război Mondial. Ei sunt cei care s-au întors de pe front la casele lor, cu durerea în suflet a pierderii camaradului, cu adânci răni fizice şi psihice, spre a fi dovada vie a jertfelor acestui neam greu încercat. Aceşti bravi ostaşi ne-au învățat că dragostea de țară nu se măsoară în cuvinte, ci în fapte. Ei au dovedit dârzenie, disciplină, simțul datoriei şi al onoarei militare, şi-au îndepălinit cu abnegație îndatoririle de cetățeni şi ostaşi ai României, în drumul spre o construcție democratică, europeană. Lecțiile de patriotism pe care le transmit veteranii de război au o însemnătate aparte pentru noi toți. Este important să transmitem şi generațiilor viitoare respectul pentru istoria acestui popor şi față de moştenirea pe care aceştia ne-au lăsat-o, România. Cinste acestor veterani pentru sacrificiul şi dăruirea cu care au luptat şi supraviețuit în numeroasele provocări ale vieții. Au mai rămas puțini. Să-i prețuim și să-i ocrotim.

NOTA REDACȚIEI: De ce oare vizităm doar veteranii de război care împlinesc 100 de ani? Ne punem întrebarea dacă toți cei care mai trăiesc astăzi vor ajunge la vîrsta de 100 de ani? Nu credem că este bine să facem această discriminare!

Nu ar fi mai bine să-i vizităm periodic pe toți veteranii de război care mai trăiesc, numărul acestora fiind foarte scăzut, să le dăm o mână de ajutor în aceste vremuri deosebit de grele antrenând în această activitate și biserica, patronatele, marile magazine ș.a., care la nevoie îi pot ajuta.

ANCMRR – FILIALA JUDEȚEANĂ TULCEA „CONTRAAMIRAL IACOB BĂLAN”, PESTE TREI DECENII DE ACTIVITATE RODNICĂ

Comandor (r) GHEORGHE BĂCANU

Chiar dacă am luat cunoștință de planul tematic al numărului 2 (47) al revistei „Rezerva Oștirii Române”, am considerat necesar să facem o trecere în revistă a activităților filialei noastre în ideea de a fi mai bine cunoscuți, dar și în aceea de a fi un stimulent pentru activitatea viitoare a acestei structuri.

În anul 1991 a luat ființă Filiala Județeană Tulcea a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, ulterior, în anul 2018 (prin Hotărâre Judecătorească, odată cu căpătarea Statutului Juridic) luându-și numele de „Contraamiral Iacob Bălan”, în memoria contraamiralului dobrogean Iacob Bălan, născut în localitatea Mahmudia în anul 1890, primul director de tir brevetat din Marina Română, după absolvirea Cursului de directori de tir în La Spezia-Italia.

Primul Comitet de conducere a fost format din cdor(r) Vărzan Ștefan – președinte, lt. col. (r) Zalle Constantin – vicepreședinte, col. (r) Giol Alexandru – contabil, cdor (r) Stoica Chiriac-membru, col. (r) Rade Gheorghe – membru, m.m.pr. (r) Mănuță Marin, care și-au asumat misiunea de a înființa această filială.

Începând cu anul 2018 Filiala Tulcea a ANCMRR a devenit structură asociativă cu drepturi depline, fiind înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor în conformitate cu Hotărârea Judecătorească nr. 9140/327/2017 din 27.04.2018.

În permanență s-a militat pentru menținerea unor relații apropiate cu organele administrației locale, în scopul susținerii de către acestea a intereselor cadrelor militare în rezervă și retragere. S-au abordat cu prilejul întâlnirilor cu reprezentanții administrației locale probleme referitoare la echitatea sistemului de pensii militare, probleme sociale, organizarea unor activități de recreere și divertisment.

La Adunările Generale au fost invitați prefecții, președinții Consiliului Județean, primarii Municipiului Tulcea. Au fost cazuri când au răspuns invitației de a participa la Adunările Generale și senatori și deputați.

Membrii filialei sunt o prezență activă la aniversarea unor evenimente importante din viața societății și a armatei: Ziua Națională, Ziua Imnului Național, Ziua Drapelului, Ziua Armatei, Ziua Rezervistului Militar, Ziua Limbii Române, Ziua Persoanelor Vârstnice etc.

Conducerea Filialei noastre, în conformitate cu prevederile Statutului și a Regulamentului de Funcționare, ca o recunoaștere a implicării în activitatea asociației, a acordat titlul de Președinte de Onoare pentru cdor (r) Vărzan Ștefan, titlul de Membru de Onoare (din 2009) pentru prof. dr. ing Hogea Constantin – fost primar al Municipiului Tulcea și pentru ing. Teodorescu Horia (din 2015) – președinte al Consiliului Județean Tulcea.

De la înființare și până în prezent, Filiala Județeană Tulcea a fost condusă de următorii: cdor (r) Vărzan Ștefan, cdor (r) Pârvu Nicolae, col. (r) Stroe Eugen, ca. fl. (r) Filip Nicolae și cdor (r) Zaharia Ion.

În prezent conducerea Filialei este asigurată de către un Comitet format din: cdor (r) Zaharia Ion, cdor (r) Stoica Romeo Florin, col. (r) Solom Dragoș, lt. cdor (r) Cherciu Victor, col. (r) Năstac Gheorghe, lt. col. (r) medic Sicinschi-Nicolae Mioara, m.m.pr. (r) Tudor Dumitru.

Ne mândrim că Filiala noastră are membri care au îndeplinit funcții importante în administrația publică locală și centrală. Acum câțiva ani, cdor(r) Boeru Ioan, a îndeplinit funcția de subprefect al Județului Tulcea, apoi a îndeplinit funcția de vicepreședinte al Consiliului Județean, lt. cdor (r) Ampleev Andrian a îndeplinit funcția de Deputat

Dezbaterea unor probleme de interes

La zi de sărbătoare

în Parlamentul României din partea Comunității rușilor lipoveni. Tot el a îndeplinit și funcția de viceprimar al Municipiului Tulcea. În anul 2021 maistrul militar principal (r) Marcel Ivanov a îndeplinit funcția de Prefect al Județului Tulcea.

Comitetul Consultativ de Dialog Civic pentru Problemele Persoanelor Vârstnice, structură care funcționează pe lângă Prefectura Județului Tulcea, este condus de cpt. cdor (r) Dumitrescu Anton-Ovidiu, din structura de conducere mai făcând parte cdor (r) Zaharia Ion, col. (r) Năstac Gheorghe și cdor (r) Stoica Romeo Florin. Comitetul s-a implicat în soluționarea problemelor persoanelor vârstnice din Județul Tulcea, a emis propuneri pentru modificări legislative și, nu în ultimul rând, s-a implicat în organizarea unor activități cu caracter recreativ: Revelionul persoanelor vârstnice, Ziua Femeii dedicată persoanelor vârstnice, Ziua Persoanelor Vârstnice.

Membrii filialei noastre sunt activi și în plan cultural și civic.

Astfel, cdor (r) Zaharia Ion, președintele Filialei ANCMRR Tulcea (îndeplinește și funcția de președinte al Ligii Navale Române Filiala Tulcea) se ocupă de organizarea concursului de matematică „Viceamiral Vasile Urseanu", concurs organizat sub patronajul Colegiului Naval „Alexandru Ioan Cuza" având parteneri Școala Gimnazială „Alexandru Ciucurencu" din Tulcea, Inspectoratul Școlar Județean Tulcea și Liga Navală Română. Concursul a fost inițiat în anul 1993 și are scopul de a atrage cât mai mulți absolvenți de clasa a VIII-a, pasionați de matematică, către învățământul de marină.

Periodic, lt. (r) Toader Gheorghe, meșter popular, participă cu lucrări sculptate, inspirate din ecosistemul Deltei Dunării, la diverse expoziții naționale și internaționale, unde a primit mai multe premii.

Subsemnatul, Băcanu Gheorghe, public articole cu tematica socio-economică în Ziarul Financiar, pe site-urile republica.ro, barikada.ro, Revista „Seniori Tulceni" (sunt membru în Colegiul de redacție), sunt membru asociat al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Filiala Tulcea colaborează cu structurile asociative aparținând Serviciului Român de Informații și Ministerului de Interne. De asemenea, are strânse legături de colaborarea cu unitățile din garnizoană și cu Centrul Militar Tulcea.

Pentru întărirea spiritului de corp, stare specifică structurilor militare, Filiala organizează întâlniri periodice. Aceste întâlniri servesc atât pentru depănarea de amintiri, cât și pentru informarea cu date de interes comun.

Comunicarea în cadrul filialei este asigurată de cdor (r) Stoica Romeo, interfața noastră cu mediul intern și extern, care ne ține la curent cu evenimentele plăcute și neplăcute care se petrec în sânul organizației, precum și cu ce se întâmplă la nivel central și local.

Filiala este implicată în apărarea drepturilor rezerviștilor prin participarea la activitățile specifice organizate în acest scop, cât și prin ținerea la curent cu problemele decise la nivelul central al ANCMRR. Totodată veghem la repartizarea echitabilă a biletelor pentru odihnă și tratament în stațiunile aparținând Ministerului Apărării Naționale.

Acum, la peste trei decenii de activitate, Filiala Tulcea se prezintă ca o organizație robustă, cu multă experiență acumulată, capabilă să joace un rol important în viața garnizoanei Tulcea, în promovarea valorilor și simbolurilor militare, în respectarea drepturilor cuvenite cadrelor militare în rezervă și retragere. Cea mai mare provocare, căreia trebuie să-i facă față, în prezent este reprezentată de necesitatea creșterii numărului de membri cotizanți.

Nutrim speranța că suntem pe drumul cel bun și că în viitor vă vom face cunoscute și alte dintre realizările noastre.

EXPERIENȚE EMOȚIONANTE

Cdor (r) CONSTANTIN ASOFRONIE
Preşedintele Filialei Județene Galați

În prima decadă a lunii iunie a.c., mai precis pe 6, un grup de membri din Filialele Județene Galați ale ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza" și ANCE „Regina Maria" au participat la o excursie în portul militar Brăila, în ideea de a comemora eroii marinari și din alte arme căzuți la datorie pe nave sau în alte locuri pentru apărarea țării. Cu această ocazie grupul de seniori din cele două filiale au dorit să cunoască și aspecte din activitatea marinarilor din zona fluvială a Brăilei. Grupul la care ne referim a fost întâmpinat în portul militar Brăila, pe Brațul Arapu, de comandantul Divizionului 67 Nave purtătoare de artilerie, comandor Constantin Grosu, care ne-a pus la dispoziție ca ghizi, pe m.m.pr. Marinescu I. şi comandanții a două nave, o vedetă blindată şi un monitor recent ieşit din reparație capitală şi modernizare. Aceştia ne-au prezentat, într-o formă sintetică aceste categorii de nave, cele mai mari şi mai puternice de pe Fluviul Dunărea. După ce am făcut cunoștință cu cele două nave, am participat, împreună cu militarii divizionului, la o slujbă religioasă săvârșită în memoria eroilor marinari, de preotul militar al garnizoanei V. Pamfile, iar la finalul acesteia am lansat pe apă o cruce, realizată din flori în culorile drapelului României, în memoria celor care s-au jertfit pentru țară pe ape sau în preajma lor, în marile bătălii din Războiul de Independență, Războaiele Balcanice, Primul şi Al Doilea Război Mondial.

După această emoționantă comemorare am fost primiți, la Comandamentul Flotilei Fluviale de contraamiral de flotilă Cornel Rogozan, comandantul acesteia. Domnia sa ne-a prezentat sediul renovat al Comandamentului, istoricul acestei mari unități de marină de 126 ani, organizarea, dotarea şi misiunile forțelor navale fluviale, la nivel național şi NATO. Menționez că între anii 1995-1999 mi-am desfăşurat activitatea pe linie de transmisiuni la unitatea de nave vizitată şi conducerea fostei Brigăzi 24 Fluviale, în locul căreia funcționează azi Flotila şi am fost deosebit de emoționat să văd evoluția impresionantă a acestora. Am întâlnit doar câțiva din foştii colegi, care erau pe atunci la început de carieră, iar acum se pregătesc şi ei de pensionare, lăsând ceva important în urma lor.

Membrii celor două Asociații, prezenți la această activitate, au fost plăcut impresionați de cele văzute și auzite, propunându-și să povestească și celorlalți colegi, în ideea cunoașterii realizărilor de excepție ale personalului Flotilei Dunărene și a organizării pe viitor a unor astfel de acțiuni. Merită!

Programul periplului nostru la Brăila a mai inclus și **Vizitarea Memorialului Eroilor de pe Calea Călăraşilor,** gazdă fiind preşedintele Filialei Județene Brăila a A.N. Cultul Eroilor „Regina Maria", dl. col. (rtr.) Constantin Giurgea. Acest ansamblu, unic în țară, cu 12 busturi de militari eroi, de la general la soldat, finalizat în noiembrie 2018 în cinstea Centenarului Marii Uniri. La acestea s-au adăugat şi un frumos parc cu utilitățile sale, unde se pot desfăşura în aer liber, pe alei, pe bănci sau în fața busturilor adevărate ore de istorie, cunoaştere şi cinstire a momentelor importante din istoria României.

Cinste camarazilor şi celorlalți cetățeni brăileni care au propus şi susținut proiectul, finanțatorilor – ONCE, Primăria, CJ, donatorilor – militari de toate categoriile şi civili care au pus umărul la realizarea acestui ansamblu monumental comemorativ. A fost, pentru noi, o binefacere, ne-am recules și am înălțat gânduri de recunoștință eroilor a căror cinstire și pomenire trebuie să fie perpetuă. Cu siguranță, vom mai trăi astfel de experiențe și în viitor.

O MANIFESTARE DEVENITĂ TRADIȚIE

Col. (r) RODICA NICOLAE

Un turist, sosit pentru prima oară în Curtea de Argeș, este fascinat de acest orășel cochet și primitor din Muntenia, de care a auzit poate din cărțile de istorie – ca fiind prima capitală a Țării Românești –, din mass-media sau din alte surse că aici se păstrează cele mai importante edificii bizantine de pe teritoriul României – printre care se numără Biserica Domnească, monument de secolul XIV, aflat pe lista indicativă a UNESCO –, sau, pur și simplu, din vorbele celor care l-au vizitat deja și l-au recomandat ca pe o zonă turistică ce nu poate fi ignorată.

De ceva vreme a devenit *„**regal**”*. Astfel că la sfârşitul lunii octombrie 2014, la Palatul Elisabeta avea loc un eveniment care ar fi trebuit să fie de maximă importanță pentru municipiul Curtea de Argeş, cel căruia i-a fost conferit titlul de „*Oraş Regal*”. Titlul a fost acordat de regele Mihai I, prin intermediul principesei Margareta, *„în semn de prețuire pentru legătura spirituală, identitară, culturală şi istorică dintre străvechea urbe şi Coroana Română”.*

După o perioadă de reală buimăcire, în care multe întreprinderi de succes au dispărut, locuitorii acestui oraș s-au orientat către preocupări care să le asigure traiul, dar și să genereze dezvoltarea economică, turistică și culturală a zonei, neignorând valoroasa sa importanță istorică.

Se știe că punctul principal de atracție este *Mănăstirea Curtea de Argeș*, un lăcaș ortodox construit între 1515 – 1517 de Neagoe Basarab în stil bizantin, care reprezintă unul dintre cele mai celebre monumente arhitectonice medievale din Țara Românească.

Dar orașul se poate mândri cu multe alte lucruri: minunatul bulevard cu tei, casele muntenești care păstrează stilul vechi argeșean, bisericile și clădirile frumoase – majoritatea monumente istorice -, dar și cu noi edificii ce se încadrează în peisajul de *dealuri domoale*.

În acest peisaj minunat, activează și Filiala Județeană Argeș „POSADA” a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere

„Alexandru Ioan Cuza", al cărei președinte este **dl. col. (r) Laurențiu Domnișoru**, o personalitate energică a orașului regal și talentat grafician, cunoscut în special la nivel local, care organizează tot felul de evenimente și activități care pun în valoare dragostea de țară și de tradițiile care definesc sufletul românesc. Membrii filialei sunt persoane remarcabile care s-au evidențiat în diferite domenii și care participă efectiv la înflorirea și dezvoltarea comunității. O astfel de personalitate este **domnul Sandu Nichita**, membru al filialei de mai mulți ani și al cărui nume este legat de o atracție deosebită pentru turiști și devenită deja *marcă înregistrată*: *Fabrica lui Moș Crăciun*.

Fabrica funcționează la Curtea de Argeș de mai mulți ani și mii de copii din toată țara i-au călcat pragul. *Aceasta realizează globulețele și apoi, printr-o magie, sunt poleite cu praf argintiu sau auriu și chiar personalizate. Este un brand recunoscut internațional. ARGCOMS, denumire cu semnificație – **Argeş, Ceramică, Ornamente, Mobilă, Servicii,** produce și vinde en-gross către agenții economici din țară și străinătate o gamă variată de ornamente din sticlă pentru pomul de Crăciun (globuri multicolore) și vârfuri metalizate, clare, lustre, într-o prezentare deosebită, figurine specifice sărbătorilor de iarnă, ceramică decorativă și utilitară, mic mobilier pentru casă și grădină, elemente de tâmplărie, artizanat textil etc.*

În anul 2019, ARGCOMS a participat la *NATO Charity Bazaar*, cea mai amplă acțiune caritabilă anuală găzduită de Organizația Atlanticului de Nord, care a reunit reprezentanți ai 47 de state, dornici să colecteze cât mai multe fonduri financiare pentru sprijinirea unor importante proiecte caritabile.

Standul României, unul dintre cele mai apreciate, păstrează un renume prin originalitatea prezentării și diversitatea produselor oferite. Toate acestea nu ar fi fost posibile fără sprijinul determinant pe care *Reprezentanța Militară a României la NATO și UE* l-a primit din partea ARGCOMS. *Produsele*

companiei au evocat armonios nu numai calitățile antreprenoriale de excepție, dar și spiritul autentic și valorile tradiționale, ca mostră a României europene.

Ca urmarea a reușitei deosebite în cadrul activității caritabile de la Bruxelles, președintele Sandu Nichita a primit felicitări din partea Reprezentanței Militare a României la NATO și UE, transmise de general-locotenent dr. Dumitru Scarlat.

Participarea cu succes a ARGCOMS la *NATO Charity Bazaar* a devenit o tradiție cu adevărat remarcabilă, astfel că produsele companiei sunt din nou solicitate la această activitate cu specific filantropic. Compania ARGCOMS este din nou invitată să contribuie cu produsele sale la *NATO Charity Bazaar 2022*, campanie ce se va desfășura în luna noiembrie 2022, la Cartierul General al NATO din Bruxelles, Belgia.

Invitația a fost făcută de către reprezentantul Militar al României la NATO și UE, general-locotenent Vasile Toader.

Prin ceea ce realizează, prin zelul și implicarea deosebită în perpetuarea tradițiilor românești și prin dorința de a face vizibile frumusețile și atracțiile minunate ale zonei, domnul **Sandu Nichita** face cinste cu succes orașului Curtea de Argeș și Filialei Județene Argeș „POSADA" a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, al cărui membru este.

Subliniez totodată că și nepoții membrilor Filialei noastre se bucură în fiecare an de produsele la care am făcut referire pe care le așteaptă întotdeauna cu nerăbdare.

NATO Charity Bazaar
a.s.b.l.

RELAȚII INTERNAȚIONALE

PARTICIPAREA ȘI MODUL DE DESFĂȘURARE A CONGRESULUI DE VARĂ 2022 (SC 22) AL CONFEDERAȚIEI INTERALIATE A OFIȚERILOR MEDICI ÎN REZERVĂ (CIOMR)

Colonel (r) medic doctor ION-IULIAN PETRESCU
Membru titular al Delegației Permanente a ANCMRR la CIOMR

În baza unui mandat aprobat de președintele Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza" (ANCMRR), domnul general-locotenent (r) **Neculai BĂHNĂREANU,** am participat la Congresul de vară (SC) 22 al CIOMR, în perioada 31 iulie – 3 august, la Atena, Republica Elenă. Activitatea a avut loc în incinta Hotelului Athenaeum Intercontinental, la Sala de conferințe Ballroom III.

Menționez, cu acest prilej, faptul că România a fost reprezentată, pentru prima oară, la acest nivel de către un membru titular al Delegației Permanente a ANCMRR la CIOMR.

Pe data de 1 august 2022 (Ziua 1), am luat parte la Întâlnirea de Lucru a Consiliului Executiv (EC) al CIOMR. Președintele, încă în exercițiu al CIOMR până la data de 5 august 2022, colonelul Michael BYNENS (Belgia), a întâmpinat, în mod oficial, participanții și a deschis dezbaterile EC. A urmat, la cuvânt, Secretarul General (SG) al CIOMR, Wg Cdr (OF4) Graham N BANKS (Regatul Unit al Marii Britanii), care a prezentat debutul oficial al Președinției Norvegiei a CIOMR, începând cu data de 6 august 2022. Exercitarea funcției va fi asigurată de către Lt Col Johan MUNCH, până la SC 2024, când va începe Președinția Germaniei a CIOMR. În continuare, Trezorierul CIOMR, First Capt Mauro DE ANGELIS (Italia), a prezentat Bilanțul contabil anual al organizației, pe care l-a apreciat, la final, că reflectă **O bună situație financiară**. Ulterior, acesta a fost acceptat și aprobat de către membrii EC, în unanimitate.

După intervenția Trezorierului CIOMR, SG a supus aprobării aderarea Macedoniei de Nord la CIOMR. Membrii EC au aprobat aceasta, în unanimitate.

La punctul alocat Strategiei CIOMR, SG a pus în discuție, în cadrul EC, ca element central de noutate, mutarea Centrului de Gravitație (CoG) al Alianței Nord-Atlantice pe includerea Rezervelor Medicale Internaționale (Int Med Res) în Planificarea de Contingență.

De asemenea, imediat după aceea, SG a supus aprobării **Politica de continuitate** la nivelul conducerii internaționale a CIOMR. Acest obiectiv a fost acceptat, prin renumirea în funcție (prelungirea mandatelor cu încă 12 luni calendaristice, începând cu data prezentului congres) a SG, Asistentului SG (ASG) și Trezorierului CIOMR, de către EC, în unanimitate.

Mai departe, SG, împreună cu Vicepreședintele (VP) al Comitetului de Medicină Operațională (OMC), Col J K MAHAN (Regatul Unit al Marii Britanii), au prezentat, EC, oferta Regatului Unit al Marii Britanii de a prelua Președinția CIOMR, în perioada 2026 – 2028. Membrii EC au acceptat și aprobat această ofertă, în unanimitate.

Revizuirea Constituției CIOMR actuale și acceptarea proiectului noii Constituții CIOMR au urmat pe agenda Întâlnirii EC. SG a obținut, la acest capitol, consensul, tuturor membrilor EC, asupra aprobării proiectului noii Constituții

CIOMR. Primul obiectiv al proiectului noii Constituții CIOMR este stabilirea unor relații strânse cu personalul și serviciile din rezerva medicală din cadrul Alianței, investind în Următoarea Generație de rezerviști medicali. Acest obiectiv este Cuvântul Cheie (KW) al proiectului noii Constituții CIOMR, în accepțiunea noastră, a membrilor EC. Aprobarea noului proiect de act normativ intern al CIOMR a avut loc, mai târziu, în ziua de 5 august 2022.

Introducerea de către SG, pe ordinea de zi, în continuare, a problemei noului post de VP pentru Transformare în proiectul noii Constituții CIOMR a suscitat, real interes, în rândul membrilor EC. De exemplu, VP al OMC a prezentat viziunea britanică asupra rolului viitor exercitat de către VP pentru Transformare în cadrul CIOMR. În opinia mea, probabil că intervenția ofițerului englez urmărește depunerea candidaturii pentru un reprezentant al Regatului Unit al Marii Britanii pentru ocuparea acestei funcții. Totuși, noua persoană, care va deveni VP pentru Transformare, va fi, însă, desemnată de către Delegațiile Permanente Naționale, după intrarea în vigoare a noii Constituții CIOMR. Toți membrii EC au fost de acord cu acest lucru.

SG a mers mai departe cu dezbaterea, legată de necesitatea unei noi numiri a Președintelui OMC. În urma discuțiilor, a reieșit concluzia membrilor EC de a amâna o decizie, în acest sens. La pauza de prânz, însă, în timpul socializării inerente, în baza mandatului avut, am avut o discuție preliminară cu SG și VP al OMC, referitoare la intenția României de a-și depune candidatura pentru poziția de VP al OMC, imediat după desemnarea noului Președinte al OMC. Propunerea a fost primită, de cei 2 ofițeri din Regatul Unit al Marii Britanii, cu viu interes și satisfacție. Drept urmare, la reluarea lucrărilor EC, SG a anunțat, în plen, intenția noastră. Membrii EC au luat act.

SG a trecut, ulterior, la punctul, privind **Actualizarea activității Comitetului Șefilor Serviciilor Medicale din NATO (COMEDS), inclusiv creșterea în noi domenii de activitate**, având ca autor pe Ofițerul de Legătură al CIOMR la COMEDS, Col (OF-5) GBR-A David WILLEY MBE (Regatul Unit al Marii Britanii), încadrat la Divizia de Logistică&Resurse, din cadrul Statului Major Militar Internațional, de la Cartierul General NATO. Din punctul meu de vedere a fost cea mai comprehensivă prezentare din toate cele vizionate și audiate de mine, pe parcursul celor 3 zile. Unul din aspectele supuse atenției membrilor EC și de real interes, consider, pe viitor, pentru partea română, a fost Ruta NATO de Tranzitare MEDEVAC a României, spre Ungaria, a pacienților răniți din Ucraina, având ca puncte de plecare zone de la frontierele de Nord și Est ale țării noastre cu statul vecin. Precizez că subiectul evacuării medicale îl constituie pacienții ucrainieni răniți din stadiul C (aflați în unități sanitare de așteptare) către stadiul D (Spitalizare – destinație finală). Totodată, din prezentarea respectivă reiese faptul că s-a schimbat paradigma doctrinară, în sensul în care s-a promulgat Noua Publicație Întrunită a Alianței (AJP) – 4 Susținere, din care imediat subsecvent se desprinde, acum, AJP – 4 Medicală, alături de AJP – 4 Logistică, pe picior de egalitate. De asemenea, în prezentare, au fost subliniate următoarele oportunități de Educație Medicală Continuă (EMC) Militară ale membrilor CIOMR din cadrul COMEDS: Grupurile de Lucru (WG) pe diverse problematici medico-militare; Centrul NATO de Excelență pentru Medicina Militară de la Budapesta, Ungaria (unde am fost unul din Membrii Fondatori, în perioada 2008 – 2009); Școala NATO de la Oberammergau, Germania etc.

Evenimentele viitoare ale CIOMR (simpozioane, întâlniri – altele decât cele programate) au fost reamintite membrilor EC de către SG, după aceea. Conform mandatului primit, pun în evidență, astfel, din proiectul noii Constituții CIOMR, Întâlnirile, altele decât cele publicate (MOtP): *Delegațiile pot solicita să găzduiască alte reuniuni, decât cele considerate publicate (nu SC, Întâlniri de la Mijlocul Iernii – MWM sau Întâlniri de Mijloc – IBM). Acestea vor lua, cel mai probabil, forma unor Conferințe sau Simpozioane. Scopul principal va fi promovarea fie la nivel Național, fie Internațional (sau ambele), a scopurilor și obiectivelor CIOMR. Tema sau conținutul unui MOtP ar trebui să reflecte acest lucru. MOtP va fi considerat un eveniment CIOMR și va fi sponsorizat de Delegațiile Membre, aprobate de EC. MOtP va fi găzduit de o Delegație Membră. Planificarea și punerea în aplicare ar trebui să fie structurate și ghidate, în mod corespunzător, de către EC sau de către Președintele Comitetului Științific (SciCom), OMC sau Comitetului Tinerilor Ofițeri Medici în*

Rezervă (JMROC), după cum este necesar. În mod ideal, MOtP ar trebui să fie deconflictuante de la un SC, MWM sau IBM, la altele. La solicitarea mea, informală, adresată SG, ulterior, privind modul de organizare, finanțare și desfășurare a unor MOtP, am primit Recomandarea SG ca România, în calitate de Națiune Nou Intrată în CIOMR, să înceapă cu o MOtP, pentru care, în prealabil, la cerere, vom primi consultanță din partea EC. O MOtP reprezintă un aspect esențial de promovare și vizibilitate pentru CIOMR și noi. Apoi, gradual, putem să creștem nivelul la o Întâlnie Publicată (MP). Recomandarea SG coincide și cu punctul meu de vedere. Tot la acest capitol, EC a acceptat și aprobat propunerea SG ca viitoare IBM1/4 (din data de 22 octombrie 2022) să fie, în comun, cu Confederația Interaliată a Ofițerilor în Rezervă (CIOR).

La finalul Zilei 1, SG a supus acceptării și aprobării EC, confirmarea numirii Președintelui SciCom Sg Cdr Stuart ROBERTS (Regatul Unit al Marii Britanii). Membrii EC au aprobat aceasta, în unanimitate.

Ziua 2 (data de 2 august 2022) a fost dedicată Programului SciCom **Asistența medicală militară a femeii** și Sesiunii Libere de Postere a JMROC, având ca loc de desfășurare, holul mare al hotelului.

În marja evenimentelor, derulate în cursul acestei zile, am comunicat SG și ASG, în mod oficial, mandatat fiind, prin mesaj email, că Punctul de Contact (PoC) cu Delegația Permanentă a României la CIOMR este email: ancmrrcentral@yahoo.com

Totodată, am comunicat SG și ASG, în mod oficial, prin mesaj email, faptul că, în acel moment, am fost mandatat să notific EC faptul că Delegația Permanentă a României la CIOMR dorește ca site-ul CIOMR să fie actualizat prin nominalizarea vicepreședinției noastre. De asemenea, Delegația Permanentă a României la CIOMR susține trecerea CIOMR la statutul de organizație de utilitate publică, așa cum este menționat în Agenda EC – CIOMR Statut Legal.

Imediat, SG, citez: „*mi-a mulțumit pentru acest sprijin și pentru răspunsul meu, ce a fost luat în considerare. Acest lucru este foarte apreciat. Vom înregistra această depunere la documentația noastră. Faceți parte din Echipa Noastră Extinsă și arătați cum veți face parte din CIOMR, mergând mai departe*".

La rândul meu, am răspuns SG, după cum urmează: „Vă mulțumesc, în numele Delegației Permanente a României la CIOMR, pentru aprecierile dumneavoastră. De asemenea, ne exprimăm recunoștința pentru tot sprijinul și înțelegerea acordate. Totodată, suntem onorați că ne considerați parte a Echipei CIOMR".

În data de 3 august 2022 (Ziua 3), am înmânat, personal, SG, Buletinul de Vot, având în vedere că misiunea mea se încheia în aceeași dată. SG mi-a mulțumit pentru promptitudine.

La ora 09.00, a început Programul OMC – **CBRN**. Cuvântul de deschidere l-a avut VP al OMC, care a și condus lucrările acestui comitet.

Prima prezentare a aparținut Sg. Cdr. Dennis FRESHWATER (Regatul Unit al Marii Britanii), cu titlul: **O perspectivă a Regatului Unit al Marii Britanii asupra CBRN**. Ofițerul britanic a subliniat, participanților, importanța deosebită preliminară acordată Informațiilor Medicale (MEDINT), pe acest subiect. Totodată, a supus atenției Spitalul de Campanie de Protecție CBRN (modular, compus din corturi gonflabile interconectate), din dotare.

A doua prezentare a avut ca autor, din nou, pe Col (OF-5) GBR-A David WILLEY MBE, intitulată: **O perspectivă NATO asupra CBRN**. Acesta a expus viziunea aplicată a Alianței Nord-Atlantice asupra CBRN, după Summit-ul de la Madrid, Spania, din luna Iunie 2022. De asemenea, a evidențiat rolul esențial al Sprijinului Medical, din cadrul Noii Apărări Inteligente, în reducerea pierderilor sanitare, rezultate din întrebuințarea mijloacelor/armelor CBRN. A continuat cu menționarea Noului Concept NATO 1-1045 privind Reacțiile Biologice.

A treia prezentare a fost susținută de Noul Președinte al CIOMR, din data de 5 August 2022, ce a avut ca titlu: **CBRN – Experiența Norvegiană**. Aceasta are ca element central Spitalul de Campanie CBRN de nivel Rol 2 Extins (E), aflat în dotarea Forțelor Armate Norvegiene.

A patra prezentare, de mare impact, a pus în lumină personalitatea autorului, Col. farmacist șef Jérome LACROIX (Franța). Intitulată **NRBC – O perspectivă franceză**, aceasta a avut ca și CoG, modelul de organizare al Serviciului Medical Militar Francez (FMMS). FMMS este direct subordonat Statului Major General Francez și este separat de celelalte categorii de forțe, aspect,

care contribue la autonomia strategică a forțelor armate franceze. Din punct de vedere doctrinar medical operațional, Franța are ca document de referință DIA 4.10 (actualmente, aflată sub revizuire), diferită de AJP 4.10 (NATO). DIA 4.10 are 3 piloni: Salvare pe timpul ducerii luptei – Medicalizare înaintată; DCS – Chirurgie de control a rănilor/leziunilor; Evacuare Medicală Timpurie – tactică și strategică. Ofițerul francez a pus accentul, în continuare, pe **interoperabilitatea UE/NATO** (a fost singura intervenție, în acest sens, din toate prezentările, la care am asistat). Totodată, ne-a fost prezentat Lanțul medical francez, pe niveluri similare cu cele din NATO, după cum urmează: Punct de regrupare și evacuare (aproximativ Rol 1); Antene chirurgicale/Grupări medico-chirurgicale sau Regiment Medical (unitate militară medicală de bază) (aproximativ Rol 2/3); Spital de Instrucție al Armatelor (aproximativ Rol 4). Ca și farmacist șef militar, autorul a subliniat că mentenanța stocurilor strategice medico-sanitare de rezervă este în responsabilitatea FMMS, asigurându-se, astfel, autonomia forțelor armate. Apreciez că modelul francez, menționat mai sus, este de analizat/studiat de către Direcția medicală, din cadrul Statului Major al Apărării, din România.

A urmat la cuvânt SG, care a anunțat, în plen, faptul că SC 23, va avea loc în perioada 25 – 30 Iunie 2023, la Helsinki, Centrul de Congrese *Paasitorni*, Finlanda.

La ora 13.30, a fost anunțată pauza de prânz, moment, în care misiunea mea la SC 22 a luat sfârșit, având în vedere ora mea de decolare a cursei aeriene spre țară.

În concluzie, personal, consider faptul că, împreună cu ceilalți membri titulari ai Delegației Permanente a ANCMRR la CIOMR, participanți la SC 22, am scris o pagină de istorie, într-un interval de timp relativ scurt, că am reușit să îmi duc la îndeplinire mandatul încredințat și că, din acest moment, suntem, pe deplin, parte a Echipei CIOMR.

Glosar

SC –	Congres de vară.
EC –	Consiliul Executiv.
SG –	Secretarul General
CoG –	Centrului de gravitate.
ASG –	Asistentul Secretarului General.
VP –	Vicepreședinte.
OMC –	Comitetul de medicină Operațională.
COMEDS –	Comitetul Șefilor Serviciilor Medicale din NATO
AJP –	Publicația Întrunită a Alianței.
WG –	Grupuri de lucru.
MWM –	Întâlniri în mijlocul iernii.
IBM –	Întâlnire de mijloc.
SciCOM –	Președintele Comitetului Științific.
JMROC –	Comitetul Tinerilor ofițeri medici în rezervă.
MOtP –	Întâlnirile, altele decât cele planificate.
MP –	Întâlnire publică.
PoC –	Punct ce contact.

FMME – Serviciul medical militar francez

OPINII

PENSIILE MILITARE DE IERI, ASTĂZI ȘI... MÂINE?

Gl. mr. (r) dr. Adrian Leonard BANTAȘ
Vicepreşedinte al ANCMRR

Motto: ***„Pe soldat și pe Dumnezeu îi adori numai în caz de primejdie și nu înainte. După ce pericolul a trecut și totul este în ordine, pe Dumnezeu îl uităm și pe soldat îl hulim”!***
Sir Winston Churchill

Prezentul articol nu își propune să reprezinte o tratare exhaustivă a temei pensiilor militare din România, și cu atât mai mult nu ne-am putea propune să se substituie cercetărilor în materie ale specialiștilor în istorie militară. El reprezintă doar unele gânduri firești ale militarilor în rezervă și în retragere, în fața recurenței temei pensiilor acestora pe agenda publică. În măsura în care colegii din ANCMRR vor aprecia această contribuție, în demersuri viitoare tema va putea fi tratată mai pe larg.

Începând aproximativ din perioada crizei economice dintre anii 2008 – 2012, prea des auzim, în spațiul public, discuții interminabile, de cele mai multe ori neînsoțite de o înțelegere adecvată, dar asezonate aproape întotdeauna cu multă ură și nu mai puțină frustrare, despre pensiile militare. De la „epitetele” cu care unii oameni de stat de tristă amintire (intrați – cel puțin deocamdată-, din fericire, în istorie) considerau oportun să ne gratuleze pe noi, cei care ne-am dedicat viața activă servirii Patriei în uniformă, până la dezbaterile ceva mai puțin încărcate de fanatism, dar la fel de nocive de astăzi, pensiile militare par a nu lipsi mai mult de un anotimp din spectrul (relativ restrâns) al ideilor care tulbură odihna, fie ea nocturnă sau diurnă, a multora dintre formatorii români de opinie.

Desigur, se poate adresa întrebarea dacă dezbaterea despre pensiile militare este, într-adevăr, un subiect cu adevărat românesc. Fără a putea emite pretenția de a fi efectuat o monitorizare exhaustivă a presei din statele partenere – un exemplu îndeajuns de relevant ar putea fi chiar cel al Statelor Unite ale Americii, țara care deține, totuși, cea mai puternică armată a lumii –, putem constata, totuși, că acest subiect se remarcă prin...absență. Într-adevăr, într-un stat pe care credem că niciun critic de serviciu al realităților autohtone nu l-ar putea considera irelevant pentru noțiuni precum democrație sau chiar bună guvernare, pensiile militare constituie o realitate acceptată aproape unanim, o parte a peisajului instituțional și economic cu care fiecare american s-a născut, trăiește și probabil va trăi în continuare. Și la fel se întâmplă practic în toate statele NATO relevante.

Desigur, nu putem nega înzestrarea nativă a unora dintre formatorii de opinie, dar și a unei părți a decidenților autohtoni de a reprezenta adevărate surse de inspirație sau modele de inițiativă și idei reformatoare pentru state vizibil ancorate în trecut și cu disfuncționalități evidente precum SUA ori statele Europei de Vest. Experiența vastă și rezultatele incontestabile ale modelului economic, politic și social românesc ne îndreptățesc la a emite astfel de pretenții. Ne întrebăm, însă, dacă, în condițiile în care pentru persoanele enumerate mai sus, experiența statelor cu o tradiție militară și o prezență în cea mai importantă și mai puternică alianță politico-militară a lumii nu reprezintă un exemplu relevant pentru tratarea subiectului pensiilor militare, experiența proprie a țării noastre, inclusiv din perioade îndelung (și nu întotdeauna justificat) idealizate ar putea constitui o sursă de inspirație?

În această din urmă ipoteză noi, reprezentanții asociațiilor reprezentative ale cadrelor militare în rezervă și în retragere, suntem mai mult decât dispuși să îi sprijinim cu datele de care au nevoie. În caz contrar, este cu atât mai necesar să ne amintim, nouă înșine, de ce am beneficiat de la întemeierea statului român modern de un tratament distinct și de ce acuzațiile care ni se aduc periodic sunt nu doar nefondate, ci vădit rău intenționate.

Dar când au apărut pensiile militare din România?

Ei bine, în linii generale, putem spune că au apărut...odată cu România. Practic, statul român modern s-a născut, a crescut și a trăit cu pensii militare. Evident, poate exista o legătură între această stare de lucruri și faptul că armata română a fost prezentă în toate momentele importante ale statului nostru: Unirea, unificarea instituțiilor, Războiul de Independență, Primul și Al Doilea Război Mondial etc.

Desigur, astăzi, afirmația conform căreia sistemul pensiilor militare din România se datorează tocmai Domnitorului Unirii, Alexandru Ioan Cuza, este aproape un clișeu. Dar asta nu îl face nici pe departe greșit, ci doar... incomplet. Aceasta deoarece, în

realitate, pensiile militare sunt chiar mai vechi de atât. Prin *Regulamentele Organice* (aplicate începând cu 1831 în Țara Românească și 1832 în Moldova), se instituia un sistem de pensii militare distinct, în virtutea căruia pensiile militare erau raportate la ultimul salariu în plată, după cum urmează: „*1/3 pentru 20 de ani de vechime, 1/2 pentru 30 de ani de vechime și 2/3 pentru 40 de ani de vechime*".

Or, Regulamentele Organice sunt considerate, astăzi, de către istorici și de către amatorii de istorie românească modernă drept primele demersuri adevărate de reformare a administrației Principatelor Române și a societății în ansamblul său, după modelul occidental. Practic, s-ar putea chiar afirma că reprezintă codificarea juridică a tranziției de la perioada influenței otomane în administrație, stat și societate, la cea a influenței occidentale.

Despre acestea și despre întreaga activitate a contelui Pavel Kiseleff se afirmă, de exemplu, că a „*contribuit la modernizarea societății și ridicarea nivelului de trai*" sau că „*s-a înscris pe linia moderației și a înțelepciunii, a spiritului reformator*". Ce să înțelegem de aici? Că introducerea pensiilor ocupaționale militare este, și ea, considerată printre elementele de modernizare a statului român? Nu este un exemplu de favorizare a unei categorii în dauna altora, nu este un exemplu de „sporuri, privilegii și stimulente"?

Și cât au persistat pensiile speciale din România?

Așadar, acesta este cadrul legislativ privitor la pensiile militarilor, care a funcționat până la domnia lui Alexandru Ioan Cuza. Iar în perioada domniei acestuia din urmă, sistemul pensiilor militare nu a fost desființat, ci doar revizuit, reformat și adaptat la necesitățile perioadei (să nu uităm că între Regulamentele Organice și domnia lui Alexandru Ioan Cuza s-au scurs aproape trei decenii, într-o perioadă deosebit de dinamică pentru societatea românească în ansamblul său și pentru armata română în mod special, așadar cele trei decenii la care am făcut referire au adus schimbări incomparabile cu cele produse în trei decenii din perioada actuală).

Una dintre reformele în cauză a vizat înființarea, în anul 1862, în structura de organizare a noului Minister comun al Apărării (parte a demersului mai larg de unificare a instituțiilor celor două Principate) a unui Birou de pensii, însărcinat cu „*lichidarea pensiilor militarilor în retragere*".Nu cu mult timp mai târziu, la 3 iulie 1865, este adoptată prima Lege ce reglementa pensiile militare din România unită, conform prevederilor căreia „*funcționarii Statului, civili, militari și eclesiastici, care vor servi cu bună credință și onestitate vor avea dreptul la pensie astfel:* (...)***militarii după împlinirea vârstei de 50 de ani***, *civilii și eclesiasticii după împlinirea vârstei de 60 de ani*".

Modul de calcul al pensiilor respective era, dincolo de exprimarea atât de melodioasă, specifică epocii, surprinzător de asemănător cu soluția legislativă de astăzi. Iată cum se calculau pensiile stabilite în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, pe care astăzi cei mai mulți formatori de opinie le-ar numi „speciale": „*pentru 18 ani serviți în cariera militară sau 20 de ani în serviciu civil și ecleziastic, dreptul la pensie este de jumătate din retribuția de mijloc primită în ultimii cinci ani; pentru 25 de ani de serviciu în armată sau 30 de ani ca civil sau ecleziastic pensia este de 3/4 din retribuția de mijloc ce s-a primit în ultimii 5 ani*". La acea retribuție de mijloc, corespunzătoare mediei veniturilor salariale de astăzi, se calcula, iarăși într-un mod avantajos, drept „*leafa postului care a fost cel mai bine retribuit*", asta spre a nu mai menționa faptul că „*timpul servit în campanie de către ofițeri, civili și ecleziaști, atașați la armată se va socoti îndoit la calcularea pensiei*"

În aceste condiții, nu ne rămâne decât să ne întrebăm de ce, despre inițiatorul și susținătorul acestor reforme, domnitorul Alexandru Ioan Cuza, se poate afirma că „*toată această preocupare a sa față de armată, pleca de la ideea de respect, onoare și demnitate pentru cei capabili a face dovada sacrificiului suprem*", iar despre soluția legislativă ce guverna regimul pensiilor militare, că „*avea la bază un studiu temeinic și fundamentat al unor prevederi din legislația franceză*", iar despre orice susținători ai unor condiții distincte de pensionare a cadrelor militare de astăzi se fac, în mod constant, afirmații ce conțin acuzații de favorizare nejustificată a unor categorii sociale în detrimentul altora, de parcă ar putea exista vreodată o identitate perfectă de atribuții, de competențe și de riscuri asumate între diferitele categorii socio-profesionale? Ce anume a intervenit între timp în mentalitatea aproape a întregii societăți românești, generând această dublă măsură și acest val de ură îndreptată împotriva unei categorii profesionale ai cărei membri sunt printre singurii care își asumă, încă de la depunerea jurământului, posibilitatea efectuării sacrificiului suprem?

Desigur, există și vor exista mereu persoane care nu cred că acest sacrificiu suprem este o posibilitate reală. Aceasta de parcă sacrificiul suprem ar putea interveni numai în condiții de luptă, nu și în timpul unor activități care pentru noi, militarii, fac parte din rutină (precum **asanarea poligoanelor după trageri cu muniție de război** – presupun că oricine ar putea face asta, nu?). Pe aceștia îi invităm nu să

efectueze o vizită în țara vecină (nu suntem convinși că ar rezista unei situații reale de luptă), ci doar să deschidă televizorul și să vizioneze câteva știri recente pe tema războiului din Ucraina. Iar dacă vor pretinde că România nu mai poate fi, în mod realist, implicată în asemenea conflicte **datorită apartenenței sale la NATO** (care are beneficiul de a descuraja eventualele state agresoare), le aducem aminte faptul că NATO este o alianță politico-**militară**, că rolul principal în eforturile de aderare la alianța în cauză au revenit tocmai **Armatei Române** și că vitala credibilitate în privința asumării obligațiilor de stat membru presupune inclusiv **participarea Armatei la diferitele tipuri de misiuni internaționale efectuate de către Alianță**!

Legea de mai sus a fost menținută și în perioada domniei primului Rege al României, Carol I, fiindu-i aduse o serie de completări în anul 1868. Așadar, și de acest mare Rege al neamului nostru, considerat, la rândul său, un reformator cu o domnie per total benefică pentru România, se leagă menținerea și îmbunătățirea sistemului de pensii militare. Ne întrebăm din nou, cu această ocazie, de ce o opțiune legislativă preferată de legiuitorul din timpul domniei lui Carol I nu impietează reputația acestuia, dar o soluție similară preferată de un legiuitor contemporan are acest efect.

Parcursul pensiilor militare nu s-a oprit aici. Practic, se poate aprecia că legea menționată se înscrie într-un lung și aproape neîntrerupt șir al soluțiilor legislative care au consacrat un tratament distinct al militarilor, în raport cu restul categoriilor socio-profesionale, în ceea ce privește regimul pensiilor, dintre ale cărui repere menționăm:

– Decretul nr. 360/22.08.1949 pentru organizarea asigurărilor sociale ale militarilor de carieră;

– Decretul nr. 293/1959 privind reglementarea drepturilor de pensie ce se acordă ofițerilor și subofițerilor;

– Decretul nr. 143 din 18 aprilie 1960pentru modificarea art. 8(1) din Decretul nr. 293/1959 privind reglementarea drepturilor de pensie ce se acordă ofițerilor și subofițerilor;

– Decretul nr. 141 din 28 februarie 1967privind pensiile militare de stat și pensia suplimentară, devenit Legea nr. 6/1967;

– Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Desigur, cele de mai sus nu sunt decât câteva dintre reglementările pe care le putem considera drept istorice, iar enumerarea lor nu este și nici nu se dorește a fi exhaustivă. Ce dorim să demonstrăm prin această enumerare, împreună cu mențiunile anterioare legate de soluțiile legislative pentru care au optat Regulamentele Organice și Legile din anii 1865 și 1868, este faptul că reglementarea distinctă a pensiilor militare a reprezentat **o opțiune constantă a tuturor tipurilor de regim pe care le-a cunoscut statul român modern**. Evident că moștenirea istorică a acestor regimuri este diferită. Evident că fiecare dintre ele a avut propriile părți pozitive, dar și negative. Evident că fiecăruia i s-au adus laude și critici, deși nu în aceeași proporție. Și evident că unele dintre ele au generat mai multă dezvoltare decât altele. Însă niciunuia dintre ele nu i s-a reproșat preferința pentru reglementarea distinctă a pensiilor militare. De ce se consideră, dintr-o dată, în anumite părți ale societății, că existența pensiilor militare afectează echilibrul bugetar și dezvoltarea unei societăți care, în ansamblu, este astăzi mai prosperă și mai dezvoltată decât oricând în istoria sa? De ce unei stări de fapt despre care nu s-a considerat niciodată că a stat în calea dezvoltării țării și care a putut fi susținută în perioade de restricții bugetare incomparabil mai severe decât cele pe care le trăim acum i se pun, dintr-o dată, în seamă efecte despre care nu s-a considerat niciodată că le-ar fi avut?

Și atunci, de ce?

La final, nu putem decât să adresăm criticilor sistemului pensiilor militare câteva întrebări, fie ele și retorice: de ce, în condițiile în care pensiile militare nu au lipsit practic niciodată din existența statului român modern, ele reprezintă acum o atât de mare problemă pentru o mare parte dintre formatorii de opinie din România? De ce aceia care insistă să critice sistemul pensiilor militare, să ceară desființarea acestuia și să adreseze jigniri nemeritate beneficiarilor săi nu au fost, la rândul lor, dispuși să își asume posibilitatea sacrificiului suprem în exercitarea atribuțiilor de serviciu? Și, în final, de ce, dintre toate categoriile socio-profesionale, numai câteva, între care și militarii, sunt nevoite să trăiască în condițiile unei permanente lipse de predictibilitate? De ce nu pot și militarii în rezervă să beneficieze de minime coordonate privitoare la viitorul lor și al familiilor și sunt, în schimb, nevoiți să se întrebe aproximativ o dată pe trimestru cum va arăta în continuare pensia lor? De ce trebuie supuși acum, la pensie, acelorași tensiuni de care au avut parte în viața activă? Cercetați în sufletele dumneavoastră răspunsurile la aceste întrebări. Dacă ele provin din argumente raționale, pot fi modificate și corectate. Dacă provin doar din ură și frustrare, nimic nu vă mai salvează.

CURIER

1. Domnul col. (r) Ioan Pogan – preşedintele Filialei Județene Cluj a ANCMRR „ Al. I.Cuza" ne informează prin materialul pe care îl semnează „***Ziua Rezervistului Militar Onorată la Cluj–Napoca***", de bucuria cu care membrii acestei filiale au sărbătorit această zi scumpă inimii lor.

Au împărtășit această bucurie și cu colegii lor din asociațiile de profil ale cadrelor militare în rezervă și în retragere din Ministerul de Interne și Serviciul Român de Informații. Activitatea a fost onorată de prezența Episcopului vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului, PS Benedict Bistrițeanu, care binecuvântând evenimentul a felicitat în nume personal și al Mitropolitului Clujului, Maramureșului și Sălajului – Andrei Andrecuț, cadrele militare în rezervă și în retragere din județul Cluj pentru modul în care au onorat, prin evenimentul organizat de Ziua Rezervistului Militar.

Prezentă la această frumoasă și interesantă manifestare, doamna Irina Munteanu, prefectul județului Cluj, şi-a exprimat recunoştința şi respectul ce-l poartă militarilor care sunt „*pilduitoare modele de urmat pentru curajul şi riscurile asumate în nobila profesie de a ne apăra, proteja şi a ne da siguranța deplinei libertăți în a ne dezvolta în armonie și bună înțelegere în Europa şi în lume*".

În mesajul transmis de către primarul Clujului, domnul Emil Boc se subliniază „*în acest ceas aniversar, cu prilejul Zilei Rezervistului Militar, îmi îndrept gândurile mele de apreciere şi respect către toți compatrioții noştri care şi-au pus întreaga activitate în slujba servirii țării, îndeplinind cu dăruire sarcinile serviciului militar, la cele mai înalte standarde de profesionalism*".

Conducerea Filialei Județene Cluj a ANCMRR a înmânat, cu această ocazie, Diplome de onoare personalităților prezente, precum și celor ce sprijină efectiv activitatea filialei.

În aceeași zi a fost lansată cartea „Un secol de Prezență Militară Românească în Garnizoana Bistrița", semnată de col.(r) Ioan Moldovan, col. (r) Gheorghe Tanco şi Marian Dospina.

Corul „Napoca-Viva" a prezentat un frumos program artistic. Activitatea s-a încheiat cu o întâlnire de socializare a celor prezenți.

Evenimentul a fost consemnat la timp pe site-ul www.ancmrr.ro la rubrica „Activități curente Filiale"

2. „Coerența inimă – creier" un material semnat de generalul de brigadă (r) **Constantin Antohe**, care aduce în prim-plan relatarea liderului american de dezvoltare spirituală **Gregg Braden,** că încă din 1991 savanții au descoperit în inima omului 40.000 de celule specializate, denumite „neuriți senzoriali", care sunt celule asemănătoare celor cerebrale, pe care cercetătorii le-au numit *«micuțul creier din inimă»*. Plecând de aici autorul

materialului, folosind și datele videoclipului distribuit de Younity – România, explică procesele ce au loc la aceste nivele și cum influențează ele calitatea sănătății omului dar și creșterea gradului său de toleranță, care este o funcție a inimii.

Se explică astfel cum poate fi obținut acest proces în 3 pași. Nu dăm alte explicații, deși ele se găsesc înscrise în acest material. Dată fiind că este o problemă medicală, este mai greu să-ți asumi o atari răspundere. Cititorii noștri care doresc să afle mai multe, se pot adresa domnului general la Filiala Județeană Galați a ANCMRR, care probabil vă va indica și alte materiale de informare.

În ceea ce ne privește, noi admirăm preocuparea domnului gl. bg. (r) Constantin Antohe pentru sănătatea oamenilor.

3. 25 Octombrie – Ziua Armatei României este o sărbătoare de suflet pentru toți cei care slujesc sau au slujit Țara sub falduri de Tricolor. Nu trece an ca filialele ANCMRR precum și subfilialele acestora să nu sărbătorească într-un fel sau altul această zi. Așa s-a întâmplat și în acest an. Vorbind despre aceasta putem spune că multe dintre filiale au organizat sărbătorirea Zilei Armatei la propriu. Parte dintre ele însă, au participat la activitățile organizate cu acest prilej de unitățile și formațiunile militare active din zonă. Informații și imagini semnificative sunt postate pe site-ul www.ancmrr.ro.

În ceea ce ne privește subliniem interesul c.m.r.r. dornice de a cunoaște, în continuare, activitatea Armatei și faptul că aceasta este preocupată să cinstească faptele înaintașilor.

4. Atât la nivel central, cât și la nivelul filialelor ANCMRR s-a manifestat o sporită preocupare de a sărbători Ziua Națională a României.

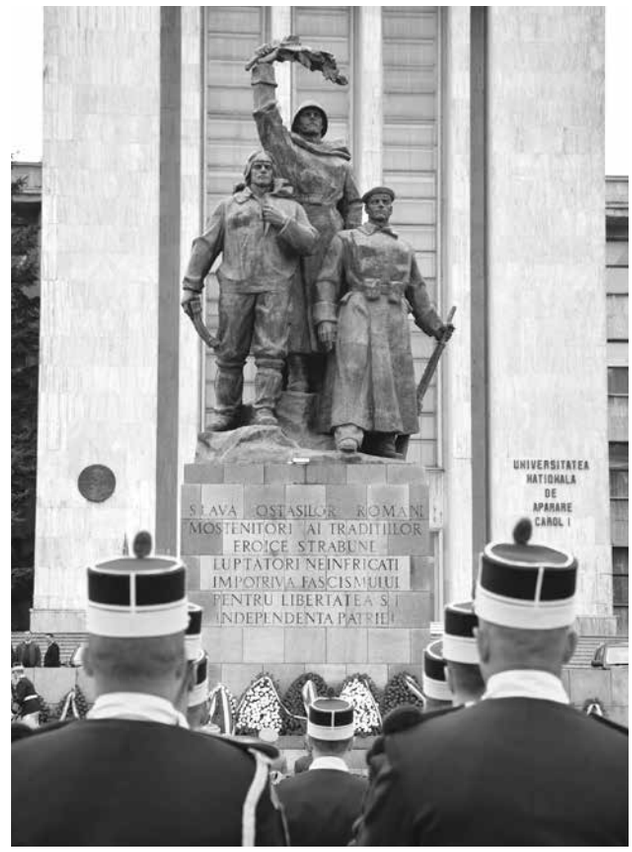

În cadrul manifestărilor din acest an, Ziua Națională a României a fost aureolată și de împlinirea a 100 de ani de la încoronarea de la Alba Iulia, după ce doar cu câțiva ani în urmă, tot aici, în acest frumos oraș transilvan, sărbătoream Marea Unire. Manifestările din acest an care s-au desfășurat în cadrul ANCMRR pentru cinstirea Zilei Naționale a României, așa cum de altfel am făcut-o de fiecare dată, au subliniat rolul Armatei în realizarea Marii Uniri dar și a încoronării, două repere ce ne-au jalonat în istorie consolidarea unității naționale statale.

Gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU
Col. (r) ing. MARIN ANDREI

PAGINA LIRICĂ

Col. (r) LAURENȚIU SFINTEȘ
ANOTIMPUL INTEROGAȚILOR

Între poeții în uniformă, colonelul (r) Laurențiu Sfinteș face o notă distinctă prin felul său discret și sensibil atât de personal și de potrivit unei firi visătoare. În tinerețe, pe la începutul anilor nouăzeci era de găsit în paginile publicațiilor militare cu abordări interesante și diverse ce alcătuiesc acum o importantă operă publicistică. A lucrat atât în presa scrisă, cât și în redacțiile militare de radio și televiziune. Instinctul jurnalistic se simte și în prezent, dar la un nivel mai ridicat, de eseuri și analize politico-militare în care se regăsește experiența acumulată ca diplomat militar pe diverse meridian.

A debutat cu versuri în volumul „*Numele focului*“ Colecția „*101 poeme de dragoste*“, apărut în 1997 la Editura Militară, un volum colectiv, alături de alți patru colegi de presă, între care se afla și subsemnatul acestei note. Într-un fel, destinul nostru liric interferează încă, pentru că versurile din grupajul publicat aici fac parte dintr-un volum pe care îl vom semna împreună.

Proiectul îi aparține și s-a născut în urma unui schimb de metafore pe WhatsApp. Veți găsi în versurile poetului Laurențiu Sfinteș un anotimp al marilor interogații. Poemele sunt selectate din proiectatul nostru volum intitulat „Călătorie în WhatsAppia“ aflat în pregătire.

Col.(r) LIVIU VIȘAN

Am mai murit o dată

am mai murit o dată și a fost imperfect
m-am trezit după aceea și mi-a fost sete
trecea o umbră prin dreptul ferestrei
noaptea începuse să se îmbete

am plâns ca prostul câțiva ani
trupul meu trăia cu cadavrul ascuns
lumea credea că îmbătrânesc frumos
eu doar ascundeam de întrebări un răspuns

după un timp am început să râd
lumea era o glumă de spus
cu cuvinte atârnate ca frânghiile
care te fac să fi blând și supus

apoi a venit ploaia șuvoaie
și a șters tot ce fusese stricat
trupul meu s-a rupt pe din două
ori poate eram doar puțin beat

Primăvara se întoarce unde nu mai e așteptată

primăvara se întoarce unde nu mai e așteptată
vara trece și toamna toată
cine doar iarna mai speră să vină
să iasă afară cât e lumina

cât mai trec păsări din cele ce plâng
cu clonțul scormonind sub umărul stâng
cât mai bat vânturi cât ne mai cheamă
vârstele cu noi de o seamă

cât a rămas din ce nu s-a dat
cât am văzut din albastrul furat
cât am încolțit când am iubit
și cât am ars când ne-am dospit

să iasă afară cât e lumină
cine doar iarna mai speră să vină
vara trece și toamna toată
primavara se întoarce unde nu mai e așteptată

Am mai dat un an pe boabe de grâu

am mai dat un an pe boabe de grâu
mai trece o iarnă cu sloiuri pe râu
mai vine o vară mai vine oare?
cine se naște? cine mai moare?

ne vine rândul orice am face
să ne așezăm toti întru pace
în copaia de pământ a lumii
în gaura neagră a furtunii

acesta e rostul și pentru noi
sămânța împrăștiată în noroi
înflorită pentru o vară
risipită de vânt într-o seară

acesta e rostul vrei sau nu vrei
să fi livadă de scarabei
iar timpul să-ți fumege sângeriu
ca și cum ar mai fi treaz
ca și cum ar fi viu

cine se naște? cine mai moare?
mai vine o vară mai vine oare?
sau doar o iarnă cu sloiuri pe râu
după toamna risipei de boabe de grâu?

Așez pietrele pe dinăuntru

așez pietrele pe dinăuntru
câte una pe rând până sus
las loc pentru fereastră
să pot vedea e răsărit sau apus

adaug cu dalta flori și liane
să se răsucească de jos până sus
las loc pentru ușă să treacă
pașii cu care am venit și m-am dus

pun gratii când se termină pereții
mă închid în lumina de sus
și mă rog să îmi ajungă piatra
sub care mă așez cald și supus

sus de tot e o stea, mai departe nimic
catedrala se sfârșește acolo sus
de zidit ar mai fi poate un dor
poate o întrebare un răspuns

să știu dacă e deajuns o fereastră
să pot vedea când e răsărit sau apus
și dacă e nevoie de ușă
să intru de unde m-am dus

Ce frumos e aș vrea să strig

astă seară e atât de frig
că îmi vine să plâng
și îmi vine să strig
oasele îmi pocnesc la atingere
se întorc lumile după stingere
către orizontul unde îngheață
noaptea întoarsă spre dimineață

astă seară pieptul îmi scapără
albastră lunatecă flacără
tâmpla se așază câmpie
pe care vânturile nopții să scrie
povestea unei clipe
ce va fi veșnicie
până când vin zori
și răscoală norii
să se risipe

astă seară se întorc fără glorie
din aceeași neterminată istorie
cei care au plâns și strigat
cei care s-au aprins și au plecat
acolo unde timpul cenușă mai este
acolo unde viața e doar o poveste
cu cuvinte ce au înghețat
precum îngerii în tavanul pictat
ce frumos e aș vrea să strig
dar îmi vine să plâng și e atât de frig.

Odată am scris pe un arbore

odată am scris pe un arbore
numele meu cu semne tăiate
coaja s-a întins să țină tulpina
până am fost rupt la jumătate

altădată am scris pe asfalt
numele meu cu pensula udă
soarele a ieșit mult prea devreme
fusesem înger am devenit Iudă

în nisip m-am oprit și am scris
numele meu cu un spin sângeriu
a suflat vântul și m-am trezit
că era noapte și frig și pustiu

la sfârșit am crestat pe o piatră
numele meu iar praful suflat
mi-a albit ochii și obrazul și fața
după aceea am plecat.

VALORI ALE CULTURII, CIVILIZAȚIEI ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

ȘCOALA SUPERIOARĂ DE RĂZBOI

Col. (r) dr. CRISTACHE GHEORGHE
Membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România

Dubla alegere a domnitorului Alexandru Ioan Cuza a însemnat, deopotrivă, atât Unirea Principatelor Române, cât și emanciparea noului stat, înscrierea lui pe orbita țărilor europene dezvoltate. Aceasta presupunea emanciparea tuturor istituțiilor statului și, între acestea, emanciparea instituției armatei se impunea cu prioritate. Militar de carieră, colonelul Alexandru Ioan Cuza, bun cunoscător locului și rolului armatei în edificarea statului național român modern, s-a implicat de la începutul domniei lui în modernizarea oștirii și în acest sens, chiar din primul an al domniei sale s-a implicat într-un vast program de acțiuni reformatoare. După ce în martie 1859 constituie la Focșani o comisie militară mixtă cu rolul de „a aviza la înlăturarea deosebirilor ce exista în îmbrăcămintea și montura trupelor din ambele principate și adoptarea aceleiași uniforme pentru ambele corpuri ale armiei române“ și, după ce din aprilie 1859, de-a lungul întregii veri, el organizează tabăra de la Florești (Prahova) în care unități ale celor două principate au executat marșuri, ședințe de instrucție, antrenamente la instrucția focului, exerciții tactice pentru unificarea comenzilor și organizarea identică a diferitelor dispozitive de luptă etc., Alexandru Ioan Cuza a emis înaltul Ordin de Zi nr. 83 din 12 noiembrie 1859 prin care a fost înființat Statul Major General al Armatei Principatelor Unite, organ superior de comandă și conducere, dependent în atribuțiunile sale de ministerele de Război, existente în fiecare principat. Unirea Principatelor Române sub Alexandru Ioan Cuza a creat astfel cadrul favorabil dezvoltării și modernizării armatei naționale, ridicării oștirii la nivelul armatelor celor mai bune din Europa. În anii de domnie ai lui Alexandru Ioan Cuza, armata română a cunoscut un intens proces de dezvoltare și modernizare în toate compartimentele esențiale ale ei, începând cu organizarea și înzestrarea și continuând cu învățământul și pregătirea de luptă. Pe măsură ce dezvoltarea tehnicii și gândirii militare înregistra progrese spectaculoase, în anii care au urmat și care au marcat dezvoltarea continuă a armatei române, se simțea tot mai mult nevoia unei instituții militare de învățământ superior care să asigure formarea și perfecționarea ofițerilor necesari statelor-majore ale unităților și marilor unități. În acest sens, prin Înaltul Decret Regal nr. 2.073 din 8 august 1889 s-a înființat, pe lângă Marele Stat Major al Armatei Române, „Școala Superioară de Resbel”.

General
ȘTEFAN FĂLCOIANU
Primul comandant al Școlii

Un rol deosebit la înființarea acestei instituții militare de învățământ superior l-a avut generalul Ștefan Fălcoianu, organizatorul și primul comandant al școlii. Personalitate complexă, general, matematician, istoric și politician român, membru titular și vicepreședinte al Academiei Române, Ștefan Falcoianu a absolvit Școala Militară de Ofițeri din București în 1856, după care, a fost trimis de domnitorul Alexandru Ioan Cuza în Franța pentru a urma cursurile școlii de Aplicații de Stat Major și ale școlii Politehnice din Paris. Întors în țară, a îndeplinit numeroase funcții de răspundere în cadrul armatei române: șef de cabinet al ministrului de Război, Savel Manu, profesor la Școala Militară de Ofițeri, ajutor al șefului Direcției Stabilimentelor de Artilerie, șef de stat major al Diviziei 1 Militare Teritoriale. În perioada 1869 – 1877, îl regăsim ca secretar general al Ministerului Lucrărilor

Primul local al Școlii Superioare de Război

Publice, ulterior numit director general al Poștelor și Telegrafului. Din 20 octombrie 1877 revine în armată și este numit șef al Statului Major al Armatei Române de Operații. În anul 1883 este avansat la gradul de general de brigadă. Fondator al Școlii Superioare de Război (la 8 august 1889, la data înființării, era a șasea școală de stat major din Europa, după cele din Paris, Berlin, Viena, Torino și Bruxelles), generalul Ștefan Fălcoianu s-a remarcat ca senator în Parlamentul României și ca istoric (este autorul lucrarii ,,Istoria Războiului din 1877-1878, ruso-româno-turc ").

La 4 noiembrie 1889 intră în vigoare ,,Regulamentul Școalei Superioare de Resbel", primul document de organizare și funcționare a instituției. A doua zi, la 5 noiembrie, în sediul din str. Știrbei Vodă (existent și azi) avea loc deschiderea oficială a cursurilor Școlii Superioare de Război. Conform Legii de înființare, cursurile Școlii erau de doi ani; ele începeau în fiecare an la 1 noiembrie și se terminau la 1 iunie anul următor; de la 1 iunie până la 1 octombrie, ofițerii-elevi erau implicați în activități practice de topografie. În cei doi ani de studiu era prevăzută o programă care cuprindea:

– pentru Anul I: Istorie militară, Tactică militară, Tactica cavaleriei, Mobilizare, Geografie militară generală, Artileria și tactica sa, Fortificație, Topografie, Limba franceză și Limba germană;

– pentru Anul II: Istoria militară, Tacticile și Stat-Major general, Geografia militară a României, Telegrafie militară, Căi ferate, Serviciul de Stat-Major, Fortificație, Administrație, Drept internațional, Limba franceză și Limba germană.

Recrutarea ofițerilor-elevi se făcea prin concurs la care puteau participa locotenenții și căpitanii din toate armele în vârstă de până la 35 de ani, cu un stagiu de cel puțin doi ani la trupă, cu o bună conduită și o constituție fizică robustă. La început, în ambii ani se studiau limbile franceză și germană. După intrarea în vigoare a Regulamentului de funcționare din 1909, a fost prevăzută studierea limbilor rusă și bulgară. Totodată, pentru a se asigura cursanților un nivel de cultură generală mai înalt s-au introdus ca materii de studiu: științele politico-sociale, dreptul internațional, literatura română, logica și psihologia. În structura învățământului din Școala Superioară de Război ponderea principală (cca 75 %) o dețineau disciplinele de profil militar, restul timpului fiind acordat materiilor de cultură generală.

O contribuție importantă la dezvoltarea și afirmarea învățământului superior militar și-a adus-o valorosul corp de cadre didactice compus din profesori, militari și civili, cei mai mulți dintre ei autori de manuale și cursuri de diferite specialități. Printre aceștia s-au remarcat în mod deosebit: maiorul Nicolae Alevra (Organizarea și mobilizarea armatei), colonelul Alexandru Averescu (Tactică aplicată), colonelul Ion Popovici (Istorie militară și maritimă), generalul Mihail Boteanu (Comunicații și fortificații), maiorul Scarlat Panaitescu (Topografie și fortificații), căpitanul Radu R. Rosetti (Tactica), locotenent-colonelul David Praporgescu (Tactică și noțiuni de tactică navală), precum și reputații profesori: Bogdan Petriceicu-Hașdeu (Arta militară la români), Nicolae Iorga (Istoria generală), Ioan Găvănescu (Psihologia generală), Zamfir Arbore (Limba rusă și limba bulgară), Aurel Popovici (Limba germană) și alții. În luna octombrie 1891, ieșea prima promoție de absolvenți ai Școlii Superioare de Război din București.

Insigna Absolvenților din perioada interbelică

Dacă în anii de început, un număr mare de ofițeri erau trimiși în străinătate pentru a-și desăvârși pregătirea militară, pe măsură ce rețeaua de învățământ militar românesc a înregistrat o tot mai accentuată dezvoltare și diversificare, s-a micșortat vizibil numărul celor trimiși la școlile și cursurile de perfecționare din alte țări. Într-un document oficial din vara anului 1894 se aprecia că *,,în țară existând astăzi școlile cele mai trebuincioase armatei, Ministerul de Război nu va mai trimite în școlile*

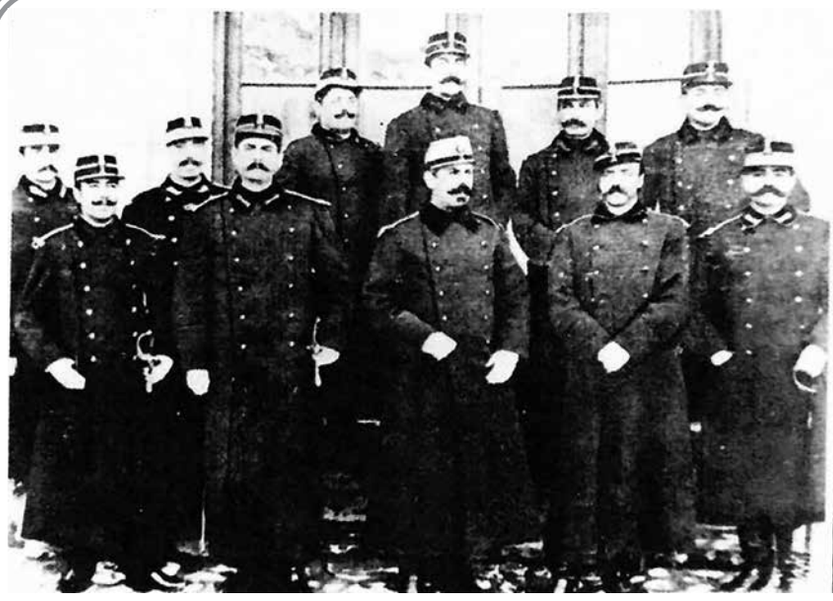

1891 octombrie. Prima promoție de absolvenți ai Școlii Superioare de Război

În octombrie 1897, Școala Superioară de Război se mută în clădirea din actualul bulevard Nicolae Bălcescu (vis-a-vis de sala Dalles), unde a funcționat până în decembrie 1939; în același sediu avea să funcționeze până în 1914 și Marele Stat Major. Când în vara anului 1914 a început Marele Război, rămas în istorie sub numele de Primul Război Mondial, cursurile Școlii Superioare de Război aveau să fie întrerupte pe toată durata războiului, respectiv până în octombrie 1918. De-a lungul războiului, cadrele de comandă, profesorii militari și ofițerii elevi ai Școlii Superioare de Război au fost repartizați în unitățile operative și au participat la acțiunile de luptă chiar din primele momente (din 14 august 1916). În corpul de comandă al armatei române, din 4 comandanți, 3 erau absolvenți ai Școlii Superioare de Război; din 7 comandanți de corpuri de armată, 6 erau absolvenți ai Școlii Superioare de Război, iar din 20 de comandanți de divizie, 11 erau absolvenți ai Școlii Superioare de Război. Toți cei 434 ofițeri absolvenți ai Școlii Superioare de Război din București au intrat în luptă. Dintre ei, în anii 1916 - 1919, au căzut pe Câmpul pe Onoare 30 de ofițeri, din care 2 generali (generalul de divizie David Praporgescu, profesor de tactică, comandant al Corpului 1 Armată și generalul Stan Poeta), 4 colonei, 9 locotenenți-colonel, 9 maiori și 6 căpitani. Când la 1 octombrie 1918 avea să își redeschidă cursurile, războiul fiind încă în desfășurare, Școala Superioară de Război a fost găzduită temporar de Liceul Militar din Iași. Mobilizarea din 28 octombrie 1918 avea să întrerupă din nou cursurile. Abia în martie 1919 cursurile se reluau la București, unde Școala revenise de la sfârșitul anului 1918.

Un moment important în istoria Școlii Superioare de Război avea să se producă în noiembrie 1919 când, prin Înaltul Decret Regal nr. 4.279 se înființează Școala Superioară de Intendență, ca structură (secție) a Școlii Superioare de Război. Dezvoltarea continuă a Școlii Superioare de Război, cerută de realitățile existente în

din străinătate decât un mic număr de elevi și ofițeri și aceasta numai în scopul de a ține instrucțiunea noastră la curent cu cea din străinătate".

În perioada 1878 - 1914 au fost trimiși la studii în Franța, Belgia, Austria, Germania, Italia și Anglia un număr de 97 de ofițeri, din care: 35 din infanterie, 16 din marină, 12 din artilerie, 10 medici, 7 din cavalerie, 6 ofițeri tehnici, 4 din geniu, 4 geodezi, 2 veterinari și 1 de administrație; alți 69 de ofițeri din toate armele au efectuat stagiu în unități ale armatelor austro-ungară, germană și belgiană. În afară de aceștia, începând din 1908, Ministerul de Război trimitea anual în Rusia, Austro-Ungaria și Bulgaria câte doi ofițeri care cunoșteau limba țării respective. În timp ce ofițerii trimiși la școlile de război, academiile navale și școlile tehnice superioare au fost îndreptați cu precădere către Belgia, Franța, Austria, Gemania și Italia, cei care făceau stagiu de comandă în unități au fost trimiși, aproape în exclusivitate, în armatele austro-ungară și germană, socotite în acea perioadă ca fiind cele mai bune sub raportul organizării, dotării și instruirii efectivelor.

La 26 aprilie 1895, a fost adoptată „Legea asupra serviciului de Stat-Major" prin care se aducea unele îmbunătățiri asupra activităților de Stat-Major și se făcea precizarea că *„Școala Superioară de Război este singura instituție din care se pot recruta ofițerii de Stat-Major".*

MARELE STAT MAJOR

ȘCOALA SUPERIOARĂ DE RĂSBOIU

CERTIFICAT DE ABSOLVIRE

România, impunea un sediu nou, modern, în plină concordanță cu locul și rolul pe care îl ocupa armata în societate. În acest sens, la 16 august 1937, se toarnă primul metru cub de beton armat la fundația actualului local din Șoseaua Pandurilor, iar la 1 noiembrie 1937 avea loc solemnitatea zidirii actului de fundație pentru localul principal al Școlii Superioare de Război. Erau de față suveranul României, regele Carol al II-lea, generalul adjutant Ilasievici Constantin, ministru al Apărării Naționale, generalul adjutant Teodorescu Paul, subsecretar de stat, fost director al Școlii Superioare de Război, numeroși demnitari militari și civili. În finalul pergamentului zidit la temelia noului edificiu se preciza: ,,*Fie ca noul lăcaș a cărui temelie se pune azi să dea Oștirii române conducători înțelepți și ofițeri de stat major destoinici care la vreme de izbavă să ducă Oastea Neamului întru apărarea gliei strămoșești, la deplina izbândă și nepieritoare glorie* ". Creștineasca slujbă de sfințire a fost săvârșită de un sobor de preoți în frunte cu arhiereul Partenie Ciopron, episcopul armatei. La 5 decembrie 1939, în prezența suveranului României, regele Carol al II-lea, a membrilor guvernului, autorităților civile și militare din Capitală, aveau loc festivitățile prilejuite de inaugurarea noului local al Școlii Superioare de Război și sărbătorirea semicentenarului instituției. Cu acest prilej s-au emis două medalii jubiliare și s-a tipărit lucrarea ,,Istoricul Școalei Superioare de Război. 1889 - 1939". Construcție impunătoare, proiectată de arhitectul Duiliu Marcu și executată de antrepriza ,,Inginer Emil Prager", noul sediu al Școlii Superioare de Război avea să devină un reper de referință în peisajul arhitectonic al Bucureștiului.

Universitatea națională de Apărare „Carol I"

În perioada 1941 – 1945, când România a participat la cel de-al Doilea Război Mondial, cursurile Școlii Superioare de Război nu au fost suspendate, ci doar întrerupte temporar. Ofițerii-elevi din promoțiile 48, 49, 50 și 51 au efectuat stagii pe front. Dintre profesorii și ofițerii-elevi ai Școlii Superioare de Război au căzut pe Câmpul de Onoare: 3 generali foști comandanți (Ioanițiu Alexandru, Cantuniari Cristu și Pastia Alexandru), 3 căpitani din promoția a 48-a (anul 2 de studii), 2 căpitani și un locotenent din promoția a 49-a și un căpitan din promoția a 50-a.

Schimbările politice survenite după război au făcut ca, prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 1.803 din 29 august 1948, Școala Superioară de Război să fie transformată în „Academie Militară". De la această dată până în prezent a mai purtat numele de: Academia Militară Generală (1957 - 1969), Academia Militară (1969 – 1991), Academia de Înalte Studii Militare (1991 – 2003), Universitatea Națională de Apărare (2003 – 2005) și din 2005 Universitatea Națională de Apărare „Carol I".

* * *

Bibliografie

1. * *Istoria militară a poporului român, vol. IV-V, Editura Militară, București 1986 - 1987.

2. * *Statul Major General 1959 - 2004 – istorie și transformare, Centrul Tehnic-Editorial al Armatei (CTEA), București, 2004.

3. * *Academia de înalte Studii Militare, 1889 - 1999, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București 1999.

4. Amiral Gheorghe Marin și colectiv, Enciclopedia Armatei României, Centrul Tehnic-Editorial al Armatei (CTEA), București, 2009.

5. Constantin C. Giurescu și colectiv, Istoria României în date, Editura Enciclopedică Română, București 1972.

6. Col. Cristache Gheorghe, Cuza Vodă, făuritor al statului național român modern, Editura Dinasty Books, București 2012.

7. Gheorghe Parusi, Cronologia Bucureștilor, Editura Compania, București 2007.

8. Radu Olteanu, Bucureștii în date și întâmplări, Editura Paideia, București 2002.

CAMARAZI PE CARE MERITĂ SĂ-I GRATULĂM

Gl. bg. (r) conf. univ. dr. VASILE CREȚ

O echipă de cercetare formată din cinci membri, din care doi fac parte din Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere „Alexandru Ioan Cuza": col.(r) prof.univ.dr. Benoni Andronic, din Filiala Județeană Bihor și col. (r) prof.univ.dr. Eugen Siteanu, Filiala Sector 6, București, alături de alți trei cercetători: general (r) Anghel Andreescu, din Ministerul Afacerilor Interne și doi cercetători din cadrul Politehnicii București: Popa Gabriel și Spiridon Victor- Lucian, sunt titularii unei invenții brevetată de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci cu nr. 131961, din data de 26.11. 2021, publicată în BOPI – Secțiunea invenții nr.4/2022 din data de 29/04/2022.

ROMANIA

OSIM

OFICIUL DE STAT PENTRU INVENȚII ȘI MĂRCI

Brevet de invenție

DUPLICAT

ELIBERAT COTITULARULUI BREVETULUI DE INVENȚIE NR. 131961

Nr. 131961

Acordat în temeiul Legii nr 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.613, din 19 august 2014.

Titular: SITEANU EUGEN, BUCUREȘTI, B, RO; ANDREESCU ANGHEL, VOLUNTARI, IF, RO; ANDRONIC BENONI, BUCUREȘTI, B, RO; POPA GABRIEL, BUCUREȘTI, B, RO; SPIRIDON VICTOR-LUCIAN, BUCUREȘTI, B, RO

Titlul invenției: RAMPĂ ELECTROHIDRAULICĂ DUBLĂ ȘI VAGON DE LEGĂTURĂ ȘI TRANZIT CE O UTILIZEAZĂ

Inventatori: SITEANU EUGEN, BUCUREȘTI, B, RO; ANDREESCU ANGHEL, VOLUNTARI, IF, RO; ANDRONIC BENONI, BUCUREȘTI, B, RO; POPA GABRIEL, BUCUREȘTI, B, RO; SPIRIDON VICTOR-LUCIAN, BUCUREȘTI, B, RO

Descrierea invenției, revendicările și desenele la care se face referință în acestea, fac parte integrantă din prezentul brevet de invenție.
Durata brevetului de invenție este de 20 ani, cu începere de la data de 18/12/2015, cu condiția plății taxelor anuale de menținere în vigoare a brevetului.

Confirm cele de mai sus prin semnarea și aplicarea sigiliului
Director General
Marian - Cătălin BURCESCU

București, Data eliberării 29/04/2022

Titlul invenției: „Rampă electrohidraulică dublă și vagoane de legătură și tranzit ce o utilizează". Titularii invenției, constatând că traficul auto, din țara noastră, se desfășoară cu mare dificultate, cu blocaje și viteză redusă, ceea ce conduce la un consum exagerat de carburant, poluare mult peste nivelul permis de normele europene, solicitarea fizică și psihică a conducătorilor auto și creșterea alarmantă a numărului de accidente, fapt pentru care există necesitatea acută de fluidizare a traficului și micșorării poluării cu noxe produse de gazele de eșapament, și-au propus să găsească o soluție care să rezolve toate aceste inconveniențe. Invenția se referă la rampă hidraulică dublă pentru vagoane de legătură și tranzit ce o utilizează pentru îmbarcarea unor autovehicule grele – autotrenuri articulate, autocamioane, vehicule militare etc., într-o garnitură de tren mixtă, compusă din două tipuri de vagoane, cu diferență de nivel sau compusă din vagoane tip platformă normală (înaltă) pentru autovehicule cu înălțimea de maximum 3 m, în garnitura de tren compusă din vagoane tip platformă joasă pentru autovehicule cu înălțimea de 3,7 - 3,8 metri.

Invenția brevetată, cu un număr mare de echipamente proiectate, prezintă următoarele avantaje: creează oportunitatea ca pentru trasee lungi și foarte lungi, autocamioanele/autovehiculele să poată fi îmbarcate în vagoane și conducătorii auto să circule cu vagoanele de călători, pentru ca la capătul traseului, să poată prelua mijloacele auto și să continue traseul; permite folosirea vagoanelor – platformă de diferite înălțimi (de 2 tipuri) pentru transportul autocamioanelor pe calea ferată și permite diversificarea ofertei de transport pentru toate tipurile de autovehicule grele civile și militare; încărcarea și descărcarea autocamioanelor în/din vagoanele de tip platformă se efectuează mai operativ în situația când vagoanele sunt staționate pe liniile de cale ferată; autocamionul rulează un număr mic de kilometri, conducătorul auto este odihnit, se evită zonele de aglomerație mare de pe traseu, urmată de reducerea accidentelor auto și uzurii carosabilului, este diminuată poluarea cu gaze de eșapament diesel, cancerigene, cu influențe benefice asupra mediului și, ca urmare, creșterea calității vieții și scăderea numărului de accidente; creșterea predictibilității și siguranței transportului greu de marfă și, creșterea profitabilității tuturor transportatorilor implicați.

De invenție ar putea fi interesate: Compania Națională de Căi Ferate; Grup Feroviar Român; Compania Servtrans; Unifertr.ans București; Via Terra Group, precum și Companii de transport feroviar occidentale.

Membrii echipei de cercetare au prezentat invenția Companiei Naționale de Căi Ferate pentru a fi pusă în practică.

Col. (r) prof. univ. dr. Benoni Andronic a prezentat invenția membrilor asociației noastre, scoțând în evidență unicitatea ei și avantajele punerii în practică a acesteia. Prezentarea s-a bucurat de un interes deosebit.

Un membru al ANCMRR „Al. I. Cuza” a fost recompensat de Revista „Gândirea Militară Românească“ a Statului Major al Apărării cu premiul „Mareşal Alexandru Averescu”

În perioada 15 - 17 Noiembrie 2022, s-a desfăşurat la București, conferința: *Gândirea Militară Românească - Dinamica arhitecturii de securitate în zona extinsă a Marii Negre în contextul conflictului din Ucraina și a noului concept strategic NATO/ Romanian Military Thinking - Dynamics of security architecture în the wider Black Sea area în the context of the conflict în Ukraine and the new NATO strategic concept.*

În cadrul acestei conferințe internaționale, în Sala de Marmură a Cercului Militar Național, la finalul primei zile, a avut loc festivitatea dedicată Premiilor Revistei „Gândirea militară românească“. Unul din premii, respectiv premiul „Mareşal Alexandru Averescu”, a fost acordat comandorilor Eugen-Mihail Casapu (secretarul general al ANCMRR „AI. I. Cuza”) și dr. Marius-Adrian Nicoară pentru cartea „Istoria Artei Militare a Forțelor Aeriene Române (1913 – 1991)”, lucrare în trei volume (Vol. 1: 1913 – 19138; Vol. 2: 1939 – 1945; Vol. 3: 1946 – 1991).

După o muncă de 7 ani de cercetare, trilogia a văzut lumina tiparului la Editura Alpha MDN din Buzău în anul 2021.

SEMNAL

CĂRȚI...

MONOGRAFIA FILIALEI SECTOR 5 BUCUREȘTI A ANCMRR „ALEXANDRU IOAN CUZA”

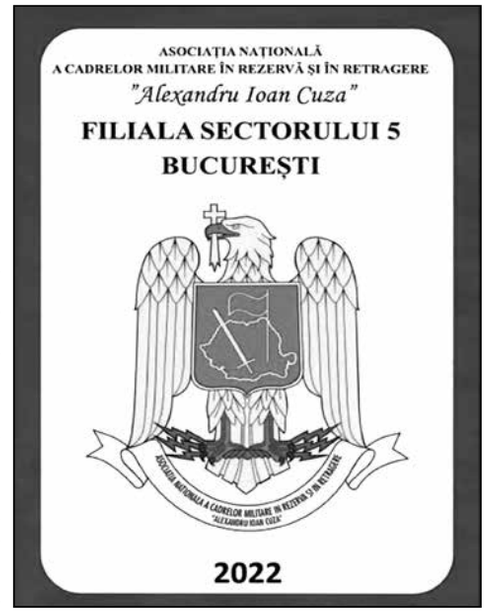

O lucrare care aduce în prim plan aspecte din activitatea Filialei Sectorului 5 București a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza”, structură care se numără printre cele cu realizări importante în folosul membrilor săi.

Așa cum mărturisesc cei care și-au pus condeiul în slujba alcătuirii acestei lucrări, respectiv: col. (r) Neculai Oancă, col. (r) Virgiliu Bania, col. (r) Constantin Băban, col. (r) Gheorghe Lungu și m.m. (r) Neculai Prisăcaru-Șalaru că prezintă atât *„activități statutare cât și cele care în mod curent filiala le organizează și le desfășoară*”. Referindu-se la ANCMRR, structură organizatorică reprezentativă la nivel național și de „*utilitate publică*”, autorii subliniază câteva aspect organizatorice și de conținut ale activității acesteia. Un loc bine definit îl au problemele care se referă la Filiala Sectorului 5. Cititorul ia cunoștință astfel că, această structură a funcționat la început ca Subfilială a Filialei Municipiului București a Uniunii Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere. Din anul 2007 devine Filiala Sector 5 a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza”, coordonată direct, ca toate Filialele Județene, de către Biroul Permanent Central. În fruntea acestei structuri, de-a lungul existenței sale, s-au situat ca președinți: gl. lt. (r) Pletos Dumitru, col. (r) Safta Ion, col. (r) Ardelean Teodor, col. (r) Rotaru Vasile, col. (r) Bălăeț Constantin, cdor (r) Grosu Costică, gl. lt. (r) Băhnăreanu Neculai, col. (r) Oancă Neculai.

În ceea ce privește activitățile organizate și desfășurate de către Filială, incluse în lucrare, acestea sunt împărțite în: Statutare – comune pentru toate filialele; Proprii doar Filialei Sector 5.

Din categoria a doua sunt scoase în evidență: întâlnirile cu personalități militare și civile, conferințele pe diferite teme, vizite în București la diferite obiective de interes istoric, cultural, științific și de altă natură, excursii tematice în țară și străinătate, activități de socializare, ș.a.

Lucrarea este întregită de o ilustrație adecvată și astfel aleasă încât să scoată în evidență preocuparea pentru detaliu. La sfârșitul lucrării sunt trecute câteva din prevederile cuprinse în Statut, importante pentru membrii ANCMRR.

Felicitări autorilor.

NAPOLEON BONAPARTE – IMAGINI DE COLECȚIE –

O carte despre Napoleon Bonaparte stârnește oricând interesul cititorului un adevăr intuit și de autorul cărții de față, domnul **colonel (r) Constantin C. GOMBOȘ**. Pentru a nu-și obosi cititorii, autorul a încercat, în cuprinsul cărții, o prezentare inedită a lui Napoleon, care din câteva trăsături de condei ne apare în toată măreția și splendoarea sa. Așa se face că în prima parte a cărții sunt prezentate date din biografia acestui mare conducător de oști, precum și principalele bătălii purtate de către acesta.

Napoleon, născut în Corsica la 15.08.1769, ajunge după o temeinică instruire, pe cele mai

înalte trepte politico-sociale și militare, până la demnitatea de împărat al primului imperiu francez, pe care l-a condus cu mână de fier. Prin reformele sale a lăsat o urmă adâncă asupra instituțiilor Franței și ale Europei Occidentale. Ca lider politic și militar al Franței, a influențat puternic politica europeană de la începutul secolului al XIX-lea. Cartea aduce în prim-plan și numeroasele confruntări în care armata a fost condusă de Napoleon, majoritatea dintre acestea fiind victorioase, demonstrând astfel geniul acestuia.

Cartea se remarcă și prin titlul acesteia, deoarece cuprinde o colecție de imagini care ne poartă, în primul rând, prin ineditul lor în culisele vieții și activității militare a lui Napoleon și nu numai, care și-a demonstrat de fiecare dată geniul său.

Cartea a apărut în acest an la Editura Eurostampa Timișoara.

Felicitări autorului!

CARTEA DE AUR A CULTULUI EROILOR JUDEȚULUI BOTOȘANI

O lucrare ce aduce în prim-plan informații despre eroii județului Botoșani care s-au jertfit pe altarul patriei pentru propășirea acesteia. Coordonatorul lucrării, domnul colonel (r) Emil Dângeanu, inserează în primele pagini ale acesteia câteva reflecții despre locul și rolul martirilor și eroilor neamului și necesitatea cinstirii continue ale acestora. Aprecieri deosebite asupra lucrării și asupra trudei autorilor sunt făcute de către IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. Interesante sunt reflecțiile autorilor și asupra personalităților civile și militare ale județului de ieri și de azi și contribuția lor la propășirea acestuia. Cea mai mare parte din economia lucrării este dedicată eroilor din județul Botoșani, din Primul cât și din Al Doilea Război Mondial, dar și trecutului de luptă și suferință al locuitorilor Basarabiei și Bucovinei, politica de deznaționalizare forțată la care a fost supusă această parte a poporului român aflată sub stăpânire străină, precum și luptele duse intre 1941 - 1944 pentru eliberarea acestor provincii românești. Cele peste 200 de monumente comemorative și însemne memoriale (multe din ele ridicate prin contribuția unor persoane fizice), de pe cuprinsul județului, vorbesc de la sine despre jertfele botoșănenilor în marile confrutări cu istoria ale României.

Această carte nu prezintă date noi despre eroi și eroism, dar are meritul de a prezenta pentru prima dată, într-o manieră unitară, valorile care definesc poporul nostru, continuitatea luptei pentru apărarea lor, respectul pentru eroi și jertfa !or, îndemnul pentru educarea tinerei generații în spiritul acestor valori morale .

La realizarea acestei lucrări au colaborat col. (rtr.) Gheorghe Timofti, col. (r) Doru Pogoreanu, Sergiu Balanovici, Ioan Funduianu, Dinel Corneanu, Dumitru Rebenciuc ș.a. (**Col. (r) GHEORGHE FEDOR)**

PE AMBELE PĂRȚI ALE BARICADEI – ROMANUL UNEI REVOLUȚII –

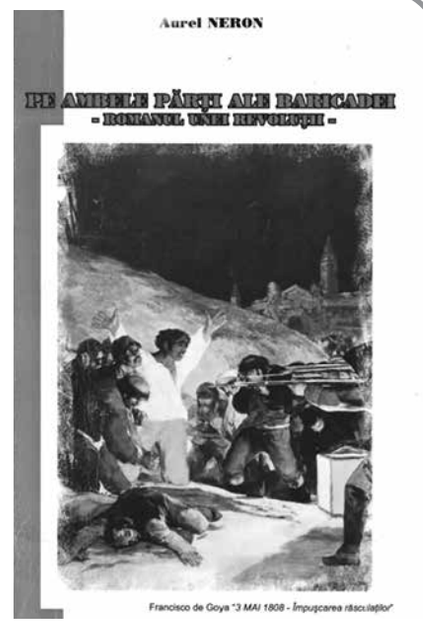

Cartea de față semnată de col. (r) Aurel Neron este dedică în totalitate evenimentelor din Decembrie 1989 de la Timișoara. Pentru scrierea ei, acesta s-a folosit de o multitudine de date, care puse cap la cap, au dat până la urmă fizionomia unei revolte a cărei scânteie s-a declanșat pe nesimțite în orașul de pe Bega.

Totul a pornit aparent de la un pastor protestant care ar fi trebuit să plece din oraș, dar s-au opus „enoriașii" săi. Bulgărele odată format s-a rostogolit în așa fel, încât întregul oraș a intrat în fierbere. „Forțele" s-au poziționat de o parte și de alta a baricadei. Cele două părți sunt minuțios analizate împreună cu aspectul conflictual care se naște între ele și care dă naștere unei situații confuze cu morți și răniți dar și cu distrugeri materiale...Tot acest tăvălug de forțe căruia i se alătură armata dar și muncitorimea din uzinele și combinatele timișorene nu fac altceva decât să dea până la urmă semnalul unei **revoluții** care capătă mai apoi, prin dimensiunea și cerințele sale **proporții naționale**, semn că sloganul „azi în Timișoara mâine în toată țara", nu fusese doar o vorbă în vânt.

În această atmosferă deosebit de încărcată apar primele mlădițe ale democrației și începe să se plămădească o nouă presă care încet-încet devine incisivă, democratică și tot mai căutată. Cititorul de azi care se apleacă asupra acestei cărți ar crede că aceasta nu este altceva decât o istorie a Revoluției de la Timișoara din 1989. În realitate nu este decât o creație literară în care autorul analizând evenimentele de atunci și mai ales atitudinea celor aflați de o parte sau de alta a baricadei, ne ajută să înțelegem mai bine ce a fost atunci și cum a început Revoluția și construcția noii societăți.

Felicitări autorului!

IERTAREA SEMENILOR

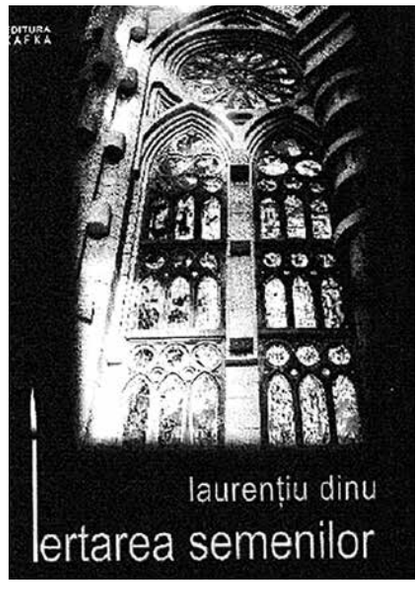

Când a început să scrie romanul de față, domnul colonel (r) **Laurențiu Dinu**, autorul acestuia a „tras o sperietură zdravănă"... când a luat cunoștință de „sentențioasele" păreri ale unui reputat jurnalist, căruia ia dat să citească câteva pagini deja scrise. Noroc că unul dintre scriitorii de azi, aruncându-și privirea pe paginile cu pricina, ia spus fără ocolișuri „continuă" și a continuat, hotărât să onoreze astfel o „promisiune confesată" și iată că în felul acesta, până la urmă, a pus la îndemâna cititorului o carte de excepție, dacă mai ținem și seama că aceasta reprezintă și un debut. La o privire mai atentă, am spune că este o carte autobiografică și că scriitorul se regăsește în ea, acesta spune încă de la început că „este doar povestea adevărată a două familii aflate sub vremi a căror destine se împletesc". În ceea ce ne privește noi credem că acesta a găsit răspuns la întrebările pe care nu odată și le-a pus: Cine sunt eu? de unde vin? care-i zestrea mea biologică...?

Periplul pe care ni-l propune autorul cuprinde comuna Bâldana și suratele ei învecinate, dar și orașele Târgoviște, Moreni, Ploiești, ș.a. Acțiunea în sine se plasează în a doua jumătate a secolului 19 și prima jumătate a secolului următor, timp în care comunele și orașele țării aveau un aspect patriarhal pe care-l găsim zugrăvit cu dărnicie în rândurile acestei cărți. Facem, de asemenea, cunoștință cu oamenii acestui timp și

interesele lor și nu mai puțin cu sistemul relațional existent la acea vreme.

Am spune chiar că autorul ne face cunoștință cu o sumedenie de aspecte caracteristice așezărilor umane ale timpului, dar și cu sufletul oamenilor și frământările lor, îmbinate cu aspecte de ordin politic economic, cultural, relațional care, am remarca, că și atunci ca și acum țineau capul de afiș. Descoperim totodată ceea ce numim răutate și bunătate, hărnicie și lenevie, stări de liniște și stări conflictuale, percepem totodată tabloul nivelului de trai și al posibilităților de a și-l asigura.

Și nu în ultimă instanță ne este înfățișat Războiul cu toate tarele sale și nu mai puțin o societate nouă care începe tot mai mult să-și facă loc parcă în ultimii ani ai primei jumătăți a secolului XX. Personajele cărții îi sunt familiale autorului, chiar dacă azi cea mai mare parte nu mai sunt. Ia iertat creștinește pe toți, chiar dacă pe unii nu ar fi vrut și ne îndeamnă și pe noi cei care ne aplecăm asupra cărții că aceasta este o manifestare de iubire dar și una creștinească.

Fac aprecieri elogioase asupra lucrării regizorul Mihai Lungeanu și scriitorul Răzvan Nicula. Cartea a apărut în acest an la Editura KAFCA și a fost lansată la Sala Artelor din Palatul Cercului Militar Național.

Felicitări !

DESTINUL TEZAURULUI ROMÂNIEI. ARGUMENTE DIN ARHIVELE RUSE

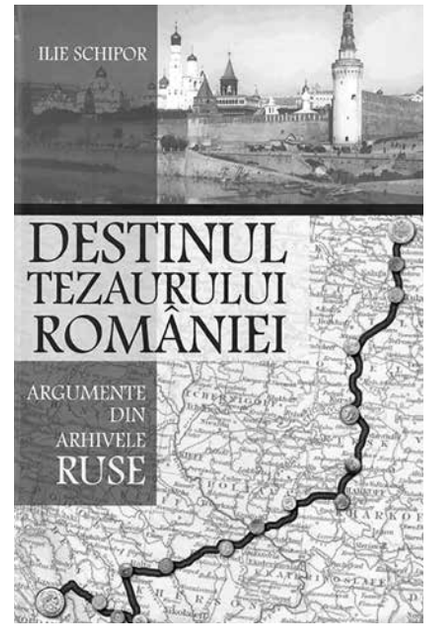

Monografie publicată în 2021 la Editura Oscar Print și invocată în continuare ca *Destinul*, a fost redactată în urma cercetării științifice efectuate de către autor – col. (r) dr. Ilie Schipor – timp de un deceniu (2009-2019), în șase arhive centrale de stat din Federația Rusă.

Ca urmare, lucrarea de 446 pagini oferă specialiștilor și cititorilor români șansa de a utiliza cele 162 de documente, reproduse în fotocopii după originale ruse și traduse în română, ca argumente imbatabile pentru contracararea susținerilor autorităților și propagandiștilor Moscovei care au încercat – mai ales după întâlnirea bilaterală de la cel mai înalt nivel din septembrie 1965 – să acrediteze ideea falsă că urmele aurului românesc s-au pierdut(ar fi fost însușit de către albgardiști sau voluntarii cehoslovaci, a fost utilizat de bolșevici pentru plata despăgubirilor de război către Germania, a fost topit și transformat în lingouri etc.) imediat după confiscarea lui în ianuarie 1918 ori în timpul Războiului civil din 1917-1922.

Mai mult, documentele – identificate personal în arhivele ruse și, apoi, obținute de la instituțiile deținătoare în fotocopii autentificate, care au fost puse în circuitul științific în această monografie – demonstrează că Tezaurul Băncii Naționale a României a fost evacuat, în decembrie 1916, la Moscova din inițiativa ministrului de finanțe rus Piotr Bark, cu aprobarea țarului Nicolae al II-lea, cu implicarea și la presiunea structurilor militare din *Stavka* de la Moghilev și a generalilor ruși prezenți pe frontul românesc, toate acestea producându-se înainte ca autoritățile române să aprobe „punerea la adăpost" a aurului țării în Rusia (*Destinul*, pag. 9-18 și doc. nr. 1-23).

Contrar susținerilor oficiale ori „științifice" sovietice și ruse, Tezaurul României (cu excepția bijuteriilor Reginei Maria, care nu au fost „recuperate" de colonelul englez Boyle sau ambasadorul Constantin Diamandi, ci „au fost ridicate, în februarie 1919, de către comisarul poporului Vladimir Frice") a existat în depozitele din Moscova – integral și sub controlul neîntrerupt al autorităților bolșevice – până în octombrie 1919, când o parte (84,5 %, respectiv cca 78,8 tone) a monedelor din aur (lirele sterline engleze; lirele turcești; mărcile germane și coroanele austriece) a fost evacuată la Samara și Perm pe Volga, iar diferența (15,5 %, adică aprox.

14,5 tone) a fost păstrată pe mai departe în Palatul Armelor amplasat în Kremlin, realitate demonstrată de mai multe documente identificate în arhivele ruse și reproduse în *Destinul*, doc. nr. 53, 56, 57, 121 etc.

Inițial, în primii ani ai puterii sovietice, aurul BNR a fost păstrat intact ca urmare a intenției de utilizare a acestuia drept monedă de schimb în „chestiunea Basarabiei", iar Lenin – comportându-se ca un adevărat contabil – a transmis personal Comisariatului Poporului pentru Finanțe faptul „că nu trebuie să ne atingem nici măcar cu un deget de aurul românesc, lucru pe care trebuie să îl ținem minte" (Destinul, pag. 43-48).

Ulterior, începând din toamna lui 1921, în condițiile diminuării accelerate a rezervei de aur sovietice, a început utilizarea drămuită a Tezaurului BNR depus la Moscova în decembrie 1916, fenomen prezentat plastic de istoricul rus V.Iu. Katasanov, care conchide că „treptat, rezerva de aur și alte metale prețioase (ale României – n.n.) s-au «scurs» din Comisariatul Poporului pentru Finanțe către Banca de Stat și acest proces s-a încheiat, în mare, în 1925", când ultima treime a aurului românesc a fost utilizată pentru mărirea capitalului Băncii Poporului a URSS.

Pe lângă prezentarea destinului tezaurului bancar românesc, devalizat de puterea sovietică până la ultimul gram de aur, monografia prezintă – fundamentat strict pe documente sovietice și ruse – soarta valorilor identitare (arhivistice, arheologice, academice, cultural-artistice, numismatice, bisericești etc.) evacuate la Moscova în iulie 1917 și argumentează că restituirile din 1935 și 1956 au fost conjuncturale și, mai ales, nedrept de parțiale (*Destinul*, pag. 51-53).

Nu în ultimul rând, lucrarea prezintă oamenii și locurile care au avut legătură cu Tezaurul României pribegit în spațiul slav (*Destinul*, pag. 64-104) și devoalează documentat 10 dintre miturile sovietice/ruse despre acesta (*Destinul*, pag. 105-115).

Monografia „Destinul Tezaurului României. Argumente din arhivele ruse" poate fi procurată de la Editura Oscar Print (Bulevardul Elisabeta-21, tel. 021.315.4872 sau 0722.308.859).

SERBĂRI PUBLICE ÎN ROMÂNIA

O carte „Calendar", semnată de **colonel (r) Pavel Pavelescu,** ajutat în întreprinderea sa de colonel (r) Romeo Ignat, m.m.prin. (r) Ion Melinte și Andrei Șerban. Începutul cărții îl face – *„Istoricul Calendarului", „Proverbe și aforisme", Despre calendar", „Pilde", „Interviuri cu Dumnezeu și cu un Părinte (de Octavian Paler)* .

În partea de fond a cărții sunt tratate următoarele: Sărbători oficiale nelucrătoare; Sărbători tradiționale fixe; Sărbători tradiționale care-și schimbă data; Istoricul calendarului ortodox; Sărbători relogioase în România; Posturile de peste an; Sărbători naționale, mondiale și internaționale lucrătoare, Mari evenimente; Festivaluri Românești; Sărbători Românești; Târguri tradiționale Românești; Zilele categoriilor de forțe ale armatei, ale genurilor de armă și specialităților militare; Zile haioase.

Credem că din punct de vedere informativ cartea este o reușită. Se impune și asta într-un timp rezonabil, ca autorul și colaboratorii dânsului să revizuiască amănunțit cartea, inclusiv pentru introducerea unor sărbători care le-au scăpat în prima ediție sau altele noi, având în vedere sugestiile și observațiile primite până acuma. Sugerez o consultare largă cu biserica și în mod special cu cei care lucrează la alcătuirea calendarelor și nu mai puțin cu oamenii care-și desfășoară activitatea în domeniile comunicării. Cartea a fost tehnoredactată de Lăcrămioara-Iolandina Ivan și a apărut în acest an la Bârlad

Felicitări !

...ŞI REVISTE

REZERVISTUL

ANUL XII Nr. 3 (153-156)
IULIE-SEPTEMBRIE 2022

Fondat 2011 - Apare la IAȘI și CHIȘINĂU - Redactor-șef: Colonel (r) Grigore Radoslavescu – Anul XII, Nr. 3 (153-156) - Iulie-Septembrie 2022 - 8 pagini

Prezentul număr al Publicației de Informare militară, educație patriotică, spiritualitate creștină, cultură, artă și atitudine civică, aparținând Filialei Județene Iași „Henri Coandă" a ANCMRR, inserează pe prima pagină un reportaj semnat de colonelul (r) Constantin Chirilă, dedicat sărbătoririi Semicentenarului promoției 1972 a Școlii Militare Superioare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu" Sibiu, cu participarea domnului gl. lt. (r) Neculai Băhnăreanu, președintele ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza", un eveniment reflectat și prin albumul foto de la paginile 6-7. Prezentul număr aduce în prim-plan și un „Curiculum-Vitae" al colonelului Claudiu-Mădălin Tamaș, împuternicit la comanda Brigăzii 15 Mecanizată „Podul Înalt" Iași.

Materialul intitulat „*Medicii Militari la Mare Tensiune*", semnat de gl. mr. (r) Constantin Mihălcioiu, informează cititorii despre Congresul Conferinței Interaliate a Ofițerilor Medici în Rezervă – CIOMR din acest an.

Un interesant material semnat de gl. bg. Constantin Spânu aduce la cunoștința celor interesați aspecte privind pensiile în NATO și UE și nu mai puțin în România, unde asistăm la multe inadvertențe și unde categorii întregi, inclusiv militarii, așteaptă să se întâmple ceva…

Despre reabilitarea Cimitirului Eroilor de la Novaci-Peticeni, raionul Călărași Republica Moldova, ne aduce vești domnul colonel (r) Vasile Radu, iar preotul Ion Mutu, de la biserica „Sfânta Treime", printr-un foto-reportaj ne face cunoscute mici amănunte despre soarta eroilor români din raionul Călărași și reabilitarea locurilor în care aceștia sunt înhumați. Ultima pagină, pe care își pun semnătura col.(r) Gheorghe Pancu, col.(r) Constantin Chirilă și col.(r) ing. Marin Andrei ne informează despre cinstirea eroilor: din cimitirul satului Bosia, comuna Ungheni, jud. Iași; a celor din R.15 Războieni la Slănic Moldova; precum și în Pasul Vâlcan, jud. Hunedoara unde în acest an s-a desfășurat a VII-a ediție a manifestării „*De la Războiul Întregirii la Marea Unire*", manifestare onorată și de o delegație a ANCMRR „A.I.Cuza", condusă de gl. lt. (r) Neculai Băhnăreanu, președintele Asociației.

Revista poate fi citită și pe site-ul www.ancmrr.ro la rubrica Publicații ANCMRR.

Felicitări domnului redactor-șef, col. (r) Grigore Radoslavescu și membrilor din colegiul de redacție.

REZERVISTUL GĂLĂȚEAN

ANUL 1 NR.1/2022

În acest an publicațiile ANCMRR s-au îmbogățit cu o nouă apariție, respectiv **„Rezervistul Gălățean"** – revistă de informare, istorie militară, opinie și cultură. Numărul 1 al acesteia aduce în prim-plan o prezentare pe scurt a filialei și istoriei sale, principalele direcții ale activității acesteia, probleme cu care se confructă, precum și aspecte privind perfecționarea unor activități desfășurate în lumina cerințelor statutare sub auspiciile cărora filiala funcționează.

În prima apariție a publicației Rezervistul Gălățean este înserat mesajul președintelui ANCMRR, domnul gl.lt.(r) Neculai Băhnăreanu cu prilejul împlinirii a 30 de ani de la înființarea Asociației. În editorialul revistei sunt jalonate câteva sarcini pentru viitorul acesteia și se stabilește

locul pe care aceasta trebuie să-l ocupe în viața filialei.

Prezentarea Filialei Județene Galați a ANCMRR și a subfilialei sale de la Tecuci sunt făcute de cdor (r) Constantin Asofronie, președinte filială și col. (r) Florin Lăpușanu – președinte subfilială. Președintele de onoare, gl.bg.(r) Constantin Antohe face o scurtă trecere în revistă a evoluției ANCMRR. Între coperțile noii reviste descoperim și aspecte privind pensiile militare, asistența medicală, avansarea în grad a c.m.r.r., precum și acordarea unor distincții acestora (cdor (r) Constantin Asofronie, gl. bg. (r) Constantin Antohe, lt. col. (r) Georgică Cordoneanu, cdor (r) Vasile Mocanu). Un alt grup de probleme se referă la comemorarea eroilor, martirilor și camarazilor decedați precum și asistența membrilor filialei în caz de deces, probleme aduse în prim-plan de col. (r) Gheorghe Hardon și m.m.pr. (r) Chirică Zaharia.

Despre problemele de comunicare publică, de colaborare cu structurile militare din județ ,precum și cu alte structuri asociative din județ ne fac cunoștință cdor (r) Constantin Asofronie, plt.adj.pr.(r) Radu Nazâru și cdor (r) Constantin Asofronie. În ultima parte sunt aduse în prim-plan probleme privind preocuparea pentru organizarea unor excursii tematice și aspecte privind sărbătorirea, comemorarea, omagierea și organizarea acestora, precum și sărbătorirea unor zile importante (col. (r) ing. Valerian Paraschivan, cdor (r) Constantin Asofronie, col. (r) Marian Ionel, econ. Cecilia Carp, col. (r) Gheorghe Hardon, col. (r) Ioan Dudu, col. (r) Gheorghe Alaliței, cdor (r) Pavel Buta, col. (r) Iordan Chirvase).

Remarcăm că revista aduce în prim-plan aspecte menite să înfățișeze cât mai fidel viața și activitatea Filialei Județene Galați a ANCMRR.

Revista este dirijată de către un **Consiliu de conducere** - gl. bg. (r) Constantin Antohe, gl. bg. (r) dr. Ion Vulpe, cdor (r) Constantin Asofronie și un **Colegiu de redacție**: redactor-șef cdor (r) Constantin Asofronie, redactori: gl. bg. (r) Constantin Antohe, col. (r) Gheorghe Hardon, col. (r) Ioan Dudu, col. (r) Marin Ionel și col. (r) Iordan Chirvase.

Felicitări Consiliului de conducere, Colegiului de redacție și autorilor. Revista poate fi citită pe site-ul www.ancmrr.ro la rubrica Publicații ANCMRR

Revistei îi urăm viață lungă și pentru că este condusă de un marinar „vânt bun din pupa".

Rubrică realizată de gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU

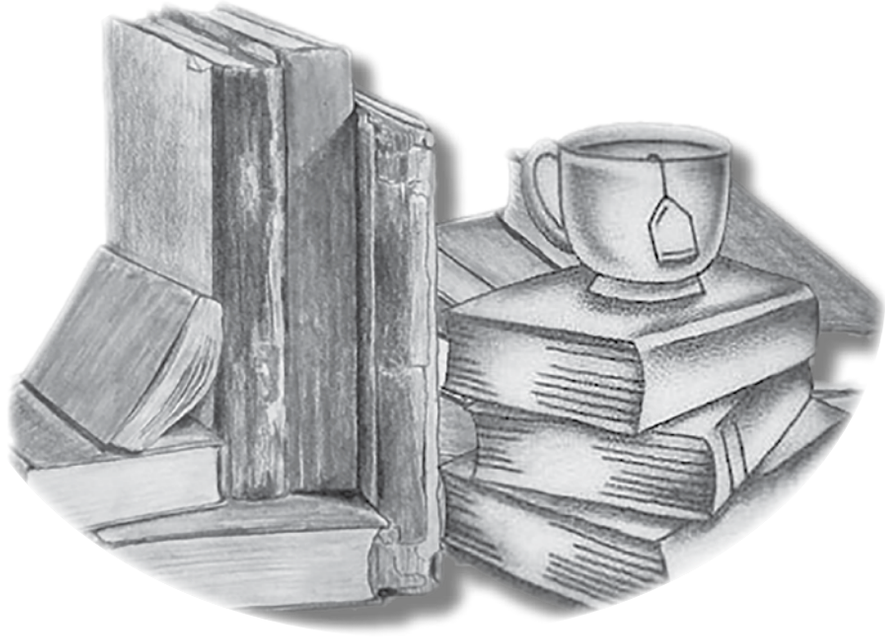

ANIVERSĂRI... ANIVERSĂRI... ANIVERSĂRI...

25 Octombrie – ZIUA ARMATEI ROMÂNIEI

Manifestările din acest an, prilejuite de Ziua Armatei României, au fost organizate de către Conducerea ANCMRR în data de 21.10.2022, în Sala de Spectacole a Palatului Cercului Militar Național. Acestea au constat în desfășurarea unui simpozion tematic și a unui spectacol susținut de Ansamblul „Doina" al Armatei. Activitățile la care ne-am referit s-au bucurat de prezența membrilor conducerii ANCMRR și reprezentanților filialelor sectoarelor din București și județul Iflov, precum și de membrii grupului de consilieri seniori ai Asociației. Ne-au onorat cu prezența invitați din cadrul Administrației Prezidențiale, Academiei Oamenilor de Știință din România, Ministerului Apărării Naționale, Asociației Naționale a Veteranilor de Război și Uniunii Văduvelor de Război și Urmașilor Veteranilor, Asociațiilor cadrelor militare în rezervă și în retragere din Sistemul de Apărare, Ordine Publică și Securitate Națională, Asociațiilor cadrelor militare în rezervă și în retragere afiliate ANCMRR, reprezentanți ai structurilor care participă în FORUM, reprezentanți ai Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, precum și reprezentanți ai instituțiilor de învățământ superior militar, de la Universitatea Națională de Apărare „Carol I" și Academia Tehnică Militară.

Simpozionul a fost deschis prin intonarea Imnului Național și Marșul Rezerviștilor. Domnul general-locotenent (r) Neculai Băhnăreanu, președintele ANCMRR, după ce a subliniat însemnătatea Zilei Armatei României și i-a salutat pe participanți, a dat cuvântul celor prevăzuți în program să prezinte comunicări: colonel Vasile Dragoș – Director al Departamentului pentru Relația cu Parlamentul și Calitatea Vieții Personalului; Colonel Alexandru Dumitru – Direcția Informații - MApN; dr. Sorin Cristescu cercetător gr. III – Institutul pentru Studii Politice de Apărare și Istorie Militară.

Cu această ocazie, au transmis mesaje următorii: Gl. bg. (r) Ioan Crăciun – ANCMRR din MAI; Gl. bg. (r) Filip Rotaru – ACMRR din S.P.P.; Gl. mr.(r) Eugeniu Mușat – ACMRR din STAS; Gl. mr.(r) Gheorge Bărbulescu – ACMRR din SIE. S-a dat apoi citire Ordinului Ministrului Apărării Naționale de înaintare în grad cu ocazia Zilei Armatei României. Au fost înmânate distincții militare și onofirice unor cadre militare în rezervă și în retragere. În încheiere, președintele ANCMRR, domnul gl.lt. (r) Neculai Băhnăreanu, apreciind lucrările simpozionului, a mulțumit celor care s-au străduit să întocmească și să prezinte comunicări, precum și tuturor pentru prezență.

În partea a doua a avut loc un spectacol susținut de Ansamblul „Doina" al Armatei în cinstea zilei Armatei României. Artiștilor prezenți li s-a oferit, în semn de prețuire, după spectacol, un coș de flori din partea ANCMRR.

Dintre comunicările prezentate în cadrul simpozionului, s-a hotărât să publicăm în cadrul acestei rubrici pe cea prezentată de domnul dr. Sorin Cristescu.

A consemnat Col. (r) ing. MARIN ANDREI

SEMNIFICAȚIA ZILEI ARMATEI ÎN ISTORIA MODERNĂ ȘI CONTEMPORANĂ A ROMÂNIEI

Cerc. șt. gr. III dr. SORIN CRISTESCU
Institutul de Studii Politice de Apărare și Istorie Militară

În cadrul realizărilor politice majore din istoria modernă și contemporană a României, cele care au definit identitatea statală a țării – Unirea de la 24 ianuarie 1859, proclamarea Independenței de la 10 mai 1877 și apariția României Întregite prin unirile realizate în anul 1918 – armata română a jucat de fiecare dată un rol de mare importanță. La fel au stat lucrurile și pentru alte țări. Prin sacrificiul suprem al militarilor ei, armata română a permis îndeplinirea idealurilor politice românești care au asigurat locul nostru în rândul familiei națiunilor europene. În acest sens, armata română a avut în fiecare epocă istorică o zi anume de omagiere a sacrificiilor ei în slujba idealurilor naționale.

Dacă ne referim la momentul Unirii de la 24 ianuarie 1859, realizat prin dubla alegere a colonelului Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și apoi ca domn al Țării Românești, o analiză a contextului extern ne amintește de faptul că două dintre marile puteri europene, Austria și Imperiul Otoman, nu au recunoscut decizia luată atunci la București. Evoluția evenimentelor militare din acel an dramatic, atunci când intrarea armatei franceze în nordul Italiei sub conducerea împăratului Napoleon al III-lea venit în sprijinul italienilor, se profila amenințător pentru imperiul habsburgic, liderii politici de la Viena au recunoscut dubla alegere a colonelului Cuza în mai 1859. Înfrângerile suferite de armata austriacă pe câmpurile de luptă de la Magenta și Solferino (4 iunie, respectiv 24 iunie 1859) nu au mai permis Vienei să-și revizuiască atitudinea. Rămasă singură, Poarta Otomană a recunoscut și ea dubla alegere a lui Cuza în august 1859. Acel an a fost așadar anul în care s-a realizat statul național român și a început procesul de unificare al Italiei care se va încheia în 1871.

Demn de amintit este faptul că în vederea Campaniei din vara lui 1859, împăratul Napoleon al III-lea a cerut domnitorului Cuza să-și strângă armata în tabăra de la Florești, jud. Prahova (aprilie – septembrie 1859). Nu era o forță de mare amploare, dar cei 12.000 de soldați de la Florești au determinat Viena să mențină trupe cu efective similare în Transilvania, trupe care au lipsit de pe câmpurile de luptă mai sus menționate.

Știm că la 11 februarie 1866 „monstruoasa coaliție" a forțelor politice din România l-a detronat pe domnitorul Cuza și au adus un principe străin, pe Carol I de Hohenzollern, căpitan în armata prusiană, rudă de sânge cu împăratul Napoleon al III-lea, care la 10 mai 1866 a depus jurământul la București în fața Corpurilor Legiuitoare. Din nou potrivnică acestei măsuri de consolidare a statului național român era Austria. Înfrângerea ei de către armata prusiană în bătălia de la Sadova sau Königgrätz cum îi spun germanii, la 3 iulie 1866, a făcut ca poziția tânărului principe de la București să devină de necontestat, iar țara de unde venise a făcut un pas însemnat pe drumul unificării ei naționale. Trebuie menționat în acest context faptul că tocmai cancelarul prusian Otto von Bismarck l-a îndemnat pe principele de Hohenzollern să dea curs chemării primite din partea clasei politice române, să se instaleze pe tronul de la București și să reprezinte o amenințare în plus pentru Austria.

Sinuozitățile politicii au făcut ca în iulie 1870, când a izbucnit războiul franco-prusian, o parte din elita politică românească a dorit înlăturarea principelui Carol I, considerat supus intereselor prusiene; ceea ce a dus la episodul numit nu tocmai potrivit „republica de la Ploiești" (8/20 august); încercarea de a-l detrona pe principe a eșuat jalnic. Însă victoria rapidă a armatei prusiene la Sedan, la 2 septembrie 1870, a făcut din nou ca poziția principelui de la București să fie de neclintit. La fel, sfârșitul victorios al războiului care marca apariția Germaniei unificate pe harta Europei a contribuit la consolidarea poziției lui Carol I pe tronul României.

În aceste condiții era evident că orice realizare politică de importanță majoră implica fără doar și poate armata, menită să susțină acțiunea diplomatică și să-i dea confirmarea de care are neapărată nevoie.

În acest sens, statutul politic al României întemeiat la 1859, ca soluție a diplomației franceze

și române pentru oprirea expansiunii rusești, pentru a împiedica unirea slavilor din nord conduși de țarul de la Sankt Petersburg, cu slavii din sud – bulgarii și sârbii – care așteptau venirea armatelor ruse care să le elibereze de sub jugul otoman, era evident periclitat prin însăși poziția geostrategică a României, prin vecinătatea ei cu Imperiul Rus. Faptul că la Congresul de pace de la Paris din 30 martie 1856 – menită să pună capăt războiului Crimeei – Moldova a primit trei județe din sudul Basarabiei ce-i fuseseră răpite de Imperiul Rus la 1812, a făcut ca riposta liderilor de la Sankt Petersburg să fie inevitabilă. În vederea acestei lovituri din nord care nu avea cum să întârzie multă vreme, elita politică românească a luat o serie de măsuri de consolidare a statului: a cerut unirea care s-a realizat la 24 ianuarie 1859, a trebuit să accepte reformele sociale ale domnitorului Cuza, a cerut și a obținut ca un prinț străin să conducă România și a acesta a fost Carol I.

Grija principală a tânărului domnitor a fost armata și construirea căilor ferate. Armata era menită să răspundă eventualei ei chemări pe câmpul de luptă, iar căile ferate trebuiau să dea temeinicie statului român, să facă unirea indestructibilă, dar și să asigure deplasarea rapidă a armatei ruse la sud de Dunăre în următorul război ruso-turc și să împiedice transformarea teritoriului țării în teatru de război.

Evenimentele au confirmat repede aceste previziuni. În vara lui 1875 a reizbucnit criza orientală, iar în aprilie 1877 Imperiul Rus a declarat război Imperiului Otoman. România și-a proclamat independența la 10 mai 1877. Armata rusă a avut nevoie de trei luni ca să străbată teritoriul românesc, majoritatea trupelor deplasându-se pe calea ferată, și au putut trece la sud de Dunăre. Până aici toate calculele se confirmaseră și s-a văzut că românii se pregătiseră bine pentru această evoluție.

Pentru un singur lucru însă nu era nimeni pregătit: pentru veștile succesive primite în iulie 1877 că trupele ruse au fost învinse în două rânduri în fața cetății Plevna. Este prea bine cunoscută telegrama marelui duce Nicolae din 19/31 iulie 1877 prin care solicita disperat principelui Carol I intervenția armatei române la sud de Dunăre.

Ceea ce a urmat se știe: trupele române au trecut Dunărea și au ajuns la Plevna, unde țarul Alexandru al II-lea a încredințat principelui Carol I comanda trupelor ruso-române. Starea de spirit a momentului a determinat ca la 30 august stil vechi – ziua de nume a țarului - să se organizeze un atac asupra redutelor Plevnei. Singura reușită din „acea zi de sânge udă", după expresia poetului Vasile Alecsandri, a fost cucerirea redutei Grivița de către batalionul II de vânători. Aceștia au capturat și un drapel turcesc și trei tunuri. În fața celor doi suverani, în fața corespondenților de presă din toată Europa, soldații români au făcut dovada eroismului și a spiritului lor de sacrificiu. Însuși țarul Rusiei le-a recunoscut vitejia. Intervenția românească a facilitat victoria taberei creștine în acel război. La congresul de pace de la Berlin din iunie –iulie 1878 puterile Europei au recunoscut independența Serbiei, Muntenegrului și a României (acesteia din urmă impunându-i-se anumite condiții) și, de asemenea, s-a recunoscut statul autonom bulgar sub suzeranitatea Porții Otomane.

În amintirea sacrificiilor militarilor români din ziua 30 august 1877 principele Carol I a hotărât chiar în anul următor ca armata română să celebreze mereu acea zi a eroismului, iar din oțelul unuia dintre tunurile capturate atunci s-a făcut coroana care a fost sfințită la 10 mai 1881 când Carol I a devenit regele României.

Ziua de 30 august 1877 a fost celebrată an de an în toată domnia regelui Carol I și aceasta a fost prima dintre sărbătorile menite să omagieze armata română, sacrificiile ei și statutul ei de principal pilon al statului național român.

După aproape patru decenii de pace, armata română a fost din nou chemată să realizeze visul cel mare al românilor: Unirea lor într-o singură țară și sub un singur sceptru. Acest lucru a fost posibil în contextul anului 1916 când liderii României au putut negocia de la egal la egal cu cei ai marilor puteri beligerante și au alăturat România taberei Antantei – formată din Franța, Marea Britanie, Imperiul Rus și Italia. Din nou armata română a dat un greu tribut de sânge, și alături de ea nenumărați alți fii ai țării, și a înscris o pagină de glorie în istoria Războiului de Întregire al României oprind înaintarea inamicului în celebrele bătălii din iulie – august 1917 la Mărăști, Mărășești și Oituz. Au fost victorii aproape miraculoase care au salvat existența României și i-au dat un imens avantaj moral la Conferința de Pace din 1919. În vara lui 1919 tot armata română a fost cea care a salvat Europa centrală de bolșevism, anihilând trupele republicii sovietice ungare și intrând în Budapesta la 4 august 1919.

Conferința de pace de la Paris din anii 1919 – 1920 a recunoscut unirea cerută de românii din

Basarabia, Bucovina și Transilvania cu patria mamă în 1918 și a consfințit astfel frontierele României Mari.

Pentru a consacra la nivel instituțional omagierea jertfelor armatei române, contribuția ei la înfăptuirea României Întregite, prin Decretul Regal nr. 1913 din 4 mai 1920, emis pentru cinstirea eroilor căzuți în Războiul de Întregire, s-a stabilit instituirea unei Zile a Eroilor, care să coincidă cu sărbătoarea religioasă a Înălțării Domnului – la 40 de zile de la Sfintele Paști - și să fie celebrată prin manifestări comemorative (cum ar fi depuneri de coroane la monumentele istorice) la care să participe unitățile militare, mai ales cele cu tradiție istorică, vizite la muzee pentru tineretul școlar și de asemenea prin prelegeri tematice în instituțiile de cultură. Această tradiție a fost întreruptă în vremea regimului comunist și a fost reluată după 1989 și consfințită prin legea nr. 379 din 30 septembrie 2003. Pe durata epocii interbelice, Ziua Eroilor a fost Ziua Armatei Române, ziua în care țara întreagă și întregită își omagia armata.

A venit însă cel de-al Doilea Război Mondial a cărui evoluție a silit România la grave cedări teritoriale în vara tragică a anului 1940 și apoi a făcut ca armata română să participe la lupte mai întâi de partea agresorilor. Abia în condițiile răsturnării de situație de pe front din anii 1942 – 1944, România s-a putut alătura Națiunilor Unite prin actul de la 23 august 1944. În luptele pe care armata română le-a purtat alături de armata sovietică pentru eliberarea Transilvaniei a rămas un moment extraordinar cel al alungării inamicului din orașul Carei, ultima brazdă de pământ românesc eliberată la 25 octombrie 1944 de sub dominația străină. Întâmplarea a făcut ca această zi să coincidă cu aniversarea zilei de naștere a regelui Mihai, cel care jucase un rol decisiv la 23 august.

La Conferința de pace de la Paris, încheiată la 10 februarie 1947, prin decizia marilor puteri victorioase, Transilvania a revenit în întregime României, dar tot prin decizia neoficială a acestor mari puteri România a rămas vreme de 45 de ani în sfera de influență sovietică.

Armata avea un loc la fel de importat în statul organizat atunci și s-a hotărât ca să existe o zi a armatei. Inițial a fost desemnată ziua de 23 februarie, ziua Armatei Roșii sovietice, apoi prin Decretul nr. 125 din 20 iulie 1951 a fost desemnată ziua de 2 octombrie 1943, când liderul sovietic I.V. Stalin a semnat decretul de constituire pe teritoriul URSS a diviziei de voluntari „Tudor Vladimirescu" formată din militari români căzuți prizonieri.

Ca o expresie a emancipării României față de Moscova, prin Decretul nr. 381 din 1 octombrie 1959 s-a hotărât ca ziua armatei române – Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Române – să fie ziua de 25 octombrie 1944, ziua eliberării Transilvaniei.

Și așa a rămas până în ziua de azi. Principala semnificație a zilei armatei române este aceea că sunt omagiați toți cei care au luptat în toate războaiele purtate de poporul român, bărbați și femei deopotrivă, inclusiv militarii căzuți la datorie în teatrele de operațiuni unde România și-a adus contribuția ei ca membră a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord și a parteneriatelor pentru menținerea păcii în care a fost implicată după 1989.

CENTENARUL PALATULUI CERCULUI MILITAR NAȚIONAL

Col. (r) ION CIONTEA

Pe 4 februarie 1923 se împlinesc 100 de ani de la inaugurarea oficială a Palatului Cercului Militar Național de către regele întregitor Ferdinand I și regina Maria. Este, evident, un moment de referință în istoria palatului care merită și trebuie sărbătorit așa cum se cuvine de cei care, astăzi, sunt chemați să-i continue tradițiile. Fațada acestei impunătoare clădiri, ce a atins, iată, un secol de existență, îmbie şi astăzi trecătorii de pe Calea Victoriei să-i treacă pragul. Parfumul de epocă, stilul arhitectural inconfundabil, bogăția patrimoniului şi, mai ales, diversitatea activităților ce se desfăşoară în primitoarele sale spații adună laolaltă militari şi civili, rezerviști şi veterani, împreună cu familiile lor, oameni de toate națiile, vârstele și preocupările.

Povestea întreagă a Palatului din inima Capitalei este acum binecunoscută. Mărturii, extrase din colbul arhivelor şi adunate cu grijă între coperțile unor lucrări monumentale, sunt dezvăluite publicului larg grație efortului neobositului istoric militar Petre Otu, care adaugă, în cinstea acestui eveniment important, un valoros *Dicționar cu personalități ale Cercului Militar Național, patroni, fondatori, arhitecți, președinți ai Comitetului de administrație, șefi, comandanți, directori,* lucrare care așteaptă cu nerăbdare să-i cunoaștem mai în amănunt pe cei care și-au legat destinul de acest adevărat sanctuar de cultură al oștirii române. Redăm cu emoție și fascinație un fragment din această carte care se află, la ora când așternem aceste rânduri, sub tipar la prestigioasa Editură Militară, pentru a intra în atmosfera locului în care s-a pus piatra de temelie a acestui important edificiu: *Un moment de referință l-a constituit așezarea, la 4 februarie 2011, pe fațada Palatului dinspre bulevardul Regina Elisabeta a unui însemn comemorativ, o placă de marmură cu un text care amintește faptul că pe locul unde s-a construit clădirea a funcționat, vreme de câteva sute de ani, mânăstirea Sărindar. Inițiativa a aparținut generalului-maior Cătălin Zisu, comandantul Comandamentului Logistic Întrunit, ea fiind sprijinită de Patriarhia română. De altfel, preasfințitul Ciprian Câmpineanu, vicar patriarhal, a oficiat slujba de sfințire a plăcii, mulțumind, în același timp, Cercului Militar Național pentru acest gest de recuperare a tradiției creștine. La manifestare au luat parte directorii instituțiilor de cultură din armată, foști conducători ai instituției, generali și ofițeri activi și de rezervă, conferențiari, profesori și colaboratori ai Cercului Militar Național, personalul instituției.*

Pe placă sunt inscripționate cuvintele voievodului muntean Matei Basarab, ctitor al lăcașului: „Făcând Domnia mea 40 de biserici, precum mă făgăduisem lui Dumnezeu, am îndeplinit cu aceasta pre care am zidit-o din temelie în locul unei bisericuțe vechi ce se zicea a Coconilor... și eu am numit-o Serindarul, leat 7160 (1652), lăsând tot hramul Adormirea Maicii Domnului, ca să fie pomenire părinților, nouă și fiilor noștri..."

Impresionează, fără putință de tăgadă, entuziasmul ce a însuflețit corpul ofițerilor trăitori și truditori în zorii secolului trecut de a construi un palat și nu unul oarecare, ci unul reprezentativ pentru elita militară a țării. Trebuie să recunoaștem că militarii erau o castă foarte apreciată și respectată în acele vremuri, mult mai respectată de cât ne-am dori noi să fie și astăzi, dar nu despre asta vorbim acum.

Printr-un demers ambițios inițiat de Asociația Corpului ofițeresc din garnizoana București, a fost obținut terenul, în urma votării unei legi, la 24 martie 1897 în Senatul României și la 11 martie 1898 în Adunarea Deputaților, apoi a fost trimis un raport regelui Carol I, la 31 martie, același an,

și s-a emis un proces-verbal care prevedea cedarea gratuită a 2030 m² de la Ministerul Domeniilor la administrațiunea de război. În anul următor este aprobat și premiat cu suma de 24 000 lei proiectul arhitectului Dimitrie Maimarolu, elaborat pentru construirea Palatul Cercului Militar. Săpăturile pentru fundație au început abia în anul 1911 pentru ca lucrările de construcție să înceapă efectiv la 17 mai 1912. Acțiunea de constituire a fondului financiar care să asigure cheltuielile de construcție a Palatului Cercului Militar Național a avut încă de la început ecouri încurajatoare. Donațiile ofițerilor armatei, cotizațiile și subscripțiile membrilor Cercului Militar, exemplul și impulsul dat de însuși ministrul de război Nicolae Filipescu acestei acțiuni de anvergură, fără precedent, au însemnat foarte mult în accelerarea lucrărilor. Numeroasele opreliști, majoritatea cauzate de dificultățile perioadei premergătoare războiului, de lipsa fondurilor, de încurcăturile birocratice, dar și de lucrările specifice de consolidare a terenului și adoptarea unor soluții ingenioase de stabilizare a acestuia, nu i-au oprit pe ofițerii bucureșteni din drumul ales pentru înălțarea edificiului în care aveau să se desfășoare evenimente de seamă ale oştirii române. În anul 1916 este finalizată construcția Palatului, la roșu, fiind considerat la acea vreme *cel mai frumos, cel mai impunător din toate palatele cu cari, în ultimele decenii, știința și simțul artistic al marilor arhitecți români și străini au înzestrat România,* așa cum se arăta în „Gazeta ilustrată". La 12 noiembrie 1916, ca urmare a ocupării Capitalei de către trupele germane, Cercul Militar este evacuat la Iași. Când se revine la București se apelează la noi împrumuturi pentru refacerea interioarelor devastate de inamic și continuarea lucrărilor pentru terminarea construcției.

În perioada interbelică, Palatul, sub cupola căruia funcționa de acum Cercul Militar al ofițerilor din garnizoana Bucureşti, avea să devină un puternic centru cultural şi monden al oraşului, frecventat de un public numeros, de personalități militare şi civile din țară și din străinătate.

O incursiune imaginară în *Micul Paris* ne aduce în lumină farmecul urbei de altădată. O plimbare la şosea şi imboldul petrecerii unei seri de neuitat în centrul oraşului. Tropotul cailor în faptul serii şi caleştile din care coboară ofițerii la braț cu iubitele lor. Intrarea principală din Constantin Mille. Şirul lung de trepte şi popasul în Salonul Fondatorilor. Balul Mărțişorului în monumentala Sală de Marmură, în care valsul atrage toate privirile, fiind stăpânul absolut.

Parcă şi astăzi răsună între zidurile maiestoase, luminate de candelabre superbe, muzica şi paşii de dans ale balurilor celebre de odinioară. Faldurile draperiilor şi ungherele de ferestre şi vitralii ascund încă între ele tainele nemărturisite ale îndrăgostiților de altădată. Câte povești de iubire s-au născut oare sub bolțile înalte, străjuite de arcade și statui?

Poveştile de război de pe fronturile de Răsărit şi de Apus răzbat în surdină din Rotonda Mareşalilor, Salonul Mare şi Sala Eroilor… Zidurile încorporează în măreția lor energia și vibrația unor generații care și-au făcut un adevărat țel din dăinuirea acestui neam între națiunile lumii.

Ne bucurăm că sediul central al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere *Alexandru Ioan Cuza* este în Palatul Cercului Militar Național și că putem participa la întâlniri diverse în spațiile puse la dispoziție nouă, celor care suntem înrolați în Rezerva Oștirii Române, de posibilitatea rezerviștilor militari de a avea acces, în diverse modalități, la prestigiosul patrimoniu al acestei instituții, inclusiv la bibliotecă și restaurant.

Aducem, la ceas aniversar, mulțumiri directorului Cercului Militar Național, colonelului dr. Cristian Dorca, pentru dedicația și profesionalismul cu care conduce această instituție fanion a culturii române și îl felicităm pentru modul generos și elegant în care orchestrează resursele umane și bogatul patrimoniu al instituției în beneficiul personalului activ și în rezervă al Armatei României și familiilor lor.

Spunem astăzi cu mândrie că Palatul Cercului Militar Național s-a menținut în timp la înălțimea și aspirațiile fondatorilor săi. A funcționat vreme de un veac ca o instituție etalon a armatei şi a Capitalei. Cu oameni extraordinari, devotați meseriei lor și unei cauze nobile, moștenite de la înaintași. Totodată, buni profesioniști, care organizează şi desfăşoară un evantai larg de activități de reprezentare și protocol, manifestări culturale, de artă, științifice și recreative. Cursurile pe diverse tematici şi discipline sunt un adevărat magnet pentru elevi şi studenți. Sălile de film şi de spectacole sunt asaltate de toți cei care doresc să-şi petreacă timpul liber într-un mod cât mai plăcut. Spațiile de conferințe şi galeriile de artă atrag tot mai mult iubitorii de nou și de frumos.

Ne place să credem că Palatul păstrează şi astăzi măreția şi eleganța acelor vremuri de început. S-a adăugat, poate, amprenta evoluțiilor tehnologice și contextul mai trepidant al vieții de zi cu zi. Și acum caii, dar caii putere opresc la poarta de metal a Palatului şi, parcă, muzica vibrează mai intens în sălile de dans…

La mulți ani Palatului Cercului Militar Național!

UN SUMAR BILANȚ AL ÎNTÂLNIRILOR LA AL 55-LEA AN DE LA ABSOLVIRE

Lt. col. (r) DUMITRU VASILIU
Col. (r) MARIN ANDREI

Suntem din promoția 23 august 1967, instruiți și educați în Școala Militară Superioară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan", Brașov. Bilanțul care se vrea a fi făcut în cuprinsul intervenției noastre va trece prin întâlnirile anterioare anului în curs, 2022, pentru a evidenția faptul că mulți dintre noi au participat la aproape toate convocările, unii mai pe sărite, iar alți colegi, din varii motive, nu au răspuns prezent niciodată „ordinului de chemare".

Trecerea în revistă a întâlnirilor începe cu a 30-a aniversare de la absolvire, din anul 1997, care a avut loc la Brașov, când catalogul s-a strigat în incinta Școlii, iar petrecerea a fost la Cercul Militar Brașov. Emoția și bucuria revederii au fost ușor umbrite de faptul că numărul nostru începuse deja să se micșoreze, nu mai eram acei tineri *„trași prin inel"* cu optimismul ce îl purtam pe chip când am ieșit pe poarta unității, încrezători în viitorul ce ne aștepta... În cei 30 de ani care trecuseră de la absolvire ne-am întemeiat familii, pe care Dumnezeu le-a binecuvântat cu câte 1, 2... copii, chiar și nepoți. Eram totuși tineri, chiar foarte tineri, unii încă în activitate, dacă ne raportăm la vârsta la care ne aflăm în anul de grație 2022, trecută bine de 75 de ani.

Următoarea revedere, cea de aniversare a 40 de ani de la absolvire, s-a desfășurat tot în Brașov, când ne-a onorat cu prezența fostul comandant al Școlii noastre, general Popa Dimitrie și comandantul divizionului de elevi, colonel ing. Sălăjan Ioan (Dumnezeu să-i odihnească în pace!). Dați-ne voie să spunem cu mâna pe inimă că ne simțeam tot tineri, căci la masa festivă, organizată la „Cramele lui Decebal", s-a dansat, s-a cântat, s-au recitat versuri, s-au spus bancuri, așadar a fost cum știm noi românii să petrecem.

După alți 5 ani, în 2012, la a 45-a aniversare, după prezența de la Academia „Henri Coandă" (noua denumire a Școlii Militare Superioare de Ofițeri) a urmat petrecerea în sala de marmură de la Cercul Militar Brașov, onorată de un număr suficient de mare de colegi. Întâlnirea a stat sub semnul emoției, al bucuriei, al veseliei...Atunci s-a luat hotărârea ca întâlnirile noastre următoare să aibă loc în fiecare an, în altă locație.

Așa se face că aniversarea a 50 de ani de la intrarea noastră în Școala Militară din Brașov, anul 1963, când am îmbrăcat haina militară și am depus jurământul de credință, să se desfășoare în anul 2013, în orașul Cluj-Napoca, unde organizator și gazdă ne-a fost generalul de brigadă (r) Pop Ștefan (Dumnezeu să-l odihnească) cu sprijinul nemijlocit al comandantului Diviziei a 4-a „Gemina", domnul general-maior Dumitru Scarlat. Am vizitat orașul, catedralele și Grădina Botanică, iar seara am petrecut ore de neuitat la restaurantul militar. În zilele următoare am vizitat Salina Turda și am poposit două zile în stațiunea Stâna de Vale.

2014 îl putem numi an al reculegerii noastre creștine. Cu sprijinul președintelui Filialei Județene Curtea de Argeș „Posada" a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza", domnul colonel (rtr.) Laurențiu Domnișoru și cu ajutorul comandantului B.33 V.M., domnul locotenent-colonel Șoltuz Florin-Corneliu, care ne-au propus un program intitulat „**Pe urmele Basarabilor**", timp de 5 zile, am vizitat: Biserica Negru Vodă, ctitorită în anul 1215 de Radu Negru Voievod, întâiul descălecător al Țării Românești, Biserica Domnească, Mănăstirea Curtea de Argeș cu Paraclisul Sf. Filofteia, Sala Manole și Parcul Mănăstirii, Mănăstirea Slănic, Mănăstirea Robaia, Biserica „Corbii de Piatră", Mănăstirea Nămăiești și Casa memorială George Topîrceanu, Mănăstirea Aninoasa, Cetatea Poienari. Am vizitat barajul Hidrocentralei și ne-am plimbat cu barca pe lacul Vidraru. În una din zile am fost oaspeții colegului nostru, col. (rtr.) Balaban Mircea în satul Jupânești, unde am vizitat una dintre cele mai vechi biserici din lemn și am fost serviți cu o mică gustare de gazdă, doamna Adriana Balaban.

În anul 2015 am escaladat Munții Semenicului până la Stațiunea Crivaia pentru găzduire și apoi până în vârful plești al muntelui amintit și Cascada Bigăr, întâlnire nuanțată de o croazieră pe Dunăre cu trecere prin Ecluză, cu un scurt popas în Serbia, pentru a achiziționa suveniruri pentru prieteni și pentru noi înșine.

În 2016 am fost convocați în Delta Dunării, la Sulina, loc unde 6 colegi fuseseră repartizați, la terminarea școlii, la Nodul radiotehnic, care avea și un punct de dirijare a aviației de vânătoare de pe aerodromul M. Kogălniceanu. În zilele însorite petrecute aici am asistat la parada păsărilor, am admirat vegetația luxuriantă de pe canalele Deltei și am urmărit înotul peștilor de toate mărimile și culorile posibile. Mesele de aici au excelat în delicatese din pește și tot felul de bucate specifice zonei, preparate de neîntrecute bucătărese din partea locului.

Am revenit la poalele Tâmpei în 2017 ca să sărbătorim jubileul de la absolvire. Cu această ocazie, colegii participanți au primit „**Diplomă aniversară 50 - 1967-2017",** confecționată cu multă trudă de colegul nostru, col. (r) Ștefan Fodorea. Seara am petrecut la Casa Armatei Brașov, locul unde pe timpul școlii se organizau baluri. Numărul mai mare al colegilor care și-au prezentat parcursul activităților de după pensionare a dus la constatarea că și trecerea în viața civilă ne-a implicat cu toată responsabilitatea în a cinsti haina militară și pregătirea serioasă din școală. În următoarele două zile, „am cucerit" Valea Râșnoavei cu cetatea Râșnov cu tot, plus peștera Valea Cetății, iar apoi prin Poiana Mărului am ajuns la Șinca Veche. Lăcaşul este cunoscut sub mai multe denumiri, „Templul Ursitelor", în cea mai mare parte, dar şi „Mănăstirea Săpată în Piatră", „Templul de la Şinca Veche", sau „Templul Dorințelor", fiind un loc de reculegere și de împlinire a bunelor dorințe, dar, totodată locul unde, după părerea unora, se petrec fenomene paranormale. Controversatul lăcaş de cult de la Şinca Veche, care se bănuieşte că ar avea o vechime de 7.000 de ani, poate chiar mai mult, și origini dacice.

În anul 2018, pentru că am avut colegi din Moldova lui Ștefan, nu se putea să nu purcedem spre nordul zonei, la Iași, Botoșani și Suceava. Ghizi ne-au fost col. (rtr.) Chirilă Ion și col. (rtr.) Fodorea Ștefan. Din Iași am făcut o excursie de două zile pe la frații noștri de dincolo de Prut, la Chișinău, trecând și pe la Crama de la Mileștii Mici.

Pentru doamnele noastre care ne-au însoțit peste tot, în anul 2019 am descins în localitatea Brad pentru a vizita Muzeul Aurului, Complexul Memorial Avram Iancu de la Țebea, Satul lui Horia, și Stațiunea balneo-climaterică Geoagiu-Băi. Aici am făcut o vizită colegului nostru, col. (r) Banu Viorel, la reședința căruia am fost serviți cu o mică gustare și o cafea, pregătite cu mare pricepere de doamna Mărioara Banu. În ziua următoare am făcut o călătorie la Mănăstirea Prislop, oprindu-ne câteva minute la Mormântul Părintelui Arsenie Boca.

Din cauza situației pandemice din 2020, nu ne-am mai întâlnit fizic, dar am ținut permanent legătura, făcând tot felul de planuri pentru anul următor.

Așa ne-am lăsat convinși de colegul nostru, col. (r) Banu Viorel și în 2021 am petrecut câteva zile minunate pe meleagul natal al acestuia, Poiana Mărului. Aici am fost cazați la pensiunea Maidali,

de unde am făcut plimbări de neuitat pe traseele străbătute în copilărie de colegul nostru. Am vizitat Branul și Complexul Sportiv de la Cheile Grădiștei și ne-am convins că și la noi se pot construi baze sportive moderne, dacă există voință și interes.

Anul 2022 încheie periplul revederilor la sfârșitul lui septembrie, cu un popas în orașul de sub Pietricica de la poalele Ceahlăului, Piatra Neamț ca să sărbătorim 55 de ani de la absolvirea înaltei școli de la Brașov. Cum stă bine la vârsta noastră și de data aceasta am pornit în pelerinaj pe la așezămintele bisericești: Bistrița, Peștera, Almaș, Horaița și Sf. Mare Mucenic Mina. De această dată ghid ne-a fost cdor (r) Timaru Ion, iar prin Roman, semnatarul acestor rânduri, lt. col. (r) Vasiliu Dumitru împreună cu soția doamna Maria. Am dorit și o vedere panoramică a orașului Piatra Neamț și s-a realizat „grație" telegondolei care ne-a dus „în mers lin" pe muntele Cozla, de la înălțimea căruia am urmărit apa Bistriței până departe, împrejurimile îmbrăcate în păduri de conifere și de foioase, dar și o imagine de ansamblu a orașului.

De peste tot pe unde ne-au purtat pașii, ne-au rămas în memorie și în suflet două feluri de trăiri: prima cu emoție, îmbrățișări, exclamații și bucuria afișată pe fețele tuturor, iar ultima marcată vizibil de nostalgie, ...încheiată totdeauna cu o horă românească în care se prindeau mai întâi doamnele...

Deși anii care s-au scurs de la absolvirea Școlii Militare Superioare de Ofițeri din Brașov, au lăsat semne adânci asupra fizionomiei și sănătății fiecăruia dintre noi, sperăm ca în fiecare an din cei ce vor urma să reușim a ne întâlni cât mai mulți, spre bucuria noastră și a soțiilor noastre dragi... *O, Tempora!*

PROMOȚIA 1972 OFIȚERI INFANTERIE, CERCETARE ȘI VÂNĂTORI DE MUNTE SEMICENTENAR ANIVERSAR

Col. (r) ANTON IANCU

În luna august 2022, în incinta Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, într-o memorabilă și emoționantă revedere colegial-camaraderească s-au reunit absolvenții Promoției 1972 a Școlii Militare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu”, armele infanterie, cercetare și vânători de munte, la 50 de ani de la absolvirea acestei prestigioase instituții de învățământ și formare militară.

Insigna jubiliară realizată cu sprijinul colegului col.(r) Grigore Radaslavescu

Reuniunea jubiliară (semicentenară) a fost organizată din inițiativa subsemnatului ca șef de promoție. În același timp mi-am asumat și postura de cronicar al desfășurării evenimentului.

Întâlnirea în sine a avut conotații sentimentale deosebite, determinate de revenirea unor colegi ai promoției în garnizoana Sibiu pentru prima oară după 50 de ani de la absolvirea Școlii militare.

Totodată, pentru toți cei prezenți, întâlnirea a avut o încărcătură emoțional-afectivă aparte, conferită de amintirile copleșitoare legate de asprimea, dar și frumusețea anilor de școală militară. După 50 de ani, ne-am reîntors, plini de emoție, cu respect și dragoste, în acest adevărat fief al infanteriei, acolo unde am dobândit calitatea de luptători, comandanți și lideri militari, instructori și educatori ai ostașilor și tinerilor patriei.

Reuniunea promoției a fost onorată, cu un emoționant cuvânt de întâmpinare, onor și salut ostășesc, rostit de col. Lucian ISPAS, locțiitorul comandantului, prorector al Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”. A fost prezent, de asemenea, cu aceeași emoție, gl. lt. (r) Neculai BĂHNĂREANU, președintele Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza”, invitat de onoare, dar și coleg, din arma grăniceri, al promoției sărbătorite. Dintre foștii comandanți au răspuns cu plăcere la invitația organizatorilor și au participat cu sufletul încărcat de emoție gl. bg. (r) Gheorghe-Ambrozie ONIȘOR, fost comandant de batalion (în anul I al promoției), col. (rtr.) Aurel DIRINEA și col. (r) Mircea NICOARĂ, foști comandanți de plutoane.

Din totalul de 146 absolvenți, câți numără Promoția 1972, din care 104 infanteriști, 21 cercetași și 21 vânători de munte, au putut veni și au avut bucuria, șansa și binecuvântarea Bunului Dumnezeu să fie prezenți la reuniunea jubiliară doar 33 de colegi-camarazi (25 infanteriști, 5 cercetași și 3 vânători de munte). Deci, doar o treime din colegii mei care mai sunt în viață.

Din păcate, 46 de colegi de promoție (29 infanteriști, 9 cercetași și 8 vânători de munte) au trecut în neființă și ne-au vegheat din ceruri la acest eveniment aniversar. Ne-am rugat ca Bunul Dumnezeu să le vegheze somnul liniștit și să-i odihnească în pace, împreună cu foști comandanți și profesori care au trecut la cele veșnice.

În discursul festiv rostit în calitate de șef al promoției, inițiator și organizator al evenimentului jubiliar am insistat pe creionarea unui portr.et definitoriu al promoției, considerând reuniunea noastră nu doar un motiv de sărbătoare, ci și un prilej de a ne defini, în timp și memorie, ca promoție reper în învățământul militar românesc.

Am fost o promoție numeroasă și reprezentativă între promoțiile de armă din învățământul militar românesc. La acel moment, mărimea promoției era un răspuns adecvat la transformările profunde și dinamice ale învățământului militar din arma infanterie, ca principală armă în câmpul de luptă, în consens deplin cu doctrina militară din acea perioadă. Ca promoție importantă a școlii militare de ofițeri am provenit dintr-o generație care a avut un rol reformator în învățământul militar românesc din anii ’60. Am fost și prima promoție cu opt și respectiv douăsprezece clase.

Participanții la semicentenar împreună cu soțiile

La acest moment jubiliar, toți ce prezenți ne-am afirmat, în numele întregii promoții, emoția și mândria că am traversat o jumătate de secol de viață și carieră militară și am participat activ la o construcție istorică deosebită. Pot spune că noi nu am trăit istoria, ci am făcut istorie. În acești 50 de ani, cât o istorie, noi am contribuit și am pus piatra de temelie la armata română de astăzi. Am intrat în viața militară într-un moment de mari schimbări sociale și răsturnări politico-militare inimaginabile astăzi. Am trăit o jumătate de secol dramatic, cu mari și dureroase convulsii sociale, politice, militare. Am participat la finalizarea procesului de tranziție de la o armată sovietizată la o armată națională de masă, dar și, ulterior, de la o armată pregătită, conform misiunilor ei, pentru apărarea țării, la una organizată pe principiile detașamentelor de muncă în economia națională.

Într-un moment critic de cumpănă al țării, nepregătiți pentru război, am participat la o revoluție cu peste 1 000 de morți prin împușcare.

Suntem promoția care și-a asumat, după anul 1990, transferul de la o armată de șantieriști, la o armată de profesioniști. Ne-am început cariera militară ca membri ai Tratatului de la Varșovia și ne-am retras din primul eșalon activ al oștirii ca ofițeri ai Tratatului Nord-Atlantic.

În acest proces complex am traversat una din cele mai severe și dramatice restructurări a organismului militar, care a adus cu sine necesare, dar dureroase disponibilizări de personal.

Ca un corolar de valoare și eficacitate, la acest moment jubiliar am afirmat cu tărie că nimic din ceea ce s-a făcut în armata română în ultimii 50 de ani nu ne este străin.

În tot ceea ce s-a construit în armata noastră în ultima jumătate de secol existăm și noi, există contribuția promoției și a fiecăruia dintre noi. Am pus, fiecare, nu doar umărul, ci și știința și conștiința noastră la făurirea unei armate noi, moderne, integrată în structurile occidentale de forță. Sintetizând, pot spune, metaforic, că timp de jumătate de secol, pe umerii noștri am purtat o parte din povara prefacerilor neamului românesc și pe noi s-au sprijinit, în momente grele, Armata și Țara. Afirm, fără teamă de a greși, că Promoția 1972 ofițeri infanterie și-a creat propria ei identitate și ne mândrim acum cu împlinirea unor cariere frumoase și demne. Împreună și fiecare dintre noi am realizat și am lăsat multe înfăptuiri bune și folositoare, atât în armele și specialitățile în care am activat în Armata României, precum și în alte domenii.

Dacă tragem linia succintului bilanț de față, recunoaștem cu demnitate că ne-am făcut datoria, că ne-am servit patria cu credință și devotament, așa cum am jurat în fața drapelului tricolor.

La Semicentenarul Promoției 1972 ofițeri infanterie, cercetare și vânători de munte avem cugetul împăcat. Ne definim ca o promoție de caractere și suflete mari, deosebite și suntem mândri că am onorat, cu demnitate, blazonul plin de noblețe al Școlii Militare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu", astăzi Academia Forțelor Terestre.

Programul desfășurat în zilele sărbătoririi semicentenarului promoției 1972 a fost pe măsură, reușind să ne apropiem, să depănăm amintiri și să luăm cunoștință de frumusețile Sibiului de azi.

Mulțumim Bunului Dumnezeu, cu pioșenie, pentru momentele de grație pe care le-am trăit la semicentenarul nostru aniversar și-i transmitem ruga noastră creștinească, de suflet, să ne dea sănătate, să ne lumineze și binecuvânteze în continuare cărările vieții.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

ECOURI

GENERAL DE DIVIZIE IONIȚĂ BOTOȘ ONORAT ÎN LOCALITATEA ÎN CARE S-A NĂSCUT

General-maior (r) GHEORGHE POPA

În momentul în care am primit invitația de a participa în comuna Nocrich la dezvelirea statuii generalului de divizie ***IONIȚĂ BOTOȘ***, am trăit momente atât de bucurie cât și de surpriză.

De **bucurie,** pentru că iată cineva dintre cei lângă care ne-am desfășurat activitatea ani de-a rândul este onorat printr-un gest deosebit, devenind pentru generațiile viitoare un veritabil punct de reper.

De **surpriză,** pentru că astfel de gesturi în momentele pe care le trăim sunt puține sau chiar deloc. Avem destule personalități care ar merita din plin să se întâlnească cu generațiile viitoare printr-o statuie, o placă comemorativă, o carte etc., dar unor astfel de manifestări li se acordă prea puțină atenție...

Hotărârea de a participa nu a fost alta, decât că voi fi prezent în ziua de 2 iulie a.c. în localitatea unde generalul Ioniță Botoș s-a născut – NOCRICH.

Iată-mă deci plecat din Tg. Mureș într-o dimineață plăcută de vară pe un itinerar ce-mi amintește multe lucruri plăcute. Nu mă pot abține și-i povestesc interlocutorului meu, trecând prin Târnăveni, că aici, la Spitalul Orășenesc a fost adus și tatăl meu rănit la Cotul Donului. Și tot despre Târnăveni, că aici a fost o industrie ce făcea cinste orașului și țării, dar după cum se constată în cea mai mare parte, ea a fost distrusă. Aceleași păreri de rău le am și nu pot să nu le manifest și asta numai verbal și despre Băile Bazna.

Ajungem în Mediaș trecând prin frumosul sat Blăjel și amintindu-ne de interpreta cântecelor populare patriotice, Veta Biriș.

Mediașul, un oraș ce merită să fie revăzut ca oraș încărcat de istorie și de oamenii ce s-au născut, au muncit și au trăit aici, cu care ar trebui să ne întâlnim mult mai des cutreierând orașul, cu turnurile și zidurile rămase din perioada medievală.

După ieșirea din Mediaș începe să picure, pentru mine motiv de bucurie gândindu-mă la frumoasele lanuri de porumb și floarea soarelui pe lângă care treceam.

Ajunși în Parcul central al localității NOCRICH am văzut multă mișcare, iar lângă Monumentul Eroilor localității, un altul nou era acoperit, deocamdată, cu o pânză albă. Până la începerea activităților programate a se desfășura aici, am avut posibilitatea să mă întâlnesc cu colegi veniți din localități diferite și nu în ultimul rând cu familia fostului general Ioniță BOTOȘ, din care nu putea lipsi fiul acestuia, colonel(r) medic Adrian Mircea BOTOȘ, fost comandant al Spitalului Militar Oradea.

Conducerea întregii ceremonii i-a revenit colonelului (r) dr. Gabriel STROILĂ, inițiatorul și organizatorul acesteia. Intonarea Imnului Național al României a dat tonul unei activități emoționante și plină de miez.

Serviciul religios și slujba de pomenire au fost oficiate de un sobor de preoți în frunte cu preotul Aurel Avram, fiul acestuia Mihai Avram și preotul militar al Garnizoanei Sibiu, Florin Alexandru Pavel. S-au rostit alese alocuțiuni de către col. (r) Ioan Iacob, col. (r) dr. Adrian Mircea Botoș și Adrian Mușoaie, primarul comunei Nocrich.

Pentru cunoașterea vieții și activității generalului Ioniță Botoș, colonelul(r) dr. Gabriel Stroilă a adus în prim plan parte din testamentul spiritual al celui elogiat, rămas posterității.

«M-am născut în 4 iulie 1933, în frumoasa și vestita cetate a Sibiului, vechi leagăn de civilizație românească, așezată într-o altă „cetate", din totdeauna românească, cea a Ardealului. Mă încearcă, în același timp, profunde sentimente de pioasă aducere aminte, iubire și recunoștință față de părinții mei, IOAN și MARIA, harnici și cinstiți, agricultori ardeleni, de naționalitate română și religie ortodoxă. În prezent sunt decedați și înmormântați în comuna NOCRICH, județul Sibiu. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

Provin dintr-o familie cu patru copii, eu fiind cel mai mare dintre frați, urmând Ilie, tehnician agronom, Emil actor și Maria muncitoare la S.C. Vinalcool Sibiu. (...) Îmi amintesc, cu emoție și mândrie, perioada anilor 1951-1953 în care, îmbrățișând cariera armelor, am urmat cursurile școlii militare de intendență și finanțe, (...) îmi

Lângă Monumentul Eroilor, încă unul, cel al Generalului de Divizie Ioniță Botoș

voi aduce întotdeauna aminte cu multă bucurie și emoție, acești ani reprezentând pentru mine anii de ucenicie, în „meseria" de „intendant", care m-au ajutat să stăpânesc, în cele mai mici amănunte, tainele acestei specialități dificile dar frumoase, constituind piatra de temelie a promovării ultime în ierarhia militară. Un moment deosebit de important al vieții și activității mele, (...), îl constituie căsătoria, în anul 1955, cu Mărioara BARBU, care mi-a fost un prieten și ajutor nedespărțit în întreaga mea carieră militară, care a înțeles privațiunile serviciului militar, m-a însoțit în toate garnizoanele în care am fost trimis de conducerea armatei. Am întemeiat împreună o familie fericită pe care o apreciez pe deplin realizată prin copilul nostru care este medic militar, (...) un îndrăgostit de meseria lui, specialist în medicină și ecografie."

Referindu-se în continuare la viața și activitatea generalului Ioniță Botoș, colonelul (r) dr. Gabriel Stroilă a mai subliniat că acesta a ocupat multiple funcții pe linia specialității de ofițer de intendență începând cu cea de Șef serviciu alimente, continuând cu cea de Locțiitor comandant de regiment pentru servicii la Șimleul Silvaniei și Oradea, Locțiitor comandant Divizie și Șef al Logisticii la Oradea și apoi promovat pentru rezultate deosebite în funcția de Locțiitor comandant de armată și șef al Logisticii la Armata a 3-a Craiova. A urmat numirea în funcția de Șef al Direcției Intendenței căreia a urmat cea de Comandant al Comandamentului Serviciilor Forțelor Armate și Locțiitor al Șefului Direcției Generale a Înzestrării.

Dorind ca cei ce am îmbrățișat arma intendenței să își ridice nivelul de cunoștințe și calificare, a elaborat și publicat împreună cu generalul maior (r) Matei OBOGEANU lucrarea „***Intendența Armatei Române de-a lungul timpului***". A continuat apoi efortul de documentare și a elaborat în 1995, împreună cu un colectiv de autori lucrarea ***„Logistica Armatei Române în Al Doilea Război Mondial (campania de Vest)".***

În ceea ce privește Monumentul, acesta a fost executat în cadrul Studioului de Arte Plastice al MApN condus de col. (r) Valentin TĂNASE, de către o familie de artiști plastici de mare talent în domeniul sculpturii: autorul principal Liviu MUSCALU sprijinit de fratele său Paul și Gabriela MUSCALU.

Menționez că la festivitatea de dezvelire a Statuii Generalului de Divizie Ioniță BOTOȘ, au mai fost prezenți: col. (r) Dinu RADU – locțiitorul Comandantului Academiei Forțelor Terestre Sibiu, col. Mircea ROATEȘ – comandantul Bazei 2 Logistice Șelimbăr, comandanții unor unități militare din Sibiu, ofițeri în rezervă și în retragere cu familiile, ofițeri foști colegi sau subordonați din Constanța, Oradea, Mediaș, Sighișoara, Buzău, Ploiești, Brașov, București, reprezentanți ai primăriei comunei NOCRICH, consilieri locali alături de un însemnat număr de localnici.

Din partea familiei alături de fiul generalului de divizie Ioniță BOTOȘ, col.(r) Adrian Mircea BOTOȘ, au mai fost soția generalului Mărioara BOTOȘ, dr. Anca BOTOȘ (noră), Alexandra Aria BOTOȘ (nepoată), Horea Mircea BOTOȘ (nepot) și sora generalului Maria BADIU.

Monumentul a fost dezvelit în aplauzele participanților de către primarul și preotul localității, după care a fost predat primăriei, intrând astfel în zestrea patrimoniului cultural al comunei NOCRICH.

EROUL PONTONIER EFTIMIE CROITORU

Colonel (r) MARIAN GARGAZ

S-a născut în data de 16 august 1914 în satul Răteasca/comuna Sfinţeşti, la câţiva kilometri de Roşiori de Vede, fiind primul din cei 8 copii ai soților Zaharia și Lisaveta Croitoru. După terminarea școlii primare în comuna natală, deși ,,era bun la carte", a început ucenicia de croitor la Roșiori de Vede, reușind ca după mai bine de doi ani să fure această meserie și în timp scurt să devină vestit și în comunele învecinate.

La 1 martie 1936 a fost încorporat prin centrul de recrutare din Turnu Măgurele și timp de aproape 20 de luni și-a satisfăcut stagiului militar la una din companiile de poduri râuri ale Regimentului de Pontonieri din Brăila.

În perioada 1939-1942 a fost concentrat anual, la Regimentul Pontonieri Brăila, fiind repartizat pentru scurt timp la Compania 11 a Batalionului 1 Poduri Fluvii din Brăila, iar ulterior la Compania 6 a Batalionului 2 Poduri Râuri din Alba Iulia;

În august 1944, la începerea campaniei antihitleriste, îl regăsim din nou concentrat, pentru Batalionul 2 Poduri Râuri din Alba Iulia, în efectivele **Companiei 18 Poduri** comandată la acel moment de locotenentul Radu Ilie, subunitate care va fi întrebuințată pentru asigurarea trecerii trupelor peste râul Mureș în timpul acțiunilor din zona Iernut-Cipău (22-26 septembrie 1944) și Ocna Mureșului (5 octombrie 1944), iar ulterior, peste râurile de pe teritoriul Ungariei și Cehoslovaciei.

Potrivit Jurnalului de Operații al Comandantului Geniului Armatei a IV-a, col. Vasile Emanoil, la 8 noiembrie 1944 Compania 18 Poduri Râuri reușise să întindă un pod cu o lungime totală de 218 m peste râul Tisa, la Tiszalok, pentru a susține trecerea trupelor Corpului 6 Armată la începutul operațiunilor de eliberare a Ungariei.

În noaptea de **17 noiembrie 1944**, pe o ploaie deasă, amestecată cu zăpadă și vânt puternic, fiind împreună cu sold. Gheorghe Stan în garda de siguranță a podului, *conștient de pericolul la care se expune, și-a asumat riscul de a provoca explozia unei mine plutitoare lansată pe apă de inamic, lovind-o cu cangea peste catarg, înainte de a ajunge la pod, situație în care, la atingere l-ar fi distrus.*

Podul reprezenta singura posibilitate de deplasare și aprovizionare a trupelor Corpului 6 armată la sud de Tisa. **Explozia minei i-a provocat moartea**.

Actul de eroism al vitejilor pontonieri Eftimie Croitoru și Gheorghe Stan a fost citat pe ordinul de zi al Armatei a 4-a române și al Armatei a 40-a sovietice;

Trupul soldatului erou Eftimie Croitoru a fost înmormântat pe malul Tisei, în imediata apropiere a podului salvat, iar pe o cruce din stejar, camarazii pontonieri au scris *„Eroul soldat Croitoru Eftimie, salvatorul podului de pe Tisa".*

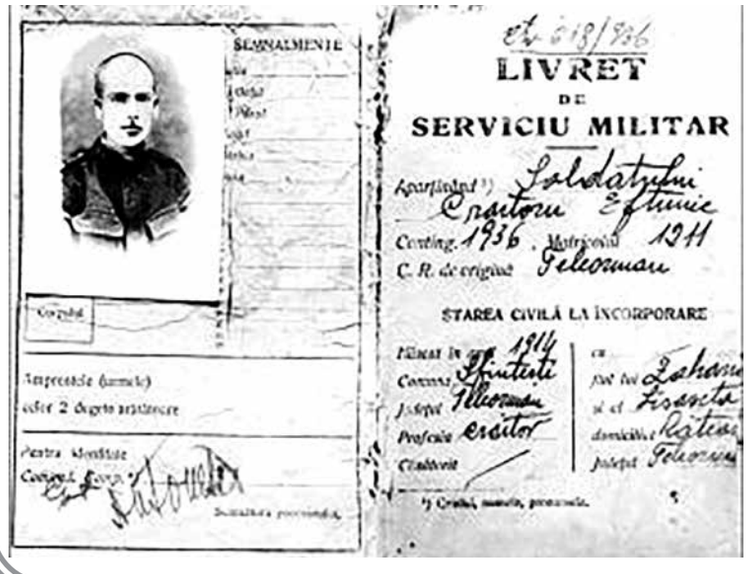

Pentru înaltul spirit patriotic și de sacrificiu de care a dat dovadă, salvând cu prețul vieții podul de la Tiszalok, Eftimie Croitoru fost decorat „post-mortem" cu cea mai înaltă distincție ostășească de război *„Virtutea militară clasa II-a".*

<u>În memoria veșnică a actului de eroism săvârșit de bravul pontonier:</u>

- începând cu data de 26 iunie 1958, prin Decretul <u>Marii Adunări Naționale</u> nr. 289, Regimentului 216 Pontonieri <u>Turnu</u>

Măgurele i s-a atribuit **denumirea onorifică de Regimentul 216 Pontonieri ,,Eftimie Croitoru".**

- la aceeași dată, în curtea regimentului a fost înălțat un **Obelisc** din piatră pe frontispiciul căruia a fost așezată o placă din marmură, cu înscrisul *„Neștearsă va rămâne în amintirea poporului român eroica faptă a eroului de la Tiszalok, soldatul pontonier Eftimie Croitoru";*

- în ziua de 31 Mai 1972, în vitrina Drapelului de Luptă al Regimentului 2 Pontonieri a fost instalată o **Statuetă**, iar pe platoul de adunare al unității a fost dezvelit un **Bust**, reprezentându-l pe bravul erou pontonier. În anul 2003, ca urmare a desființării regimentului, cele două simboluri create de către sculptorul Marius Butunoiu au fost relocate în cazarma Batalionului de Pontonieri din Brăila;

- în anul 1974, **o stradă** din sectorul 6 al municipiului București, situată la nord de Bulevardul Iuliu Maniu, a fost denumită ,,Strada Caporal Eftimie Z. Croitoru";

- în anul 1975, un **traseu montan** din Munții Bucegi a fost denumit și inscripționat ,,Traseul Soldat Eftimie Croitoru ";

- începând cu 01 august 1975, noul **remorcher** intrat în dotarea Batalionului Nave Fluviale din Regimentul 2 Pontoniei Turnu Măgurele a fost înmatriculat cu numele „Eftimie Croitoru"; din anul 2001 batalionul a fost dislocat la Brăila;

- la data de 14 Mai 2015 la inițiativa cadrelor militare din Batalionul 136 Pontonieri Alba Iulia - continuatorul tradițiilor de luptă ale fostului Batalion 2 Poduri Râuri - a fost constituită **Asociația ,,Eftimie Croitoru"**- structură asociativă caritabilă.

Întrucât în anul 2003 Regimentul 2 Pontonieri a fost desființat, cele două simboluri create de către sculptorul Marius Butunoiu au fost relocate la Batalionul 72 Pontonieri din garnizoana Brăila (unicul descendent al fostului Regiment de Pontonieri), iar Obeliscul menționat a rămas în cazarma fostului Regiment 2 Pontonieri, predată spre administrare autorităților din municipiul Turnu Măgurele. Rămas al nimănui, monumentul s-a degradat continuu și treptat, a fost invadat în proximitatea sa de vegetație deasă, făcându-l aproape invizibil, și cu siguranță ar fi ajuns la depozitul deșeurilor rezultate în urma demolării cazărmii;

La începutul anului 2021, doamna Ionela Bană Croitoru, una dintre nepoatele lui Eftimie Croitoru, a solicitat sprijinul Asociației Naționale Cultul Eroilor ,,Regina Maria" pentru ridicarea unei opere comemorative dedicate acestuia, în localitatea Sfințești, jud. Teleorman.

Ulterior, având acordul Primăriei mun. Turnu Măgurele, cu sprijinul Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere din Arma Geniu ,,General Constantin N. Hârjeu" și al unui grup de cadre

militare care au activat în fostul Regiment 2 Pontonieri, monumentul a fost relocat în incinta Școlii Gimnaziale din comuna Sfințești, -locul de naștere al Eroului Eftimie Croitoru, în vederea restaurării acestuia.

Restaurarea Monumentului s-a realizat de către Primăria com. Sfințești. Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere din Arma Geniu ,,General Constantin N. Hârjeu" a sprijinit acest proiect, asigurând:

- o efigie realizată de către artistul plastic Valentin Tănase, reprezentând momentul asumării exploziei minei plutitoare, care a fost aplicată pe fațada soclului monumentului;

- un panou cu date referitoare la fapta eroică a curajosului pontonier, care a fost instalat în spațiul tehnic al monumentului.

Inaugurarea și sfințirea Monumentului s-au desfășurat în cadrul unui ceremonial militar, în ziua de 02 iunie 2022, cu prilejul Zilei Eroilor, la care au participat: reprezentanții Primăriei și ai Consiliului Local, numeroși școlari și locuitori ai comunei Sfințești; generali și ofițeri din Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere din Arma Geniu „General Constantin N. Hârjeu"; ofițeri și subofițeri în rezervă și retragere care au activat în fostul Regiment 2 Pontonieri „Eftimie Croitoru" Turnu Măgurele; reprezentanți ai unor structuri administrative din jud. Teleorman.

Cu același prilej, în incinta Școlii Gimnaziale din comuna Sfințești, cu sprijinul nemijlocit al familiei Bană, a fost realizat un sector omagial „Eftimie Croitoru" care include un bust și documente de referință cu privire la bravul Erou Pontonier asigurate de către Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere din Arma Geniu „General Constantin N. Hârjeu" și Batalionul 96 Geniu „Cetatea București";

În urma acestui demers memorabil, *Eftimie Croitoru s-a întors acasă pentru totdeauna*. El va rămâne veșnic în rândul eroilor căzuți la datorie, oferindu-ne o pildă de curaj, devotament și suprem altruism, mai mult decât necesară astăzi, într-o epocă în care oportunismul, egoismul și lipsa de patriotism au ajuns să fie considerate calități.

SLAVĂ ȘI RECUNOȘTINȚĂ EROILOR PATRIEI!

CEA MAI CALDĂ VOCE DIN LUME

Colonel (r) ION GH. TOMA

Căpitanul Oprea Mihai împlinește treizeci și doi de ani. Soția sa Mihaela nu mai poate de emoție. Vrea să-și îmbrățișeze soțul, să-i ureze la mulți ani, dar din nefericire el este de mai mult timp în tabăra de instrucție. Așa-i viața ofițerului, aspră, dură, aceasta desfășurându-se în bună parte în câmpul tactic, acolo unde își perfecționează pregătirea în vederea creșterii capacității de luptă a sa și a subunității pe care o comandă, acolo unde condițiile de viață și de trai sunt foarte grele. Uneori plouă cu găleata, așa cum se întâmplă și în această aplicație care încununează întreaga activitate desfășurată în cadrul taberei de instrucție. Tone de noroi înfruntă și îndură ofițerul în misiunea sa. Noaptea întunecoasă ca o smoală a înghițit orice dâră de lumină, nici cea a stelelor nu se revarsă, pentru că cerul este acoperit de nori negri, care își fac de cap când tună de se cutremură pământul, când îl inundă cu apă. În asemenea condiții deosebit de grele, ofițerul Oprea manifestă măiestrie și profesionalism în ocuparea dispozitivului de apărare de către subunități. Noaptea, căpitanul manifestă de zece ori mai multă exigență, față de activitatea desfășurată ziua în conducerea acțiunilor de luptă. Asta nu înseamnă că pe timp de zi o lasă mai moale. Dimpotrivă, grija-i și mai mare față de calitatea instrucției… La o bucată de noapte intuiește că inamicul va prelua ofensiva cu mai multă încrâncenare în dimineața zilei. Pentru a-l da peste cap și a-i reteza orice speranță de victorie, ofițerul hotărăște ca la trei kilometri, în dreapta, față de dispozitivul stabilit să deplaseze un pluton care să execute lucrări de apărare. Și asta în condiții de zgomot și de lumină, pentru a-l deruta pe inamic, a-l păcăli, pentru a-l duce în eroare în privința locului dispozitivului de apărare. Fiind păcălit astfel, în mod ingenios, inamicul și-a mutat forțele alegând astfel o altă direcție de atac, timp în care căpitanul Oprea și-a retras subunitatea ce avea să-l ducă în eroare. Nici nu s-au ivit bine zorile că adversarul a și început lupta cu artileria și focul celorlalte mijloace grele. Numai când și-a început atacul cu forțele principale, acesta și-a dat seama că atacă în gol. Era însă prea târziu. Căpitanul Oprea luase hotărârea să-l încercuiască, iar până la final l-a învins. La bilanțul aplicației, generalul participant din partea eșalonului superior, ținând cont de competența cu care a fost organizat și condus întregul dispozitiv al batalionului, sistemul de foc și regulile de mascare, a acordat batalionului comandat de căpitanul Oprea Mihai calificativul **foarte bine**. După executarea acestei aplicații s-a trecut la altă etapă și anume pregătirea pentru deplasarea și dispunerea în cazarmă a batalionului. Și iată-l pe căpitanul Oprea, după o lună de tabară, petrecută în exerciții și aplicații că se află din nou în mijlocul familiei. Când l-a văzut soția, doamna Mihaela, l-a întâmpinat cu o întrebare?

- Ce-ai făcut, dragul meu, în aplicație?

- Am luat foarte bine. Calificativul îți aparține și ție și fetițelor. Ție pentru vocea cea mai caldă din lume, pe care o ai, și pentru că m-ai încurajat.

- Exagerezi, îl tachină soția, ce poate face o voce?

- Face minuni. Transformă oameni și interese. Eu îți vorbesc din propria experiență.

- Atunci, dacă este așa, de ce nu toți bărbații se transformă, că soțiile lor au voci poate chiar mai plăcute ca a mea.

Revenind la căpitanul Oprea subliniem că acesta a avut o viață zbuciumată. Pe când avea vreo trei-patru anișori părinții săi au decedat într-un accident. El a fost crescut de bunicii din partea mamei, care erau săraci, suferinzi, bolnavi. Din copilărie, el a cunoscut suferința, durerea, dorul i-a pietrificat sufletul. Nu i s-a imprimat în memorie nicidecum glasul mamei și al tatălui. O durere care toată viața l-a măcinat, l-a consumat, l-a ros. El nu a știut, nu a cunoscut ce este mângâierea părinților, nu a simțit dragostea, bucuria, sufletul lor bun, cald, mărinimos, atrăgător. Este chinul cel mai mare, cel mai greu al vieții. Este ceva ca și când toată viața mănânci fără pâine. El nu a cunoscut gustul pâinii care o dăruiesc părinții copiilor. Își amintește cu plăcere clipa când s-a trezit la școală, în clasa întâi și a auzit vocea colegei Mihaela. L-a magnetizat, i-a cucerit inima. Așa de mult i-a plăcut, că s-a închinat, când aceasta l-a strigat și i-a spus Mihăiță. Nimeni nu-i mai spusese în viața lui așa ceva.

- Mihăiță, noi, de astăzi, vom fi colegi și vom fi împreună, vom trăi împreună la școală, l-a mângâiat colega sa.

- Pe mine mă cheamă Mihai, nu Mihăiță cum mi-ai spus tu, cu atâta căldură. Mi-ai răpus întreaga

ființă. De azi încolo să-mi spui Mihai, o îndemnă, o rugă colegul ei.

- Nu, pentru mine ești Mihăiță, cel bun, cel drag și atrăgător, îl mângâie fetița, colega lui.

- Eu nu am știut ce-i alinarea în viață, îi răspunse colegul ei. Eu n-am avut părinți să mă mângâie, să-mi zică Mihăiță.

- Pentru mine rămâi Mihăiță, am să-i spun și mamei că te-am cunoscut, îl atinse fetița.

Și clipa aceasta frumoasă din clasa întâi le-a rămas în memorie celor doi, au purtat-o în inimă toată viața. În ființa sa, Mihai și-a cuibărit puterea de stabilitate, de trăinicie, de sacrificiu. Cine i-a imprimat această trăsătură sufletească? Vocea caldă a Mihaelei, sufletul ei bun, că atunci când vorbea și atunci când copiii făceau gălăgie toți tăceau automat și o ascultau. Vocea ei fermecătoare care i-a cucerit inima lui Mihai din clasa întâi până în a doisprezecea. Căldura sufletească, pe care Mihai, atât timp cât a fost elev, a primit-o de la Mihaela, cu care s-a duelat tot timpul să obțină premiul întâi, în cele din urmă, de multe ori vocea caldă, bună, l-a bătut. Vocea Mihaelei avea un timbru fermecator, avea puterea să-l vrăjească, să-l ambiționeze, să-l ademenească. Își amintește și acum căpitanul când vorbea Mihaela și aerul tremura. Atmosfera se îndulcea așa de puternic, așa de tare că intra în rezonanță, în vibrație cu gândurile, trăirile, sentimentele ei. Vocea aceasta caldă, cea mai caldă din lume, cum spunea adesea căpitanul, te răscolea, te frământa, îți fascina mintea, îți încărca sufletul cu bucurie, cu dragoste. Simțeai că trăiești ca în copilărie, în adolescență. Trăiai gustul vieții, bucuria că ești tânăr, că ești om și ești în stare să faci în viață orice, să cucerești cele mai înalte și grele poteci ale drumului în viață. Vocea Mihaelei, o adevărată minune, este bucuria pe care tânărul a păstrat-o toată viața în inima sa și ieșea de acolo, ori de câte ori el avea nevoie. Își amintește căpitanul cu multă bucurie, că în aplicația recentă în care a luat acea hotărâre de mare eficiență, vocea Mihaelei i-a apărut din neant și i-a spus că soluția este foarte bună. Când a dat examenul de admitere la Academia Militară Generală și avea în cap trei soluții de rezolvare a situației tactice, vocea Mihaelei, cea mai caldă din lume, și-a făcut apariția și l-a îndrumat arătându-i cumva că soluția a doua este cea mai bună, fapt ce a determinat ca el să obțină cea mai mare notă la examenul de admitere, dintre cei o sută douăzeci de studenți de la toate facultățile. Și tot vocea ei l-a îndemnat, l-a ajutat, l-a sprijinit să fie declarat șeful promoției, rezultat care l-a obținut și la absolvirea Școlii militare superioare de ofițeri. Și atât de dragă a fost vocea Mihaelei, că atunci când el a împlinit douăzeci și cinci de ani și s-a adresat fetei cu cea mai caldă, pământească rugaminte:

- Dragă Mihaela, te rog insistent, respectuos cu multă prețuire și dragoste, să-mi dai voie să mă căsătoresc cu vocea ta, care este cea mai bună din lume. Ei i-am cumpărat și-i donez acest pescăruș de aur care are o voce fermecătoare! Ascult-o!

- N-am înțeles, îi răspunse mândrețea de fată, Te căsătorești cu vocea mea, și cu mine ce faci? îi ripostă fata.

- Pe tine te iau de soție, cu vocea ta mă căsătoresc, îi spuse ofițerul în timp ce o îmbrățișa.

- Noi, amândouă, suntem hotărâte să ne unim viața cu tine, îi răspunse Mihaela, care i-a devenit apoi soție.

Vocea aceasta de aur a soției i-a transformat ființa ofițerului într-un adevărat car de luptă, într-un monument de voință, într-o flacără care nu s-a stins niciodată în devenirea sa continuă.

Mihaela a absolvit facultatea de farmacie, fiind una dintre farmacistele cele mai apreciate. Unii dintre colegi îl mai întreabă pe ofițerul Oprea cu răutate: ,,*Ce face, în fond, o farmacistă? Vinde medicamentele dupa rețete și atâta tot, prea o ridici în slăvi pe Mihaela ta*". O asemenea mentalitate este pe cât de nedreaptă, pe atât de jignitoare, nu numai pentru o farmacistă, ci și pentru grija față de starea de sănătate, care este precară, mai ales în mediul sătesc unde aceasta își desfășoară activitatea. Farmacista Mihaela a obținut doctoratul, a publicat și publică în reviste de specialitate și își face meseria în mod strălucit. Nu greșesc când fac această afirmație. În urmă cu trei, patru ani, la farmacie s-a prezentat un tânăr de aproape treizeci de ani, cu rețetă pentru mai multe medicamente. Farmacista Mihaela a stat și a analizat cu multă migală medicamentele prescrise. Când a ajuns în dreptul înscrisului *cortizon* s-a oprit. Doctorul de familie nu trebuia să-i recomande acest medicament, pentru că tânărul suferea și cu inima, avea probleme deosebite. În urma consultării cu un medic de înaltă calificare s-a hotărât să nu i se distribuie medicamentul respectiv, care putea să-i pună viața în pericol. Pe același medic specialist, farmacista l-a rugat să-l consulte pe pacient. Doctorul a ajuns la concluzia că tânărul are nevoie să efectueze o operație, pe care ia și făcut-o și acum el se simte foarte bine. Gândurile curate, profesionale ale farmacistei se transformă în

sănătate pentru oameni, ca în cazul de față. Tânărul s-a pus pe picioare, s-a făcut sănătos și nu mai putea de bucurie, căci avea trei copii de crescut. În una din zile, tânărul, împreună cu soția și cei trei copii i-au făcut o vizită farmacistei, mulțumindu-i pentru că i-a apărat familia și cei trei copilași au acum toate condițiile de viață. Sau, un alt caz. Un copil de cinci anișori a răcit la plămâni. Farmacista nu numai că i-a asigurat medicamentele necesare, dar a vorbit cu o casă de asigurare care a trimis copilașul, împreună cu mama sa la o renumită stațiune din Cehia. Și în urma tratamentului, copilul s-a însănătoșit. Pentru a mă convinge pe viu de meritele farmacistei cu cea mai caldă voce din lume, într-o zi am făcut o vizită la farmacie. La ghișeu s-a prezentat profesorul Narcea, fostul director al liceului, timp de șaisprezece ani. Când l-a văzut, farmacista l-a întâmpinat cu vocea ei caldă, cu multă căldură și dreagoste…

- Bine ați venit la farmacie, domnule director. În dumneavoastră îi văd pe toți profesorii, pe toți colegii mei și vă rămân recunoscătoare pentru interesul, sacrificiile pe care le-ați făcut pentru pregătirea noastră….

- Colonelul ce mai face, o întâmpină directorul. La ultima întâlnire pe care am avut-o acum doi ani cu absolvenții din promoția voastră v-am admirat, ce frumos vă stătea la amândoi în banca întâi.

- Să știți, domnule director, că și în cinstea liceului am obținut titlul de doctor în farmacie și-i tratez pe bolnavi cu aceeași dragoste cu care dumneavoastră aveați grijă de noi. În farmacie vă am la suflet pe dumneavoastră și întregul liceu…

Am constatat cu deosebită plăcere că farmacista Mihaela, cu vocea ei caldă, le explică pe îndelete, pe înțelesul pacienților cum să ia medicamentele, în ce condiții de regim și de efort. Am asistat la grija deosebită din partea farmacistei, nu numai pentru livrarea medicamentelor, ci și la lecții de viață, de respect și prețuire pentru bolnavi, o condiție fundamentală în prevenirea bolilor. Farmacista Mihaela nu are numai cea mai caldă voce, are și cea mai caldă inimă pentru grija și prețuirea care o are față de pacienți.

Cele două fete ale familiei Oprea nu și-au dezamăgit părinții. Astfel, Oana a obținut o bursă pentru patru ani la studii în America, iar la sfârșitul studiilor a fost angajată la NASA, cel mai modern centru de cercetare din lume. Părinții sunt foarte mulțumiți de copila lor că le reprezintă familia cu cinste. Dar nici Nicoleta nu se lasă mai prejos. Am avut ocazia să o cunosc în farmacia familiei.

- Ce faci aici, dragă Nicoleta? o surprind pe zeiță.

- Am venit la mama, să-i arăt diploma pe care am obținut-o la olimpiada de chimie pe țară. Locul întâi. Același premiu l-am luat și la olimpiada de anul trecut.

- Și ce vrei să faci, la ce facultate vrei să dai examen?

- La farmacie, să-i iau locul mamei.

- Și lui tata cine o să-i ia locul ?

- Cred că prietenul meu, Anton. Și el a participat la olimpiada de matematică și a luat premiul trei.

- Și unde vrea să dea examen ?

- La Academia Tehnică Militară, să devină ofițer inginer.

…Câtă dragoste de muncă la membrii acestei familii. Îi prețuim, îi respectăm pe toți și zic, fără teama de a greși, că totdeauna neamul românesc s-a mândrit cu asemenea familii minunate.

FILE DE ISTORIE

CENTENARUL ÎNCORONĂRII REGELUI FERDINAND I ȘI A REGINEI MARIA LA ALBA IULIA – 15 OCTOMBRIE 1922

Col. (r) dr. CRISTACHE GHEORGHE
Membru al Academiei Oamenilor de Știință din România

Țările Române au avut, de-a lungul existenței lor, o soartă vitregă. Aflate la intersecții de drumuri comerciale și interese politice, Țările Române au fost nevoite să-și apere vreme de secole pământul, cuprins în strânsoarea marilor imperii (otoman, țarist și habsburgic), plătind cu sânge păstrarea ființei lor naționale.

Conștiente că doar unirea lor într-un singur stat puternic le poate asigura supraviețuirea, Țările Române au avut ca preocupare permanentă realizarea acestui mare deziderat, înfăptuit pentru prima dată la 1600 de Mihai Viteazul; unirea făcută de voievod însă nu avea să dăinuie. Interese străine, ostile ideii de unire, au dus la asasinarea lui.

În vremea lui Alexandru Ioan Cuza s-a reușit realizarea unei prime etape în amplul și ambițiosul proiect de unire a poporului român. La 5 și, respectiv 24 ianuarie 1859, într-o conjunctură politică europeană favorabilă, Moldova și Țara Românească s-au unit, realizându-se astfel pentru prima dată statul național modern România.

După unirea de la 1859 și Războiul de Independență, mulți români continuau totuși să trăiască sub alte cârmuiri. Transilvania, Bucovina, cea oferită la 1775 de turci austriecilor, ca și Basarabia, pământ românesc trecut din 1812 sub administrație rusească, priveau spre țara mamă de dincolo de granițe.

Războiul de la 1877 – 1878 a însemnat, deopotrivă, pentru europeni începutul destrămării Imperiului Otoman, iar pentru români obținerea neatârnării. Era următorul mare pas spre realizarea statului național român independent, sub al cărui stindard să fie cuprinsă întreaga suflare românească.

Începutul secolului XX venea cu vremuri tulburi în vrerea marilor puteri de a-și redesena geografia. Situațiile conflictuale generate de ambițiile acestora de a domina politic, dar mai ales economic, lumea, au condus la două războaie în care a fost angrenată și România. Mai întâi a fost Războiul Balcanic din 1913, urmat numai după câțiva ani de Primul Război Mondial.

Adunarea întregii suflări românești într-un singur stat a fost posibilă numai în conjunctura apărută la sfârșitul Primului Război Mondial, când marile imperii sub a căror strânsoare fusesem siliți să ființăm, s-au destrămat. Destrămarea Imperiului Otoman începută încă din 1878, destrămarea Imperiului Habsburgic, prin escaladarea crizei din Balcani, ca și destrămarea Imperiului Rusesc, ca urmare a revoluției bolșevice din 1917 au permis ca, într-o nouă viziune geopolitică asupra Europei, românii să se adune într-un singur stat, unitar și independent, capabil să facă față dinamicii politice de redesenare a unei noi geografii europene. În acest context, anul 1918 a marcat în istoria românilor anul Marii Uniri. La 27 martie Sfatul țării de la Chișinău hotăra unirea Basarabiei cu România, iar la 28 noiembrie Consiliul Național din Bucovina cerea unirea Bucovinei cu țara. După aceste mari acțiuni care se constituiau într-un preludiu al Marii Uniri, la 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, se consfințea unirea Transilvaniei cu țara mamă, realizându-se astfel statul român unitar și independent, **România Mare.**

După Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 au urmat, în paralel cu refacerea țării, organizarea administrării noii Românii. Se impuneau realizarea imediată a unificării administrațiilor provinciilor alipite, a unificării instituțiilor fundamentale și recunoașterii lor pe întreg teritoriul țării, a unificării circulației monetare, omogenizarea societății românești în noii parametri politici, economici și sociali.

Realitățile geopolitice de după război, făurirea României Mari prin redesenarea noilor granițe care să cuprindă vechile ținuturi românești trebuiau, de asemenea, recunoscute prin tratate și convenții internaționale.

În perioada următoare, unirea declarată la 1 Decembrie 1918 - Unirea Basarabiei, a Bucovinei și a Transilvaniei - a fost consolidată militar și confirmată diplomatic. Sub aspect militar, războiul a continuat și în 1919 prin campania din Ungaria. După ce la 6 martie 1919 Ungariei i se înmânase hotărârea Consiliului Militar Interaliat de la Paris privind retragerea trupelor din Transilvania, în Muntii Apuseni conflictele militare între armatele române și ungare aveau să continue; armata română, respingând atacul ungar, începe ofensiva împotriva Republicii Sovietice Ungare, acțiune finalizată prin ocuparea la 4 august 1919 a capitalei ungare, Budapesta.

Începută în ianuarie 1919, Conferința de Pace de la Paris, convocată de puterile victorioase în Primul Război Mondial: SUA, Marea Britanie, Franța, Italia, Japonia ș.a. (în total 27 de state, printre care și România!) pentru elaborarea tratatelor de pace cu țările învinse (Germania, Austria, Ungaria, Turcia și Bulgaria), s-a încheiat cu semnarea unor tratate bilaterale, în urma cărora s-a instituit sistemul politic cunoscut sub numele de ,,*Sistemul de la Versailles*". La 4 iunie 1920, la Trianon, lângă Paris, Unirea Transilvaniei cu România a fost recunoscută internațional, iar Ungaria avea să semneze Tratatul prin care recunoștea și accepta noile granițe cu România.

Făurirea României Mari, realizarea marelui deziderat al poporul român de a trăi între granițele aceluiași stat, impunea organizarea unui eveniment de rezonanță, care să atragă atenția Europei asupra noului stat, asupra suveranilor lui și, în acest sens, s-a convenit organizarea unei ceremonii de încoronare a regelui Ferdinand ca rege al tuturor românilor. Problema Încoronării a fost ridicată imediat după război, încă din timpul guvernării Averescu (1920 - 1921). Cum Alba Iulia devenise orașul simbol al unității naționale, la propunerea lui Nicolae Filipescu s-a acceptat ca loc de desfășurare a ceremoniei Încoronării acest oraș reprezentativ pentru lupta de eliberare și pentru cauza națională.

Sub coordonarea generalului Alexandru Averescu, a fost constituită o **Comisie de încoronare,** alcătuită din generalul Constantin Coandă (președintele Senatului), mitropolitul Miron Cristea, Nicolae Titulescu, Octavian Goga, Nicolae Iorga, Nicolae Mișu, Constantin Nanu, Paul Angelescu, George Enescu, Arthur Verona, Ion Jalea, Nicolae Ștefănescu, Cezar Popovici, Alexandru Lapedatu și primarul orașului Alba Iulia, Aurel Sava.

Întrunită pentru prima dată la 15 iulie 1920, Comisia a analizat problematica ridicată de acest eveniment și a stabilit programul ceremoniei Încoronării regelui Ferdinand și a reginei Maria. În ședința din 20 noiembrie s-a stabilit ca festivitățile să se desfășoare atât la Alba Iulia, cât și la București. De asemenea, s-a decis construirea la Alba Iulia a unei Catedrale a Încoronării și, în acest scop, arhitectul Victor G. Ștefănescu a fost însărcinat cu stabilirea locului de amplasare a catedralei, cu realizarea proiectului, precum și cu supravegherea lucrărilor de construcții. S-a hotărât totodată construirea la București, la intrarea în oraș pe șoseaua Kiseleff, a unui Arc de Triumf și a fost împuternicit cu construirea acestuia marele arhitect Petre Antonescu.

O altă problemă care impunea o grabnică soluționare era legată de aspectul religios al ceremoniei. Se știa că regele Fedinand era un catolic riguros, iar regina Maria era botezată în religia protestantă (anglicană), ea fiind fata lui Alfred de Edinburgh, al doilea băiat al Reginei Victoria a Marii Britanii, catolic protestant (anglican) și a Mariei Alexandrovna, fata Țarului Rusiei, o ortodoxă convinsă; totodată, în Transilvania trăiesc numeroși greco-catolici (așa ziși „uniți). Și cum Vaticanul nu perimite intrarea catolicilor în biserici ortodoxe și, mai ales, a desfășurării ceremoniei încoronării într-o catedrală orodoxă, se cerea găsirea unei soluții grabnice a acestei situații. Soluția a venit din partea reginei Maria, care a sugerat construirea în afara Catedralei a unui baldachin sub care să se desfășoare ceremonia încoronării. Și tot regina Maria a precizat că săvârșirea actului Încoronării în afara catedralei va fi interpretată ca o decizie a suveranilor ca ceremonia să putea fi urmărită de cât mai multă lume, catedrala neputând găzdui mai mult de 300 de persoane.

Inspirată după Biserica Domnească de la Târgoviște, Catedrala Încoronării a fost ridicată într-un timp record. În luna martie 1921 se punea

piatra de temelie, iar în septembrie se așeza crucea pe turla mare. Lucrările la interior însă aveau să continue încă un an de zile, pictura fiind făcută de Costin Petrescu, cel care va realiza mai târziu și fresca de la Ateneul Român, împreună cu Pierre Bellet. La 8 octombrie 1922, Catedrala Încoronării fiind terminată, era supusă sfântului act de târnosire.

În toată această perioadă, orașul Alba-Iulia era transformat într-un imens șantier. Gara a fost practic refăcută; vechea gară, mică și doar cu două linii de cale ferată, era improprie în perspectiva organizării unui asemenea eveniment pentru care fusese stabilit un număr de 14 trenuri care să facă cursa București – Alba - Iulia, la care se adăugau alte 12 trenuri care să asigure legăturile locale.

A fost extinsă și reamenajată Sala Unirii; la intrare s-a construit un portal monumental sub forma unui arc de triumf; i s-au adaugat o boltă cilindrică, două arcade care au creat trei spații distincte, picturi reprezentând personaliăți istorice. Au fost reamenajate localurile unde urmau să aibă loc banchete; s-a amenajat drumul de la gară la cetate, s-au refăcut străzile orașului, s-a amenajat parcul, casele au fost impodobite de sărbătoare.

Pentru ceremonia Încoronării s-a prevăzut confecționarea mantiilor suveraniilor, cea a regelui fiind comandată la Paris, iar cea a reginei Maria fiind executată în țară. De asemenea, au fost pregătite coroanele suveranilor; coroana regelui Ferdinand, fosta Coroană de oțel a regelui Carol I, a fost înobilată cu trei pietre prețioase, simbolizând cele trei provincii românești alipite, respectiv Basarabia, Bucovina și Transilvania. Pentru regina Maria s-a comandat la casa de bijuterii ,,Lucien Fallize" din Paris executarea unei coroane din aur, pentru care s-a expediat metalul prețios (1.800 gr.) din țară. Coroana, executată după un proiect al lui Costin Petrescu, era inspirată de coroana Doamnei Despina, soția domnitorului Neagoe Basarab, așa cum era zugrăvită în interiorul Catedralei episcopale din Curtea de Argeș.

În vreme ce lucrările privind organizarea Încoronării se desfășurau după graficul stabilit de Comisia de încoronare, viața politică cunoștea o mare agitație. Liberalii, în special Ion I.C. Brătianu, nu se puteau împăca cu ideea că un astfel de eveniment, poate cel mai răsunător de până atunci, se producea sub o altă guvernare. Și cum regele Ferdinand avea o deplină încredere în Ion I.C. Brătianu, a fost ușor să fie convins să purceadă la o schimbare de guvern în vederea aducerii liberalilor la guvernare. Mai intâi, i s-a trimis în iulie 1921 o scrisoare Prim-ministrului Alexandru Averescu prin care era informat că evenimentul Încoronării, care fusese gândit inițial pentru sfârșitul lunii septembrie 1921, va trebui amânat cu cca un an și se argumenta această amânare cu întârzieri în efectuarea unor lucrări la catedrală, cu intârzierea executării în străinătate a mantiei regale ș.a. În acest context, generalul Alexandru Averescu a plecat în concediu la Kissingen, în Germania.

* * *

În vreme ce generalul Averescu se odihnea departe de țară, Ion I.C. Brătianu, care considera că e dreptul lui să prezideze toate marile evenimente istorice, l-a convins pe rege ca Încoronarea să se desfășoare sub o guvernare liberală. Mai întâi, la 15 decembrie 1921, generalul Averescu a fost înlocuit cu Take Ionescu, președintele Partidului Conservator Democrat. Fără nicio șansă, neavând o bază parlamentară, noul guvern al lui Take Ionescu a primit vot de neîncredere și, după numai o lună, la 17 ianuarie 1921, a fost nevoit să demisioneze.

Consultările, formale, pentru formarea unui nou guvern s-au desfășurat pe fondul unei acerbe tensiuni politice; principalele partide antiliberale, Partidul Național al lui Iuliu Maniu și Partidul Țărănesc al lui Ion Mihalache, care se bucurau de o reală popularitate, nu au ajuns la un acord de colaborare, fapt care l-a făcut pe regele Ferdinand să afirme: ,,*Vrajba înveninată dintre partide... mă silește să nu mă pot sprijini decât pe un singur om: pe Ion Brătianu*". Și astfel, Ion I.C. Brătianu a constituit un nou guvern, alcătuit numai din membri ai Partidului Național Liberal, sub a cărui guvernare avea să aibă loc ceremonia Încoronării.

Neputând accepta maniera prin care au avut loc schimbările de guverne pentru a se ajunge ca ceremonia Încoronării să aibă loc sub guvernare liberală, șefii principalelor partide din opoziție au returnat invitațiile, refuzând să participe la Încoronare. Iar fostul prim-ministru Alexandru Averescu a anunțat că participă, dar a specificat în scrisoarea de accept că el participă în uniforma de general, ca fost comandant în timpul războiului și nu ca șef de partid (Partidul Poporului, care de altfel s-a și dizolvat după aceea...)

În vederea organizării ceremoniei de Încoronare a regelui Ferdinand și a reginei Maria, guvernul a aprobat tipărirea unei broșuri intitulată ***„Programul serbărilor Încoronării Regelui Ferdinand I și a Reginei Maria ai Romaniei"*** care a fost pusă la dispoziția invitaților. Programul prevedea ca

ceremonia Încoronării să se desfășoare pe o durată de trei zile; pentru ziua de 15 octombrie, ceremonia Încoronării să aibe loc la Alba Iulia, iar în zilele de 16 și 17 octombrie, la București să fie organizate acțiuni care să marcheze marele eveniment; erau precizate în program orele și locurile fiecărei acțiuni în parte.

Pentru ziua de 15 octombrie, la Alba Iulia, era prevăzută sosirea la ora 9.00 a trenului regal care îi aducea pe regele Ferdinand, pe regina Maria, pe principele Carol și principesa Elena, precum și restul familiei regale. Sosirea lor în gara din Alba Iulia urma să fie întâmpinată de președintele Consiliului de Miniștri, de miniștrii, de președinții corpurilor legiuitoare, de generali, oficialități ș.a. Primarul orașului Alba Iulia îi va întâmpina cu pâine și sare.

După ceremonia de întâmpinare, președintele Consiliului de Miniștri, miniștrii și președinții Corpurilor Legiuitoare vor pleca cu automobilele la Catedrala Încoronării, unde vor aștepta cortegiul regal format din două plutoane din Regimentul de escortă al regelui, regele și regina în trăsura de gală, principele Carol și principesa Elena, generalii călări și două plutoane din Regimentul 4 Roșiori.

La sosirea cortegiului la Catedrala Încoronării prevăzută pentru ora 10,00 persoanele invitate se vor afla în biserică la locurile indicate, președintele Consiliului de Miniștri, miniștrii, președinții corpurilor legiuitoare vor aștepta în pridvor, iar mitropolitul primat îi va aștepta la intrarea în biserică. La ieșirea din biserică, regele, regina, înaltul cler, principele Carol și principesa Elena, familia regală, președinții Corpurilor Legiuitoare, toate persoanele care au asistat la serviciul religios vor merge la baldachinul așezat în fața clopotniței în vederea săvârșirii actului Încoronării.

Regele și regina vor lua loc sub baldachin unde, la ora 10.30 era prevăzută săvârșirea ceremoniei Încoronării, după care regele Ferdinand va citi ***Proclamația*** către popor. Proclamația va fi transmisă către mulțime de patru crainici, așezați în patru colțuri ale cetății.

La orele 12.00 era prevăzut un dejun în Sala Unirii și în Sala Teatrului pentru persoanele invitate și „*ospățul poporului*". După dejunul oficial, la ora 14.30 era prevăzută trecerea în revistă a trupelor în prezența suveranilor, a principelui moștenitor și a principesei Elena, a atașaților militari și a generalilor români.

În țară, în momentul Încoronării, la toate bisericile vor bate clopotele; în orașele în care sunt unități militare se vor trage 101 salve de tun, iar în școli și cazărmi se vor ține cuvântări ocazionale și se vor organiza parade militare. În zilele de 16 și 17 octombrie, la București erau prevăzute mai multe activități solemne care să marcheze însemnătatea actului Încoronării. În ziua de 16 octombrie era prevăzută intrarea triumfală în București. Pe un traseu similar celui de la revenirea în capitală la 1 Decembrie 1918 după refugiul din Moldova, se va trece pe sub Arcul de Triumf, apoi la Mitropolie și după slujba religioasă, se va merge în centrul orașului, la statuia lui Mihai Viteazul, unde va avea loc o paradă militară. Seara se va încheia cu un

dineu în onoarea invitaților. În ziua următoare, pe 17 octombrie, era prevăzută o ieșire în Parcul Carol unde, la Arenele Romane, Regele Ferdinand și regina Maria vor apărea în ținuta de gală, cu coroanele pe cap și îmbrăcați cu mantiile regale; va urma „*ospățul poporului*" pentru cei 10.000 de invitați din țară. O recepție la palatul Cotroceni va încheia seara.

Pentru marcarea evenimentului a fost comandată în Germania și pusă în circulație o serie de mărci poștale compusă din șapte valori. De asemenea, au fost realizate, într-un tiraj de 60.000 exemplare, portretele suveranilor. Totodată, au fost emise 11 medalii, plachete și medalioane și s-au comandat cateva mii de ulcioare și străchini cu însemnele regale, care să fie distribuite participanților la „***prânzul popular***".

Duminica de 15 octombrie 1922 a fost o autentică zi de toamnă târzie. Era frig și ploaia, care de câteva zile nu contenea, nu s-a oprit decât cu puțin înainte de a începe ceremonia de încoronare. La ora 9.00, familia regală a ajuns la Alba Iulia în gara special amenajată pentru ei. Aici au fost întâmpinați de prim-ministrul Ion I.C. Brătianu și primarul orașului, Aurel Sava. Conform programului prestabilit, regele Ferdinand și regina Maria, împreună cu prințul moștenitor Carol și soția sa Elena, au fost transportați în două calești până la catedrală unde erau așteptați de mii de oameni.

Erau de față din partea Regelui Angliei, Ducele de York, Amiralul Campbell și Colonelul Waterhouse. Erau de față, de asemenea, Mareșalul Foch (Franta), Ducele de Genua (Italia), Infanții de Bourbon-Orleans (Spania), Excelența Sa Contele Charles de Brocqueville (Belgia), Prințul Paul al Serbiei, Excelența Sa Contele Skrzyinski și Generalul Rozwadowski (Polonia), Excelența Sa Vaclav Girsa (Cehoslavacia), Excelența Sa Irgens (Norvegia), Excelența Sa Bigler (Danemarca), Excelența Sa Yonkheer, Generalii van Suchtelen și van den Havre (Olanda), Excelența Sa Nyshi (Japonia), Excelența Sa de Brederode (Portugalia), Ministrul Panas, Alexandru Soutzo (Grecia). Au mai participat la ceremonie Regina Iugoslaviei, Mareșalul Curții, Generalul Kalinski, Colonelul Branos ș.a.

Coroana de Oțel, Coroana Independenței pentru Regele Ferdinand și Coroana Albastră făcută la Paris din aur transilvan pentru Regina Maria se aflau deja în altar. Regele și Regina au asistat la slujbă așezați pe tronurile laterale. După slujba religioasă, în vederea sfințirii coroanelor și a mantiilor regale, suveranii au fost rugați să îngenuncheze și, odată cu ei, au îngenunchiat și înalții oaspeți care erau de față.

Încoronarea propriu-zisă a avut loc afară, sub baldachin, în fața mulțimilor. Președintele Senatului, Mihail Ferekide, cu Coroana de Oțel pe o pernă de mătase cu emblema țării, l-a invitat pe regele Ferdinand să rostească **Jurământul de Credință** față de țară, după care i-a înmânat coroana pe care regele și-a așezat-o singur pe cap. După urale, aplauze și strigăte de entuziasm, Președintele

Camerei Deputaților, Mihail Orleanu, a înaintat către regină și a invitat-o să rostească jurământul de credință către țară, după care, coroana a fost înmânată Regelui Ferdinand care, la rândul lui, și-a încoronat soția îngenunchiată. Au urmat din nou urale, din nou „*Traiască suveranii României Mari* !", iar după acest ceremonial, regele Ferdinand a rostit **Proclamația către Țară,** Proclamație ce a fost transmisă, ulterior, de cei 4 crainici așezați în 4 puncte ale cetății.

După festivitatea de Încoronare, cei doi regi, alături de încă aproximativ 400 de invitați s-au îndreptat spre Sala Unirii unde avea loc dineul oficial. O altă parte din invitați și presa au luat dineul în Sala Teatrului, actuala Casă de Cultură a Studenților.

După terminarea dineului a avut loc o impresionantă paradă militară la care au participat 50.000 de soldați. Onorul a fost dat de rege și regină, fiecare călărind în fața regimentelor proprii. Regele a fost însoțit de Regimentul I Vânători „Regele Ferdinand", iar regina a fost însoțită de Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria".

Parada militară avea să încheie festivitățile organizate cu ocazia Încoronării din 15 octombrie 1922, după care, familia regală și invitații au părăsit orașul Alba Iulia. Trenul regal, ca și celelate garnituri de trenuri, aveau să părăsească seara orașul Încoronării, plecând spre București.

În cursul dimineții de 16 octombrie, după o noapte în care ploaia nu a contenit, trenul regal a sosit la gara Mogoșoaia de unde, regele Ferdinand, împreună cu bărbații din convoi, au însoțit călare convoiul de trăsuri regale; în prima trăsură, trasă de patru cai, erau regina Maria cu principesa Elisabeta; erau urmate de alte două calești în care se aflau doamnele din familia regală. Cu toată ploaia măruntă de toamnă, convoiul regal a străbătut orașul împodobit sărbătorește, trecând pe sub noul Arc de Triumf care, deși neterminat, era acoperit cu ornamente și flori. Ajunși la Mitropolie, suveranii au fost întâmpinați de Mitropolitul primat Miron Cristea. După uralele care i-au însoțit pe întregul traseu, Te Deum-ul care a urmat, amintește regina Maria în memoriile ei, *„a fost frumos și tăcerea din biserica întunecoasă, luminată doar de lumânări, era foarte liniștitoare"*. După o scurtă vizită la Parlament, unde s-a servit un prânz rece și după o vizită scurtă la reședința Mitropolitului primat, întreaga suită s-a deplasat spre Statuia lui Mihai Viteazul unde, cu toată ploaia care nu a contenit, a fost o spectaculoasă defilare; mai intâi, a fost o defilare cu alegorii și personaje istorice, urmată· apoi de o impresionantă defilare a țăranilor veniți din toate regiunile României Mari.

Un dineu la Palatul Cotroceni avea să încheie ziua.

După mai multe zile ploioase, ziua de 17 octombrie a venit cu vreme închisă; dar nu mai ploua. A treia zi din programul ceremoniei Încoronării a început la Palatul regal unde, în sala tronului, suveranii au primit felicitări din partea delegațiilor străine participante la serbările prilejuite de încoronare.

După ceremonia de la palat, suveranii, îmbrăcați cu mantiile regale și purtând coroanele pe cap, au pornit spre Arenele Romane din Parcul Carol. Pe întreg traseul parcurs, suveranii au fost aclamați de miile de bucureșteni veniți să îi vadă. În Parcul Carol erau așteptați de 10.000 de primari din toate localitățile României Mari. După intonarea imnului național de un impresionant cor și după ce primarul capitalei, Matei Corbescu, a ținut un emoționant discurs, a vorbit regele Ferdinand, adresându-se deopotrivă atât celor prezenți, cât și întregii Românii Mari. A urmat apoi parcurgerea traseului printre numeroasele mese așezate într-o aleasă ordine, la care urma să aibă loc „*ospățul poporului*".

Seara avea să se încheie cu un program special la teatru unde a fost prezentată o secvență din *Olandezul zburător* și o piesă alegorică a lui Mircea Rădulescu, scriitor în vogă la acea dată. În ovațiile de după spectacol s-au încheiat serbările pricinuite de săvârșirea actului istoric de Încoronare a regelui Ferdinand și a reginei Maria, suverani ai României Mari.

În ciuda strălucirii ceremoniei de Încoronare, regele Ferdinand și regina Maria erau afectați de absența unor importanți lideri politici; nici Iuliu Maniu, nici Alexandru Vaida-Voevod, nici Aurel Vlad, ca de altfel nici Ion Mihalache, liderul Partidului Țărănesc, deși invitați, nu au dorit să participe la acest eveniment pentru că îi reproșau premierului Ionel I.C. Brătianu confiscarea ceremoniei încoronării.

MARIA, REGINA ROMÂNIEI

Colonel (r) LAURENȚIU DOMNIȘORU

Acum 147 de ani, la 29 octombrie 1875, s-a născut în Eastwell Park, în comitatul Kent din Marea Britanie, fiind nepoată a Reginei Victoria și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, Maria Alexandra Victoria de Saxa Coburg și Gotha, fiind fiica cea mare a părinților ei Alfred Ernest Albert de Saxa Coburg și Gotha, duce de Edinburg și Maria Alexandrovna Romanov, mare ducesă a Rusiei, unica fiică a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei.

Despre Maria, sau Missy, Dan C. Mihăilescu a spus *„că a reprezentat o făptură unică, supremă, de o covârșitoare splendoare din istoria poporului român*".

Maria și-a petrecut copilăria și adolescența la Eastwell Park, reședința familiei din comitatul Kent. Adolescența sa a fost scurtă!

Despre copilărie, Regina Maria a scris în jurnalul său „**Povestea vieții mele**", că a fost foarte importantă în formarea caracterului ei, a fost una fericită la care permanent i-a plăcut să se gândească. *„Încă de la vârsta de cinci ani eram o adevărată fiică a Evei. Iubeam hainele frumoase; de fapt frumusețea, în toate manifestările ei, avea în mine o adoratoare pasionată, o veneram aproape păgânește.*

Orice manifestare a frumuseții, fie o femeie atrăgătoare, o floare, o casă, un cal, fie un peisaj sau un tablou maiestuos, de fiecare dată când frumusețea mă întâmpina, simțeam că e o plăcere trimisă de Dumnezeu, un dar cu care El mă înzestrase în mod special, ca să îl pot percepe măcar cu ochii, dacă nu cu mâinile. Splendoarea unei priveliști imense a mării sau a munților nu mă împiedica să observ și să iubesc cea mai modestă floricică dintr-un șanț.

Însușirea de a mă putea bucura de frumusețe ca întreg și în detaliu m-a însoțit toată viața. Linia, culoarea, forma, sunetele și mirosurile care însoțesc fiecare imagine mi-au îmbogățit extraordinar de mult viața".

Anii au trec și Maria, care a devenit una dintre cele mai frumoase și titrate prințese din Europa s-a măritat la 29 decembrie 1892 cu Ferdinand I, Principele moștenitor al tronului României, încercând încă de la început și reușind să se integreze națiunii care o adoptase ca Principesă și, începând din1914, ca Regină.

Constantin Argentoianu, referindu-se la rolul Reginei Maria în istoria României, consemna: *„Oricâte greșeli va fi comis regina Maria, înainte și după război, războiul rămâne pagina ei, pagină cu care se poate făli, pagină care se va așeza în istorie la loc de cinste. O găsim în tranșee, printre combatanți, în rândurile înaintate, o găsim în spitale și în toate posturile sanitare printre răniți și bolnavi. O găsim de față la toate adunările care încercau să facă puțin bine. Nu a cunoscut frica de gloanțe și de bombe, cum nu a cunoscut teama și scârba de molimă sau nerăbdarea față de eforturile așa de des inutile, provocate de dorința ei de mai bine. Regina Maria și-a îndeplinit datoria pe toate fronturile activităților sale, dar mai presus de toate pe acela al încurajării și ridicării moralului acelora care o înconjurau și care au trebuit să decidă, în cele mai tragice momente, soarta țării și a poporului său. Se poate afirma că, în răstimpul pribegiei noastre în Moldova, regina Maria a întrupat aspirațiile cele mai înalte ale conștiinței românești. Prin modul cum a influențat în 1916 intrarea României în război și din nou în 1918, când aproape numai datorită ei, regele Ferdinand nu a ratificat dezastruoasa pace de la București, regina s-a așezat ca ctitoriță a României întregite și ca una din cele mai mari figuri ale istoriei noastre naționale".*

Regina Maria a urmărit constant întărirea legăturilor dintre România și Marea Britanie, dovedind reale calități diplomatice în susținerea și apărarea intereselor României. S-a opus intrării României în Primul Război Mondial de partea Puterilor Centrale și a susținut alianța cu Antanta, în vederea susținerii de către aceasta a realizării statului național român.

După moartea Regelui Ferdinand I și venirea la putere a fiului său, Carol al II-lea (1930), acesta a reușit îndepărtarea Reginei Maria din viața politică, obligând-o practic să trăiască într-un soi de exil intern la reședințele sale de la Balcic și Bran. În ultimii doi ani de viață, bolnavă fiind, s-a tratat la diferite sanatorii din Europa. A revenit în țară în vara lui 1938 și a murit la reședința sa de la Pelișor. A cerut prin testament ca trupul să-i fie înhumat în

biserica episcopală de la Curtea de Argeș, iar inima să fie păstrată într-o raclă la Capela Stella Maris a reședinței din Balcic. După cedarea Cadrilaterului în1940, inima Reginei a fost mutată la Bran.

Regina Maria a fost o iubitoare și o colecționară de artă, susținând o serie de personalități artistice și literare cu burse și bani. Este autoarea unor interesante scrieri memorialistice, precum și a unor povești și versuri pentru copii. Personalitate complexă și puternică, Regina Maria a fost supusă unor campanii denigratoare sistematice, cele mai cunoscute fiind cele orchestrate de Puterile Centrale în Primul Război Mondial și autoritățile comuniste, în primii ani după al Doilea Război Mondial, campanii ale căror reminiscențe mai pot fi întâlnite uneori și astăzi.

Încoronarea de la Alba Iulia a fost un moment deosebit pentru Regina Maria. Coroana confecționată pentru această activitate a fost realizată de casa de bijuterii „Falize", din Paris, pe baza proiectului întocmit de pictorul Costin Petrescu, cel care a conceput și mantiile purtate de familia regală la ceremonia de încoronare. Coroana a fost realizată în stil Art Nouveau, din aur transilvănean, având ca model coroana doamnei Despina – Milița, soția lui Neagoe Basarab. Simbolurile regalității apar pe cele două pandantive laterale, de inspirație bizantină: pe unul este gravată în aur stema mică a României, iar pe celălalt stema Casei de Edinburgh, din care provenea Regina Maria. Coroana a costat circa 65.000 de franci, asigurați de la bugetul de stat printr-o lege specială.

Iată mai jos câteva din aprecierile făcute de Regina Maria frumuseților țării noastre și admirația care a avut-o pentru acestea: „*Nu există nimic din România pe care să nu-l fi iubit. Mai profund decât majoritatea*

Regele Carol al II-lea; Regina Maria a României și Marele Voievod de Alba Iulia Mihai I, la inaugurarea Arcului de Triumf din Capitală, la 1 decembrie 1936.

Regina Maria a României, îmbrăcată în uniforma de soră medicală a Crucii Roșii, la Cosmești pe malul Siretului, 1917

celor născuți aici, m-am simțit una cu întinsele ei câmpii, cu nesfârșitele sale drumuri, cu apusurile, cu răsăriturile ei acoperite de rouă, cu pădurile întunecate și cu lanurile aurii de grâu. Am iubit până și mărăcinii deșirați care-și împrăștie prin bolovănișuri frumusețea inutilă a ramurilor lor spinoase.

Am ajuns, în timpul rătăcirilor mele. În locuri atât de singuratice încât îmi păreau la capătul lumii și acolo mă opream contemplând ultima strălucire a soarelui, înainte ca acesta să se scufunde în odihnă. Mi-au plăcut culorile strălucitoare ale cerului; melancolia stranie a nopții care se așternea; aburul parfumat de rouă ce se înălța din pământ, vălul de colb ce plutea peste lume...

Am iubit România întru totul, am iubit-o profund... am iubit-o mult!

Niciun foc nu purifică mai tare ca focul suferinței, nicio flacără nu se înalță mai drept spre inima lui Dumnezeu. Prin urmare, țara mea, nu contează prin câte necazuri ai trecut până acum și nici prin câte o să mai treci! Prin flacără trebuie să treacă oțelul înainte să să devină o sabie tăioasă.

Păstrează-ți credința neclintită și speră în continuare; ești cu atât mai măreață din cauza necazurilor tale și a felului în care le-ai înfruntat și ești cu atât mai vrednică să câștigi!".

BIBLIOGRAFIE:

- Maria Regina României, „Povestea vieții mele" Librex, București, 2022.
- Cristian Moșneanu, „Regina Maria" Librex, București, 2018.
- Maria Regina României „Țara pe care o iubesc", Librex, București, 2022.
- Constantin Argentoianu, „Pentru cei de mâine. Amintiri din vremea celor de ieri", București.

PROBLEME DE INTERES

REZILIENȚA – PRIMA LINIE DE APĂRARE

Gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU

Lumea de astăzi se află într-o continuă schimbare, dată în primul rând de necontenitele transformări politice, economice, sociale, militare și de altă natură, care au condus la prefaceri majore în toate domeniile. Nu putem să nu aducem însă în prim plan și faptul că lumea este cuprinsă încă de război, numeroase confruntări de naturi diferite, mai vechi sau mai noi, de violență, de terorism, de criminalitate organizată, de migrațiune, de schimbările climatice majore etc., care ne obligă să ne oprim, cu mai multă atenție la domeniile securității și apărării care au asimilat în ultima vreme conceptul de **reziliență**, concept care necesită a fi studiat în diverse domenii, care toate la un loc îi dau caracteristica de plurivalență. Reziliența este procesul de adaptare în fața unor adversități traumatice, amenințări sau surse semnificative de stres.

Cuvântul „reziliență" provine din termenul latin „a ricoșa, a se întoarce". Acesta a fost preluat de experții din domeniul psihologiei și definește ***„capacitatea unei persoane de a se adapta rapid, prin învățare și cu puțin stres, unui eveniment tragic, unor probleme sau eșecuri"*, ** nelăsând emoțiile să le influențeze deciziile, sau mai simplu ***„abilitatea de a te adapta cu flexibilitate la diferite provocări, de multe ori adversități sau evenimente de viață traumatice"*.**

Problematica rezilienței este astăzi deosebit de vastă și s-a dezvoltat în mod deosebit în țările care fac parte din NATO și UE, structuri în cadrul cărora aceasta a căpătat un loc bine definit. Conceptul de reziliență a devenit astăzi, tot mai vehiculat, dat fiind faptul că însăși contextul internațional este caracterizat de interdependențe majore între actorii care-l compun și de sporire a formelor de manifestare a conflictualității, dar și de găsire a modalităților de contracarare a urmărilor acestora. Toate acestea cer noi reconsiderări, mai ales analize, care nu odată au arătat că reziliența reprezintă prima linie de apărare. Este important să cunoaștem foarte bine locul pe care reziliența îl ocupă în practică și nu mai puțin în dezbaterile și analizele momentului, dar și ușurința cu care a fost adoptat în foarte multe domenii sociale, politice, economice, culturale și de altă natură.

În cele ce urmează ne vom referi în primul rând la modul în care aceasta este definită atât în plan general, dar și în domeniul securității și apărării.

În vederea pătrunderii esenței ei, definițiile date, așa după cum am constatat, sunt de o simplitate debordantă. Iată spre exemplu modul în care este definită reziliența în UE: „*Capacitatea unui individ, a unei gospodării, a unei comunități, a unei țări de a se adapta și de a se recupera rapid după stres și șocuri, precum violența, conflictul și alte dezastre naturale, fără a omite dezvoltarea pe termen lung*". În UE, un instrument de lucru în această direcție intitulat: Planurile Naționale de Redresare și Reziliență, care au la baza lor **performanța,** ocupă un loc bine definit în procesul dezvoltării statelor membre.

PNRR este un pachet de investiții publice și reforme care trebuie puse în aplicare până în 2026 și vizează:

- Tranziția verde;
- Transformarea digitală;
- Creșterea inteligenței sustenabilă și favorabilă a incluziunii;
- Coeziunea socială și teritorială;
- Sănătate, precum și reziliența economică, socială și instituțională;
- Politici pentru noua generație.

Cele de mai sus concură indirect și la reziliența securității și apărării fiecărui stat european.

Având în vedere cele trei sarcini principale, pe care le are permanent în atenție, respectiv, **descurajarea și apărarea**, **prevenirea și gestionarea crizelor**, precum și **securitatea**, în ultima vreme, din cauza atacului Rusiei asupra Ucrainei, NATO are în vedere necesitatea consolidării serioase a capacităților de apărare și descurajare din sfera apărării colective, asta neexcluzând preocuparea permanentă privind locul și rolul rezilienței, pe care o definește ca **„o combinație a pregătirii civile și a capacității militare"**, în care pregătirea civilă este descrisă ca fiind compusă din „**toate măsurile și mijloacele luate în timp pentru a permite unei națiuni să supraviețuiască unui atac inamic și să contribuie mai eficient la efortul de război comun**".

Cele două abordări, respectiv a UE și NATO, la care ne-am referit, înțeleg cooperarea civil-militară

ca fiind esențială pentru a face față „oricărui" tip de criză, conflict sau război. Nu este întâmplător faptul că NATO acordă, în condițiile de astăzi și mai ales ținând seama de conflictul la care ne-am referit, o atenție sporită construirii unei reziliențe cuprinzătoare la adresa amenințărilor pertubatoare asupra țărilor aliate.

Noul concept strategic al NATO aprobat la Summitul Madrid pe 29 – 30 iunie 2022, subliniază că asigurarea rezilienței naționale și colective este esențială în vederea protejării națiunilor, societăților și valorilor comune.

Așadar, în acest caz, reziliența este o responsabilitate națională și un angajament colectiv. România, țară membră NATO și UE, privește cu îngrijorare agresiunea fără precedent a Rusiei împotriva Ucrainei, socotind-o ca un război hibrid împotriva Occidentului, un semnal în plus al necesității consolidării rezilienței pe multiple planuri.

Conceptul de reziliență în România este abordat în dublă cheie: *„Capacitatea inerentă a entităților – indivizi, comunități, regiuni, stat – de a rezista și de a se adapta articulat la evenimente violente cauzatoare de stres, șoc, dezastre, pandemii sau conflicte și capacitatea acestor entități de a reveni cu celeritate la o stare funcțională, de normalitate"*.

Reziliența acoperă toate stadiile unei situații de criză, incluzând transformări care consolidează abilitatea generațiilor actuale și viitoare de a-și asigura necesitățile.

România acordă o atenție deosebită consolidării rezilienței sociale și infrastructurilor critice având astfel în vedere:

- îmbunătățirea nivelului de conștientizare cu privire la acțiuni ostile/de influență derulate în spațiul public prin intermediul mass-media clasice sau online sau a think-tank-urilor, dificil de gestionat atunci când apar și factori noi cu impact în plan securitar, precum fake news, a căror sursă de proveniență este, adesea, greu de identificat și atribuit;
- facilitarea dimensionării unor instrumente publice accesibile și transparente prin care să fie expuse sursele de dezinformare, produsele și narativele acestora;
- creșterea capacității instituțiilor de învățământ, cercetare, a think-tank-urilor și media de a identifica și combate mișcările de dezinformare susținute de actori statali sau non-statali ostili;
- creșterea nivelului de alfabetizare funcțională pentru dezvoltarea gândirii critice și pentru reducerea gradului de vulnerabilitate a populației în fața fenomenului de răspândire de informații false, care pot avea consecințe negative pentru securitatea națională;
- susținerea programelor de educație pentru sănătate și educație pentru situații de urgență;
- adoptarea de măsuri care să contribuie la reducerea fenomenului de *brain drain* concomitent cu implementarea unor programe de atragere de talent international;
- demararea unor programe ample de educație în ciclul gimnazial și cel liceal, în sfera competențelor digitale și a securității online, precum și pentru dezvoltarea deprinderilor necesare pentru combaterea informațiilor false, astfel încât să se diminueze vulnerabilitatea tinerei generații la asemenea provocări de tip hibrid, având ca efect creșterea rezilienței societale;
- conștientizarea populației, instituțiilor publice centrale și locale și mediului de afaceri asupra importanței măsurilor de protecție a infrastructurilor critice pentru funcționarea continuă și în siguranță a serviciilor și utilităților publice de bază (electricitate, apă, căldură, salubritate, transport în comun, servicii sociale).

Provocările actuale ale mediului de Securitate internațional impun dezvoltarea unor mecanisme de înțelegere, prevenire și reacție în rândul cetățenilor, mai ales atunci când se confruntă cu amenințări, riscuri sau vulnerabilități cu impact în planul securității naționale. Așa stând lucrurile, se impun crearea și dezvoltarea unei culturi de Securitate, un deziderat major în crearea unui stat puternic și resilient.

Garantarea unui nivel ridicat de Securitate și apărare, precum și a unui standard suficient de prosperitate a cetățenilor impune consolidarea continuă a capacității administrative a instituțiilor statului încât acestea să aibă putința de a acționa concertat pentru:

- elaborarea și implementarea politicilor publice, circumscrise intereselor socio-economice și strategice ale României;
- asigurarea unei dezvoltări durabile cu aplicarea strictă a legislației naționale și a directivelor și programelor UE în materie (prin reducerea decalajelor de dezvoltare, combaterea eficientă a schimbărilor climatice și îmbunătățirea calității mediului, racordarea la noile tehnologii și proiecte de cercetare-inovare, simplificarea fiscalității și demararea investițiilor strategice);
- asigurarea unui mediu economic performant, dinamic și competitiv, în plan investițional și

antreprenorial, precum și a stabilității financiar-bugetare a statului;

- stimularea creșterii inteligente, sustenabile și incluzive la nivelul României, având ca scop asigurarea prosperității cetățenilor;
- asigurarea funcționalității neîntrerupte a macrosistemelor publice;
- dezvoltarea unui sistem educațional care să contribuie la acoperirea cerințelor actuale și de perspectivă ale pieței muncii, la competitivitatea României în plan international și care să permită accesul la educație de calitate tuturor persoanelor;
- consolidarea și dezvoltarea capacităților și capabilităților tehnologice, respectiv a infrastructurilor de cercetare și resurse umane din domeniul cercetare-dezvoltare-inovare, cu implicarea tuturor actorilor din mediul academic, de cercetare și cel economic.

Un loc deosebit pentru politica externă și de Securitate a țării noastre îl are consolidarea rezilienței transatlantice. Totodată, se impune luarea unor măsuri preventive pentru întărirea rezilienței partenerilor și vecinilor, o investiție în propria noastră Securitate. Nu trebuie să uităm, de asemenea, că un loc de seamă în asigurarea securității și apărării îl ocupă reziliența armatei și a societății civile, care împreună au o importanță crucială în fața provocărilor.

Consolidarea rezilienței și reducerea vulnerabilităților obligă la realizarea unei ample perspective asupra tuturor subsistemelor societății în vederea menținerii unei capacități de gestionare rapidă a mecanismelor de adaptare la nivelul fiecăreia dintre ele, funcție de locul și rolul pe care-l au în sistemul național-statal.

Problematica rezilienței este deosebit de vastă și necesită studierea ei sub toate aspectele. Înființarea **Centrului Euroatlantic pentru Reziliență**, constituie pentru România un bun câștigat din punct de vedere al îmbogățirii teoretice și practice cu problematica acestui concept atât în NATO și UE și nu mai puțin în sectoarele de bază ale României. Sunt necesare încă eforturi deosebite pentru accelerarea transformării țării noastre într-un stat rezilient. România poate și trebuie să facă acest lucru prin continuarea accelerată a modernizării și adaptarea la procesele tehnologice de vârf în toate planurile.

Pentru România este importantă și Zona Mării Negre, așa cum am văzut, aceasta a devenit zonă de protecție a puterii de către Rusia, cât și zonă de importanță strategică pentru securitatea noastră. Un subiect asupra căruia trebuie să insistăm în continuare.

BIBLIOGRAFIE.

1) Strategia Națională de Apărare a Țării, pentru perioada 2020 – 2024, Administrația Prezidențială, București 2020.

2) Noul Concept Strategic al NATO aprobat la Summitul Madrid în 29 – 30 iunie 2022.

3) Gl.bg.(r) dr. Gheoghe Crețu, Securitatea Națională și inconsecvențele ei pe parcursul a două decenii (1998 – 2018) (eseuri).

4) https//ro.vikipedia.org>vichi>Rezilienta_psihologie.

5) https//www.dictionarroman.ro>c=rezilienta.

6) Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR), aprobat de Comisia Europeană în data de 27 septembrie 2021.

REMEMBER

General-maior MIHAI CHIRIAC

A plecat din această lume în ziua de 12 august a.c. la vârsta de 90 de ani, generalul maior CHIRIAC MIHAI, ofițer cu o înaltă ținută morală și civică, cu solide cunoștințe în domeniul militar și nu mai puțin de cultură generală.

S-a născut la 1 iulie 1932 în satul Lehnești din comuna Ripiceni, după cinci fete ale familiei Costache și Elena Chiriac, gospodari de frunte ai localității, dar și oameni iubitori de copii (au avut nouă copii) pe care i-au pregătit pentru a trece prin viață cu fruntea sus, ca cetățeni demni, cinstiți, iubitori de patrie și de neam. A avut o copilărie fără lipsuri, care i-a permis să se dezvolte armonios și să conoască încă din acea perioadă frumusețea satului românesc și rolul muncii în viața țăranului român. Nu i-au fost străine nici vremurile grele pricinuite de război, când locuitorii plaiului său natal aflat în apropierea granitei, au fost mutați mai la vest cu 30 – 40 km, cu toate consecințele de rigoare.

La terminarea cursurilor primare, elevului Chiriac Mihai i s-a recomandat, de către învățătorul său, că „*poate și trebuie să urmeze mai departe*". Așa se face că în perioada 1945 – 1948 a urmat cursurile școlii gimnaziale din Ștefănești, după care a devenit în 1948 elev al Liceului Comercial din Botoșani, pe care îl întrerupe în 1950 pentru a îmbrățișa cariera armelor. Astfel în perioada 1950 – 1952 îl găsim elev al Școlii de ofițeri „Nicolae Bălcescu" din Sibiu.

La absolvirea acesteia este numit comandant de pluton elevi în școală, perioadă în care-și termină și liceul la „fără frecvență" cu diploma de bacalaureat la Școala Medie „Gheorghe Lazăr" din Sibiu.

Urmează, în perioada 1955 – 1958, cursurile Academiei Militare, Facultatea de Arme Întrunite, secția apărare antiaeriană. După absolvirea Academiei a fost încadrat șef de cercetare la Regimentul Mecanizat M.Kogălniceanu din Dobrogea.

În octombrie 1958 se căsătorește cu Gloria Tomac, studentă la Facultatea de Filologie, Secția limba și literatura română, împreună cu care a avut doi băieți, respectiv Sorin-Alexandru și Ionuț-Adrian, care și-au făcut fericiți părinții dăruindu-le doi nepoți, Irina și Mihai-Alexandru.

A mai ocupat apoi următoarele funcții: comandant Batalion de Cercetare (1959 – 1961); ajutor șef cercetare divizie (1961 – 1962); șef cercetare divizie (1962 – 1963); funcții în Secția de Cercetare Armată (1964 – 1970): ofițer cu cercetarea radio, ofițer cu informarea, ofițer cu cercetarea în adâncime, ajutor șef secție pentru corpul de armată anexă, comandant de regiment mecanizat la Piatra Neamț (1971 – 1977); șef Birou Operații și pregătire de luptă la Divizia mecanizată de la Iași (1978 – 1980); Șef secție Cercetare și cunoașterea armatelor străine în Academia Militară (1985 – 1992).

În cea din urmă funcție a reușit, ca în cadrul Facultății de Arme Întrunite, să înființeze o grupă de cercetare, dar care a funcționat doar în perioada 1988 – 1991.

A luat parte la evenimentele din decembrie 1989 în Academia Militară. În urma acesteia a publicat cartea *„ANIVERSARE ÎNSÂNGERATĂ, Academia Militară Decembrie 1989"*. Și-a mai pus, în timp, semnătura pe următoarele lucrări: *„Cercetarea în acțiunile de luptă"; „Informațiile militare – factor de putere, istorie și actualitate"; „Personalități militare în cercetarea trupelor"* etc.

După 42 de ani în serviciul armatei a fost trecut în rezervă cu drept la pensie (1992). Numai după un an însă, respectiv 1993, s-a înscris în ANCMRR, structură în care a avut mai multe responsabilități în cadrul conducerii centrale a acesteia, printre care amintim: membru în Colegiul Director, Vicepreședinte, Șef al Departamentului Militar, reprezentantul Asociației în Comisia superioară pentru doctrine, manuale și regulamente militare a MApN.

Gradul de general-maior, precum și decorarea, de-a lungul activității sale, cu **ordine și medalii românești și străine**, printre care și Ordinul „Virtutea Militară" în grad de Ofițer cu însemne pentru militari, exprimă într-un fel sau altul recunoașterea primită pentru efortul făcut în armată și în afara ei.

A fost înmormântat cu onoruri militare în Cimitirul Militar Ghencea în ziua de 14 august. L-au condus pe ultimul drum familia, rudele, prietenii, reprezentanți ai unora din unitățile din care a făcut parte, membrii ai ANCMRR, cunoștințe.

Dumnezeu Să-l odihnească în pace !

Gl. bg. (r) GHEORGHE CREȚU

General-locotenent CONSTANTIN ZECA

A plecat dintre noi, pe drumul fără întoarcere, în ziua de 18 iulie 2022, la vârsta de 73 de ani, Generalul-locotenent Constantin ZECA, care timp de 17 ani a fost președintele Filialei Județene Constanța a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza".

S-a născut la data de 15 ianuarie 1949 în comuna Reviga, județul Ialomița într-o familie modestă, în care corectitudinea, onestitatea și respectul față de semeni au reprezentat valori morale fundamentale. Era deosebit de mândru să afirme că s-a născut într-o zi importantă, pe data de 15 ianuarie, zi în care s-a născut și marele nostru poet național Mihai Eminescu. Încă din copilărie a primit de la părinții săi și de la dascălii școlii din sat o educație sănătoasă în spiritul dragostei față de neam și țară, precum și al respectului față de valorile naționale fundamentale.

A îmbrățișat de tânăr cariera militară, devenind la numai 19 ani, respectiv în anul 1968, sublocotenent al Armatei României, fiind repartizat în funcția de comandant pluton infanterie la Regimentul 34 Mecanizat „Constanța" în garnizoana Topraisar. Aici a fost avansat progresiv la gradul de locotenent în anul 1970 și apoi la cel de locotenent-major în anul 1974, an în care a fost promovat în funcția de comandant de companie infanterie la aceeași unitate, acumulând o experiență importantă la acest nivel.

Rezultatele remarcabile obținute în acești primi ani de activitate l-au recomandat pe locotenentul major Constantin Zeca pentru a urma cursurile Academiei Militare din București, Facultatea de Arme Întrunite, între anii 1976-1978. După absolvirea acestei prestigioase instituții de învățământ superior a fost repartizat în funcția de Șef Birou Operații și Pregătire de Luptă la Regimentul 34 Mecanizat din Topraisar, funcție pe care o ocupă între 1978-1981. În 1979 este înaintat la gradul de căpitan.

Făcând dovada unei pregătiri profesionale remarcabile, între anii 1981-2005, a fost promovat succesiv în funcții de conducere de mare răspundere precum: șef de stat major și respectiv comandant al Regimentului 34 Mecanizat, șef de stat major și comandant al Diviziei 9 Mecanizate *„Mărășești"*, comandant al Corpului 9 Armată *„Mărășești"*, comandant al Comandamentului 9 Operațional Întrunit *„Dobrogea"* și locțiitor al comandantului Marinei Militare pentru Infanteria Marină. De asemenea, pentru rezultate excepționale, a fost înaintat în gradul de maior și de colonel înainte de termen. A primit gradele de general astfel: general maior cu o stea în anul 1993, general maior cu două stele în anul 2005, iar cel de general locotenent cu trei stele în anul 2008. În decursul bogatei sale cariere militare a fost distins cu numeroase ordine și medalii militare și naționale. De remarcat faptul că în perioada 1989-1990 a fost numit șef de stat major cu delegare de comandant la Divizia 18 Mecanizată *„Decebal"*, unde a trăit o experiență unică, fiind în mijlocul evenimentelor din decembrie 1989.

După trecerea în rezervă în anul 2005, a fost ales președinte al Filialei Județene Constanța a ANCMRR *„Alexandru Ioan Cuza"*, pe care a condus-o cu maximă competență și profesionalism până în anul 2022, când s-a retras din cauza unor probleme de sănătate. În această perioadă a fost membru al Consiliului Director al ANCMRR și mai mulți ani membru al Biroului Permanent Central și vicepreședinte al acestuia.

A fost înmormântat în ziua de 20 iulie a.c. la Cimitirul Central din Municipiul Constanța cu onoruri militare. Ceremonialul militar și religios s-a desfășurat conform regulamentului de către Comenduirea Garnizoanei Constanța cu sprijinul Brigăzii 9 Mecanizate *„Mărășești"*. A fost condus pe ultimul drum de familie, rude, oficialități locale, de membrii ai ANCMRR și reprezentanți ai tuturor structurilor asociative din județ, colegi și prieteni.

Dragă domnule general Zeca Constantin, camarad de arme, îți aducem un ultim omagiu la plecarea ta în lumea eternității, în lumea celor drepți. Ai fost un exemplu pentru noi toți, iar noi te-am iubit și te vom păstra viu și neîntinat în memoria noastră. Dumnezeu să te ierte, să te binecuvânteze, să te ocrotească și să te odihnească în pace acolo sus, în veacul vecilor !

Gl. bg. (r) dr. VASILE HERMENEANU

General de brigadă STAN GH. CONSTANTINESCU

În ziua de 3 noiembrie a.c. ne-a părăsit pentru totdeauna generalul de brigadă CONSTANTINESCU STAN, la vârsta de 94 de ani, un om cu o sănătoasă ținută morală și cu o foarte bună pregătire militară.

S-a născut la 23.09.1928, în comuna Cernătești, județul Buzău, într-o familie de oameni gospodari, în care a fost educat încă de mic în cultul muncii, al răspunderii și al respectului față de cei din jur.

După absolvirea liceului, cu rezultate bune și foarte bune, a optat pentru cariera militară, urmând astfel cursurile Școlii de subofițeri de administrație, pe care o absolvă în anul 1947. Remarcându-se însă ca un foarte bun militar de carieră, în 1949 a fost trecut în corpul ofițerilor, specialitatea infanterie, după ce, între timp, a absolvit Școala de Ofițeri de Infanterie *„Nicolae Bălcescu"*, din Sibiu.

Rezultatele obținute în pregătirea subunităților pe care le-a comandat, l-au recomandat pentru Cursul de comandanți de Regimente (1955) și mai apoi pentru Academia Militară Generală, secția Arme Întrunite, pe care o absolvă în anul 1961, cu rezultate remarcabile. O dovadă în acest sens este și faptul că, în funcțiile de comandant de Batalion și locțiitor al comandantului de Regiment, rezultatele au fost pe măsura așteptărilor, adică excelente. În acest timp a mai urmat Cursul post-academic pentru toate armele - 1974.

Pregătirea sa temeinică, multidisciplinară, l-a recomandat pentru Direcția Informații Militare a Marelui Stat Major, unde a îndeplinit mai multe funcții specifice acestei instituții cu un rol deosebit în arhitectura Armatei României. În această perioadă a îndeplinit și alte sarcini care i-au permis să-și valorifice în mod corespunzător cunoștințele acumulate în timp.

Rezultatele obținute, stilul de muncă și mai ales grija față de subordonați și nu numai, l-au făcut iubit și apreciat de către toți cei cu care și-a intersectat traiectoria profesională în activitatea sa.

În anul 1987 a fost pensionat cu drept de pensie. După Revoluția din '89, și-a adus o contribuție deosebită la fondarea Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere *„Alexandru Ioan Cuza"* și a Asociației Diplomaților Militari în Rezervă și în Retragere *„Alexandru Ioan Cuza"*.

A fost membru fondator al Filialei Sector 1 București a ANCMRR, filială pe care a condus-o un număr însemnat de ani în calitate de președinte. A fost ales membru titular în Colegiul Director al ANCMRR, funcție în care s-a remarcat ca un bun organizator, dând dovadă în același timp de multă receptivitate în rezolvarea tuturor problemelor.

Generalul de brigadă CONSTANTINESCU STAN a fost un militar credincios și devotat țării și armatei sale. Și-a iubit mult familia, veghind permanent la liniștea și bunăstarea ei. A fost decorat cu Crucea Națională *Serviciul Credincios,* clasa a III-a.

A fost înmormântat cu onoruri militare, în data de 6 noiembrie 2022, în Cimitirul Ghencea Militar. L-au condus pe ultimul drum fiica, ginerele său și nepoata, familia, foști colegi și prieteni din locurile de muncă în care și-a desfășurat activitatea, precum și reprezentanți ai ANCMRR și ADMRR, colegi din Filiala sector 1 a ANCMRR, prieteni, camarazi, vecini și cunoștințe.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Gl. bg. (r) VASILE ILIEȘ

Colonel dr. VALENTIN MARIN

Aducem un modest omagiu celui care a fost col. dr. VALENTIN MARIN, istoric militar și manager științific, aflat sub cupola Academiei Române timp de 20 de ani, plecat prematur la cele veșnice la 10.06.2022.

Născut la 8 noiembrie 1954 în comuna Mălureni, jud. Argeș, a urmat școala generală în orașul Lupeni, jud. Hunedoara (1961-1969), apoi Liceul teoretic Lupeni (1969-1973), absolvit cu diplomă de bacalaureat (1973) și Școala Militară de Ofițeri Activi de Tancuri și Auto „Mihai Viteazul", Pitești, specializarea Tancuri (1975-1978).

În perioada 1978-1987 a îndeplinit diverse funcții de comandă și stat major în unități ale MApN iar în intervalul 1987-1997, funcții pe linie de personal într-un Comandament de Armată și în Direcția Personal a MApN. Între anii 1997-1999 a îndeplinit funcția de redactor la Revista Trupelor de Uscat din cadrul Statului Major al Forțelor Terestre. În perioada 1999-2004 a fost șef de birou, șef al Secției metodologie și control și redactor al revistei „Document" în cadrul Serviciului Arhive și Documentare Militară. În intervalul 2005-2007 a fost încadrat Ofițer specialist principal, apoi șef Secție Tradiții și Cultură Militară în Ministerul Apărării și Statul Major General. A trecut în rezervă la 1 noiembrie 2007 (53 ani).

În paralel cu activitatea profesională, în perioada 1991-1996 a urmat studii superioare la Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir" și Universitatea București, Facultatea de Istorie, pe care a absolvit-o cu diplomă de licență (1996), cu specializare în Istoria veche universală. Și-a desăvârșit pregătirea prin studii doctorale la Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan" al Academiei Române (1998-2008), apoi la Universitatea București, Facultatea de Istorie (2008-2010), unde a primit titlul de Doctor în istorie (2010).

În perioada februarie-aprilie 2002 a urmat un Curs de inițiere în istoria și filosofia științei și tehnicii, finalizat cu lucrarea „*Elite militare sub cupola Academiei Române*", prin care și-a făcut intrarea în mediul academic: a fost Secretar al Diviziei de Istoria Științei (DIS) din cadrul Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii (CRIFST), în perioada 2007-2013; Secretar științific al CRIFST (2011-2020); Secretar de redacție al revistelor NOEMA (2007-2014) și NOESIS (2012-2013) ale CRIFST ș.a.

A aderat la diverse asociații și organizații profesionale (CRIFST, 2000; Comisia Română de Istorie Militară, 1998 ș.a.), a fost menționat în Who is Who, din 2008 și a primit premii naționale și locale, precum și distincții. A avut peste 100 de titluri publicate (autor, coautor). A avut în permanență idei novatoare, pe care le-a valorizat într-o abordare creatoare. A împărtășit cu generozitate experiența acumulată și a promovat oameni capabili și dedicați.

Omul Valentin Marin a manifestat o mentalitate de luptător învingător. A fost altruist, loial și leal, și-a construit o familie frumoasă, şi şi-a educat copiii şi nepoții spre a se înălța continuu prin învățătură și reflecție proprie. Am avut privilegiul de a-l cunoaște personal, de a-i primi sfaturile și suportul direct la elaborarea cărții „*Radarul românesc. O istorie vie*", Editura AGIR, 2019, care a primit Premiul Academiei Române în anul 2021.

Trecerea timpului nu va putea stinge tristețea din sufletele noastre la despărțirea de acest om înzestrat. Suntem alături de îndurerata familie, mândră de a-l fi avut în mijlocul ei pe colegul, prietenul, soțul, tatăl şi bunicul iubitor, dl col. dr. Valentin Marin.

Fie-i memoria binecuvântată! Cerul s-a îmbogățit cu un suflet nobil!

Col. (rtr.) dr. ing. ANTON MURARU,
președinte al Filialei Sector 3, București

Colonel AUGUSTIN MOLDOVAN

În dimineața zilei de 10 noiembrie 2022, inima colonelului în retragere, MOLDOVAN AUGUSTIN, a încetat să mai bată.

Augustin Moldovan s-a născut la 25 iulie 1949 în comuna Budești, județul Bistrița Năsăud.

A absolvit în anul 1963 cursurile școlii generale din orașul Șărmașu, județul Mureș, în același an bătând la porțile carierei militare și înscriindu-se în Liceul Militar „Ștefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc pe care l-a absolvit, cu diplomă de bacalaureat, în anul 1967. A urmat mai departe cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu" - arma geniu, pe care a absolvit-o, ca șef de promoție, în anul 1970 când a fost înălțat la gradul de locotenent.

Ca ofițer activ al armatei române a parcurs, timp de peste 32 de ani, treptele ierarhiei militare, începând cu funcția de comandant de pluton elevi până la cea de comandant de regiment.

Performanțele profesionale excepționale au determinat numirea ofițerului în funcții didactice în învățământul militar, atât la Şcoala Militară de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu" cât și la Școala Militară de Ofițeri Activi de Geniu din Râmnicu Vâlcea.

În anul 1977 intră, prin concurs, la Academia Militară București – secția geniu pe care o absolvă în anul 1979, fiind numit șef de stat major și primul locțiitor al comandantului la Batalionul 87 Geniu din Divizia 81 Mecanizată. Rezultatele excepționale îl propulsează în funcția de comandant al aceluiași batalion, pe care o îndeplinește până în anul 1986 când, fiind printre cei mai buni ofițeri de geniu din țară, i se încredințează comanda Regimentului 12 Pontonieri, care devenea la război Brigada 12 Fluvială ce opera pe tot sectorul național al Dunării.

Conștiincios, perseverent, hotărât și dornic de afirmare, își completează studiile superioare și urmează Cursul postacademic de comandanți de regimente în 1986, iar în 1997 cursul de informatică în domeniul conducerii strategice.

Începând cu luna septembrie 1990, se întoarce pe meleaguri ardelene și este numit comandant al Centrului Militar Județean Maramureș, funcție pe care o îndeplinește cu rezultate remarcabile timp de 12 ani, de aici fiind trecut în rezervă cu gradul de colonel, în data de 28.02.2002.

În perioada septembrie 1998 – aprilie 1999 participă la misiunea militară din Bosnia sub egida NATO, întâi în calitate de șef de stat major și apoi de comandant al Batalionului 96 Geniu „Dr. Joseph Kruzek", funcții în care se face remarcat în mod cu totul deosebit ca profesionist de excepție al armei, dar și prin calitățile de diplomat cu populația din zonă și cu militarii din alte armate, meritele fiindu-i recunoscute prin acordarea ***„Medaliei NATO pentru serviciile în operațiunile speciale de pace din Iugoslavia"*** cât și prin aprecierile comandanților forțelor multinaționale din zonă.

Performanțele profesionale deosebite, apreciate de structurile superioare de comandă și prin aprecierile de serviciu anuale, preponderent cu calificativul „Foarte bine" și „Excepțional", sunt concretizate prin avansarea de trei ori înainte de termen și prin decorarea cu ordine și medalii militare românești și străine. Pentru merite deosebite i s-a acordat titlul de ***„Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989"***, iar în data de 04.02.2021 i s-a conferit calitatea de ***„Veteran din Teatrele de Operații".***

Colonelul Augustin Moldovan rămâne în memoria noastră afectivă ca exemplu de profesionalism, de dăruire și abnegație, de responsabilitate, de onoare și demnitate. Calitățile morale, bunătatea sufletească, înțelegerea și întrajutorarea de care a dat permanent dovadă, admirația cu care îl înconjurau și priveau cadrele din colectivele pe care le-a condus vor fi un exemplu pentru generațiile viitoare.

Trecerea la cele veșnice a colonelului Augustin Moldovan constituie o regretabilă pierdere pentru membrii Filialei Județene Maramureș a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza", ca și pentru toți cei care l-au cunoscut și cu care a colaborat.

Drag camarad, gândurile noastre pioase te vor însoți pe acest ultim drum spre veșnicie!

Avem onoarea să îți prezentăm un ultim salut și onor militar !

Dumnezeu să te ierte și să te odihnească în pace!

Biroul Executiv al Filialei Județene Maramureș a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere "Alexandru Ioan Cuza"

ANA BEJINARIU, profesor

A trecut fulgerător din această lume, în ziua de 16 august a.c., la vârsta de 88 de ani, profesoara BEJINARU ANA, personalitate marcantă în domeniul învățământului liceal militar, care alături de soțul său, distinsul profesor Mihai Bejinaru, au pus o solidă cărămidă la temelia acestuia rămânând astfel în istoria Liceului Militar (azi Colegiul Național Militar) „Ștefan cel Mare" din Câmpulung-Moldovenesc, oraș în care au rămas și după pensionare.

S-a născut la 7 februarie 1934 la Botoșani, dintr-o familie care a știut să insufle copiilor respectul pentru valorile perene ale poporului român și dragostea pentru învățătură. După absolvirea liceului teoretic în orașul natal, situându-se printre cei din frunte, urmează Facultatea de științe Naturale și Chimie din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza" din Iași, specialitatea Chimie, pe care o absolvă cu rezultate foarte bune în 1955.

Debutează în învățământ ca director și profesor de chimie al Școlii Medii din Trușești, perioadă în care se căsătorește cu profesorul Mihai Bejinaru, ca urmare a unei strânse legături încă din timpul facultății. După trei ani se mută, prin concurs, la Liceul Militar „Ștefan cel Mare" din Câmpulung-Moldovenesc, proaspăt înființat. Aici ocupă funcția de profesor de chimie, respectiv șef de catedră în perioada 1958 – 1994. Așadar 39 de ani de muncă didactică neîntreruptă, din care 36 în Liceul Militar, perioadă în care a contribuit la pregătirea a 35 de promoții de elevi, cu deosebită măiestrie pedagogică dovadă fiind rezultatele obținute de toți cei care au avut șansa de a o avea profesoară.

Mulți dintre elevii acestei prestigioase școli au avut-o ca dirigintă de clasă, funcție în care a militat pentru formarea celor pe care ia păstorit în această calitate, ca oameni cu o cultură și o educație aleasă și în același timp buni profesioniști. De-a lungul anilor și-a măsurat activitatea didactică cu ceilalți colegi de la alte licee, pregătind cu multă responsabilitate elevii pentru olimpiadele școlare unde s-au afirmat deopotrivă atât la nivel județean și național, precum și la cel internațional. Nu întâmplător a fost distinsă cu „Medalia de Onoare", după ce în 1965 un elev al Liceului Militar „Ștefan cel Mare", pregătit de profesoara Ana Bejinaru, a fost încununat cu laurii succesului la Olimpiada Internațională de Chimie de la Budapesta.

A participat la numeroase manifestări științifice la nivel județean și național în care și-a popularizat cu mult aplomb experiența sa ca profesor și șef de catedră de chimie. S-a făcut astfel cunoscută atât în județul Suceava, dar și în altele, dintre care amintim: Constanța, Satu Mare, Arad, Baia Mare, Teleorman, Cluj, Iași, București, ș.a.

A fost coordonator pe județul Suceava la realizarea experimentală a introducerii televiziunii școlare integrate în lecțiile de chimie, precum și în cadrul altor materii. Comisiile de inspecții speciale pentru acordarea gradelor didactice profesorilor de chimie din județul Suceava au beneficiat de contribuția sa ca membru în cadrul acestora, dar și ca persoană cu o înaltă pregătire pedagogică.

A lăsat în urma sa o bogată moștenire didactică și pedagogică ilustrată în numeroasele studii publicate, precum și prin cărțile pe care și-a pus semnătura. Prodigioasa sa activitate pedagogică și de cercetare i-a fost răsplătită cu titlul „**Profesor fruntaș**", precum și cu „**Medalia Muncii**" și „**Ordinul Muncii Clasa III-a**" la care se adaugă numeroase diplome de excelență și de merit. A devenit membru al **Ligii profesorilor excepționali**, înscriindu-se în primii 10 dintre profesorii participanți la concursul cu același nume organizat în 2013 de către Fundația Dan Voiculescu.

Atașamentul și dragostea pentru Liceul Militar „Ștefan cel Mare" din Câmpulung-Moldovenesc sunt date și de procentul deosebit de mare de reușită a celor care au optat pentru învățământul superior de medicină, farmacie, chimie și nu numai. Toți cei care am avut-o profesoară nu o vom uita niciodată.

Slujba de înmormântare a avut loc în Catedrala Municipiului Câmpulung-Moldovenesc din al cărei cor, doamna profesoară a făcut parte foarte mulți ani. A fost condusă pe ultimul drum în Cimitirul IONEI din municipiu, vineri 19 august a.c. de către soțul său, profesorul Mihai Bejinaru, fost director adjunct al Liceului Militar „Ștefan cel Mare", fiica, doamna Carmen Iacoban, de nepoți și strănepoți, de rude, de reprezentanți ai conducerii Colegiului Național Militar „Ștefan cel Mare", de cadre didactice aparținând acestuia și de cadre

didactice ale școlilor din municipiu, de numeroși locuitori ai municipiului. Au participat, de asemenea, foști elevi ai promoțiilor Liceului Militar, cărora le-a fost profesoară, componenți ai Cenaclului de la Distanță de la Iași, printre membrii cărora s-a numărat și doamna profesoară și alții.

Promoția 1972 a Liceului Militar Ștefan cel Mare, cu care s-a întâlnit în acest an, i-a adus omagiul lor printr-o publicație coordonată de către unul din componenții acesteia. Fiei memoria binecuvântată!

Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace!

Gl. bg. (r) dr. GHEORGHE CREȚU

FLORENTINA CREȚU, stomatolog

În ziua de 7 septembrie 2022, în ajunul Sărbătorii Nașterii Maicii Domnului, a trecut din această lume, după o lungă și grea suferință, la vârsta de 80 de ani, Doamna FLORENTINA CREȚU, soția redactorului-șef al revistei „Rezerva Oștirii Române”, domnul general de brigadă (r) dr. Gheorghe Crețu.

Doamna Crețu Florentina și-a desfășurat întreaga activitate doar în formațiuni și unități militare, cu profil medical, aparținând Ministerului Apărării Naționale.

S-a născut pe meleagurile Olteniei, în ziua de 31 ianuarie 1942. Și-a trăit copilăria, adolescența și primii ani ai tinereții în municipiul Craiova, unde s-a și instruit. Mentori i-au fost părinții săi, Șerban Alexandru și Maria, precum și bunica sa, Ecaterina din comuna Orodel, la care și-a petrecut toate vacanțele școlare, cărora le-a purtat toată viața un deosebit respect și de la care a învățat că cinstea, omenia, bunul simț, precum și dragostea de pământul, cultura și spiritualitatea poporului în sânul căruia te-ai născut sunt valori care trebuie să te însoțească toată viața. Și nu i-a dezmințit.

A fost o femeie puternică, veselă și plină de viață și care a avut întotdeauna o vorbă bună pentru cei din preajma sa, oferindu-și dezinteresat ajutorul oricărui a avut nevoie, având și solide cunoștințe de psihologie pe care și le-a însușit ca autodidact.

A cunoscut îndeaproape viața militară, a iubit armata și tricolorul, dat fiind faptul că și-a făcut datoria pe frontul alb militar și a vegheat cu multă responsabilitate la sănătatea celor în uniformă, indiferent de gradul, funcția și poziția acestora. A desfășurat o prodigioasă activitate la Școala Militară de Maiștri de Aviație de la Mediaș, Regimentul 31 Mecanizat Plenița, Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazul” București, Policlinica Centrală a MApN din București, Policlinica Statului Major General și altele. A iubit ce făcea, dând dovadă de dragoste, seriozitate și competență și, mai ales, multă grijă pentru toți cei care i-au trecut pragul. A fost o perfecționistă, adaptând la condițiile entităților medicale ale unităților la care a lucrat tot ceea ce era mai nou în practica dentară, domeniul său de activitate. Mai mult decât atât, a participat la programe de cercetare, menite să ajute la îmbunătățirea asistenței medicale, precum și la organizarea și conducerea acesteia în unitățile și formațiunile medicale. A luat parte permanent la viața cetății, fiind un exemplu în acest sens. A fost o gospodină neîntrecută, împărtășind din experiența sa în acest domeniu și altora. A fost o iubitoare de frumos și eleganță, precum și adepta unui comportament civilizat și manierat în orice împrejurare. Era o bună cunoscătoare a literaturii române și, în parte, a celei universale. S-a numărat printre colaboratorii Cenaclului La Distanță de la Iași, condus de scriitorul I. N. Oprea.

A fost pentru că astăzi nu mai este printre noi. O povară deosebit de grea pentru soțul ei, dar și multă supărare pentru rude, prieteni și nu mai puțin pentru toți cei care o cunoșteau și cărora le făcea o plăcere deosebită să o întâlnească.

Slujba de înmormântare a fost oficiată de un sobor de preoți în Mausoleul din incinta Cimitirului Militar Ghencea, în ziua de 10 septembrie 2022. Au condus-o pe ultimul drum soțul său, familia, rudele, reprezentanți ai unităților în care și-a desfășurat activitatea, membrii din conducerea ANCMRR, prieteni, foști pacienți, vecini, cunoștințe etc.

Binecuvântată să-i fie memoria în veci!

Bunul Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace!

General-maior (r) VASILE DOMNU

IN MEMORIAM

AVRAM IANCU (1824-1872)

Col. (r) IOAN POGAN
președintele Filialei Județene Cluj a ANCMRR „Al.I. Cuza“

S-au împlinit, în luna septembrie 2022, 150 de ani de la moartea lui **Avram Iancu, cel supranumit „*Crăișorul munților*” care a rămas în istoria noastră ca unul care a deschis calea deșteptării naționale a românilor din Transilvania.**

S-a născut la Vidra de Sus - astăzi comuna **Avram Iancu,** din județul **Alba**, într-o familie de **moți** cu situație materială bună. Naşterea sa se pare că nu a fost înregistrată, deoarece familiile unde existau doi băieți născuți erau obligate să trimită pe unul dintre ei ca oştean în slujba armatei austriece, potrivit legilor de atunci. Se ştie doar că „*…s-a născut pe vremea cireşelor*“ şi de aici concluzia că luna naşterii marelui om ar fi **iunie**. Tatăl său se numea Alexandru Iancu şi a fost pădurar, apoi jude comunal, iar mama se numea Maria şi era o femeie mică de statură, harnică şi înțeleaptă. Chiar dacă nu aveau origini nobile, părinții lui **Avrămuț** (cum i se spunea), au hotărât că acesta trebuie să fie un om cu carte. Primii ani de şcoală îi face la **Vidra** şi **Câmpeni,** clasele elementare la **Abrud**, gimnaziul inferior la **Zlatna**, iar cel superior şi Facultatea de Drept le face la Cluj.

Casa veche, cu acoperişul ascuțit ca o căciulă, aflată aproape de malul Arieşului Mic şi înconjurată de brazi falnici este unul dintre cele mai frumoase exemple de construcții în stil mocănesc. Ea a fost construită în anul 1800 de către tatăl **Iancului**, iar fiul acestuia a lăsat-o, prin testamentul din 1850, „***în folosul națiunii române***“ împreună cu toată averea spre a se întemeia o Academie de drept, convins fiind că pe calea juridică neamul românesc din Transilvania îşi va recăpăta drepturile. A fost un elev eminent, care era simpatizat atât de colegi cât şi de profesori. Materiile preferate erau matematica şi istoria. Chiar dacă a fost un student eminent, nu a putut profesa ca avocat pentru că nu era nobil. Termină **Facultatea de Drept** în anul 1845 şi obține calificativul „**eminent**”. Cererea de „*practicant fără salariu*” îi este respinsă deoarece era plebeu, adică nu avea origini nobile. Supărat că nu-i sunt apreciate meritele, merge la **Târgu Mureş** unde se înscrie ca practicant la Curtea de Apel a Transilvaniei (numită şi Tabla Regească), cu scopul de a se pregăti în meseria de avocat, a cărei atestare o primește în **1848**, dar pe care nu apucă să o practice.

În preajma izbucnirii revoluției făcea parte din elita intelectualității românești transilvănene care lupta pentru emancipare socială şi națională. Iubirea față de neam şi țară îl fac să-şi exprime dezacordul față de politicile acelor vremuri, care nedreptățeau românii. Îşi exprimă dezacordul față de moțiunea votată la 15 martie 1848, la **Budapesta**, care era potrivnică poporului român majoritar din **Transilvania** şi care prevedea unirea forțată a acestei provincii cu **Ungaria**. Este un militant pentru desființarea iobăgiei din Transilvania şi pentru respectarea libertăților naționale ale românilor. În urma votării Dietei de la Cluj, forțele revoluționare române şi maghiare se separă, iar țărănimea din Transilvania se ridică la luptă pentru rezolvarea problemelor naționale şi sociale. Situația s-a agravat în Transilvania, după anexarea la **Ungaria** şi după ce guvernatorul **Teleki** a trecut imediat la măsuri dure împotriva românilor. În această situație s-a hotărât, la 30 aprilie organizarea la Blaj, în perioada 3-15 mai a unei Mari Adunări Naționale. Marea Adunare Națională de la Blaj – unde Avram Iancu fost unul dintre inițiatorii şi organizatorii adunărilor din 30 aprilie, 15 – 17 mai şi 15 – 23 septembrie 1848, a fost o excepțională demonstrație de forță şi solidaritate națională românească, reliefând puternica conştiință a țărănimii care cerea drepturi sociale şi naționale.

La această adunare la care au participat peste 40.000 de oameni, un loc aparte îl reprezintă tinerii intelectuali ridicați din rândurile țărănimii, legați de interesele populare. Adunarea a fost bine organizată, având un caracter reprezentativ şi național. La adunare au participat şi revoluționari din **Moldova: Alecu Russo, Alexandru Ioan Cuza** s.a**., Dimitrie Brătianu** din **Țara Românească** precum şi transilvăneni stabiliți în **Muntenia – A.T. Laurian, I. Maiorescu, Aaron Florian, etc.**

Avram Iancu a fost cel mai iubit dintre conducătorii transilvăneni ai **Revoluției de la 1848.** El s-a dovedit un strălucit conducător militar şi un important om politic. Au fost organizate legiuni românești care au respins forțele militare maghiare ce încercau să pătrundă în munți. Tratativele dintre cele două părți au eşuat. Nicolae Bălcescu şi Cezar Bolliac au susținut necesitatea de a se

Casa construită de tatăl lui Avram Iancu

ajunge la un acord între conducătorii Revoluției Române şi ai celei maghiare, împotriva dușmanului comun, Imperiul Habsburgic. **Iancu** ştia să devină autoritar dacă era cazul, cu toate că era descris de contemporani ca un om cu fire blândă. Numai într-un singur caz se spune că îşi potolea cu anevoie mânia, când auzea batjocuri la adresa românilor, fie din gura vreunui dascăl, fie de la camarazii săi. S. Dragomir comenta pe drept cuvânt că *„Dacă pe lângă asemenea însușiri el va izbuti să se impună și în conducerea maselor, îl putem de pe acum socoti pe deplin format pentru rolul care îl aşteaptă*".

Și tot lui **Avram Iancu** îi este atribuită, de către **Lucian Blaga** şi chemarea atât de sugestivă, în spiritul său, al omului de acțiune: „*Să punem pumnul în pieptul furtunii că de nu pierim*". Cuvinte săpăte şi pe o veche cruce de lemn înnegrită de vreme care străjuieşte şi astăzi defileul de la **Fântânele** în amintirea vitejiei moților ce au păstrat ei singuri Transilvania ca pe o Țară Românească, dovedind inamicului că Munții Apuseni sunt inexpugnabili. În timpul Revoluției, a fost conducătorul cetelor înarmate de țărani şi mineri din **Munții Apuseni**, cu ajutorul cărora a organizat apărarea în acea zonă. A respins multe atacuri ale armatei maghiare care era superioară atât ca număr cât şi ca armament, câștigându-şi astfel numele de „***Craiul munților***".

Față de celelalte personalități ale revoluției de la 1848-1849 din România, Avram Iancu a avut fără îndoială „*ceva*" aparte, greu de definit şi care face parte indiscutabil din temperamentul său revoluționar. Este acea putere de a „*fermeca*" mulțimea, după cum spunea şi G. Barițiu care l-a ascultat personal, dar care totuşi susține că nu a fost un orator în adevaratul sens al cuvântului. În ciuda acestei constatări, recunoaşte însă faptul că "*…era peste putință să nu răpească cu sine pe ascultători*". Frumusețea şi simplitatea numelui său se pare că au avut un rol important în apropierea acestuia de oameni. Avram Iancu – îmbinare frumoasă a două prenume, de o rezonanță aproape cristalină. Nemaivorbind de versurile populare, cu audiență de marseilleză, care veneau să acționeze ca stimul de situație la sugestie:

„Astăzi cu bucurie, românilor cântați
Pe Iancu în câmpie cu toții să-l urmați".

Avram Iancu consideră necesară unirea forțelor celor două popoare, român şi maghiar, împotriva absolutismului habsburgic, care era dușman comun.

O persoană importantă în viața sa se pare că a fost **Johanna Farkas,** o tânără maghiară din **Abrud**, care i-a salvat viața în mai 1848, datorită faptului că l-a înștiințat de sosirea trupelor revoluționare maghiare şi astfel Iancu a putut părăsi la timp locația. Johanna a fost tânara cu care Iancu a avut cea mai îndelungată relație. A putut să-l prevină asupra pericolului, deoarece tatăl ei, care era preot şi avocat în Abrud, a aflat de sosirea forțelor revoluționare maghiare în zonă şi i-a dezvăluit şi Johannei acest lucru.

Avram Iancu a părăsit la timp Abrudul şi s-a îndreptat către Câmpeni, de unde a organizat contraofensiva împotriva lui Hatvani, conducătorul forțelor revoluționare maghiare, pe care l-a învins.

La 16 - 28 iulie 1849 Parlamentul maghiar a votat legea naționalităților prin care românii din Transilvania primeau drepturi politice. La stăruințele lui Nicolae Bălcescu, Avram Iancu se angaja să nu atace armata maghiară, iar Kossuth publică decretul privind încetarea luptelor dintre maghiari şi români. Era prea târziu, pentru că între 1 şi 13 august 1849 armata maghiară capitula la Şiria (județul Arad), iar românii au fost obligați de comandantul armatei austriece să depună armele. Astfel, conflictul dintre naționalitățile asuprite a dus la înfrângerea revoluției.

Dupa înfrângerea revoluției, la 13 august 1849, bolnav şi trist că nu şi-a văzut îndeplinită dorința de a scăpa țăranii de abuzurile habsburgilor, se retrage printre moții lui dragi, în Munții Apuseni. Acolo, realizează o nouă organizare civilă a zonei.

Tot în 1849, susține drepturile naționale ale românilor la Viena, unde refuză să primească o decorație imperială şi spune: „*Națiunii să i se dea drepturile promise, atunci voi primi, altcum nu*". Un an mai târziu, refuză să se întâlnească cu împăratul Austriei, Franz Josef, care se afla în vizita prin **Transilvania.**

Cuprins parcă de o premoniție, în 1850 îşi scrie testamentul „***Ultima mea voință***".

„Unicul dor al vieții mele e să-mi văd Națiunea mea fericită, pentru care după puteri am și lucrat până acuma, durere fără mult succes, ba tocma acuma cu întristare văd, că speranțele mele și jertfa adusă se prefac în nimica. Nu știu câte zile mai pot avea; un fel de presimțire îmi pare că mi-ar spune, că viitorul este nesigur. Voiesc dar și hotarât dispun, ca după moartea mea, toată averea mea mișcătoare și nemișcătoare să treacă în folosul națiunii, pentru ajutor la înființarea unei academii de drepturi; tare crezând, că luptătorii cu arma legii vor putea scoate drepturile națiunii mele". În acelaşi an este arestat la **Hălmagiu** şi trimis la închisoare la **Alba Iulia**, unde este bătut şi umilit de

Mormântul de la Ţebea

către un ofiţer aflat în slujba împaratului **Austriei.**

După eliberarea din închisoare, îşi petrece timpul rătăcind prin munţi, pe **Valea Arieşului**. Se spune că ar fi avut probleme psihice, datorate şederii în închisoare.

Se adăposteşte la **Baia de Criş**, în casa covrigarului Ioan Stupină, unde-şi petrecea serile cântând, acompaniat de fluier, oamenilor care veneau să-l asculte. Cam aşa sunau unele dintre versurile cântate de el: *„Frunză lată de pe baltă/ Fostu-mi-a şi bine-odată,/ Da' s-a-ntors frunza pe tău/ Şi-am ajuns l-atâta rău!"*

A murit la 10 septembrie 1872, pe prispa casei covrigarului Ioan Stupină ***„…având asupra sa o naframă zdrenţuită, un fluier şi o jalbă către împărat, unsă şi mototolită".*** Este înmormântat la 13 septembrie 1872, la cimitirul din satul **Ţebea,** lângă gorunul lui **Horea**, conform dorinţei sale testamentare.

Avram Iancu rămâne un unicat în istorie, precum Ştefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul şi Neagoe Basarab. După Ştefan cel Mare, au rămas vestitele mănăstiri ridicate după fiecare bătălie, în urma lui Mircea cel Bătrân a rămas faima de paznic al creştinătăţii, după Mihai Viteazul – crezul în posibila unitate a neamului românesc, iar după Neagoe Basarab - celebra baladă a Mănăstirii Curţii de Argeş şi seninătatea lui Constantin Brâncoveanu, cu care a înfruntat moartea propriilor fii. După Avram Iancu, a rămas drama deznădejdii că jertfa miilor de tineri moţi a fost zadarnică, nu însă şi crezul că într-o zi se va împlini şi vrerea celor mulţi.

Avram Iancu odihneşte lângă Gorunul lui Horea, ultima sa dorinţă, exprimată în testamentul său, fiind ca din averea rămasă de la el să se ridice o Facultate de Drept pentru români, el fiind convins că doar luptătorii pe tărâm juridic vor putea să câştige drepturile naţiunii române.

Înmormântarea a avut loc sub Gorunul lui Horea din curtea Bisericii ortodoxe din Ţebea, după dorinţa lui Avram Iancu. Peste 4.000 de persoane, după alte surse 10.000, au participat la înmormântare. Moţii au sosit călări din Vidra de Sus, încă din data de 11 septembrie, pentru a-l priveghia. La slujba de înmormântare au slujit 36 de preoţi, în frunte cu protopopii Mihălţanu (ortodox) din Brad, şi Balint (unit) din Roşia Montană. În fruntea convoiului funerar păşeau foştii comandanţi militari ai românilor, care se mai aflau în viaţă: Simion Balint, Axente Sever, Mihai Andreica, Nicolae Corcheş şi Clemente Aiudeanu. Pentru a anunţa moartea sa, clopotele au fost trase în munţi, timp de trei zile şi trei nopţi. Comitetul de înmormântare l-a declarat ***„erou al naţiunii".*** Ceremonialul a început la ora 14, în 13 septembrie, în Baia de Criş, apoi convoiul, care se întindea pe mai mult de 2 kilometri, a pornit spre Ţebea. Pe tot parcursul s-au cântat „*Marşul lui Iancu*" şi „*Deşteaptă-te, române*!". Când primii oameni intrau în Ţebea, ultimii din coloană abia porneau din Baia de Criş. În fruntea convoiului mergea un tânăr cu un drapel în culorile româneşti roşu-galben-albastru, drapat în negru. În momentul în care sicriul a fost coborât în groapă, s-au tras salve de puşcă, în semn de onoruri militare. Crucea de piatră a fost donată de preotul român Ioan Tisu, iar pe ea a fost inscripţionat simplu: "**AVRAM IANCU, ADV(OCAT), PREF(ECTUL) LEG(IUNILOR) ROM(ÂNE) în anul 1849-9. +1872**".

Supranumit de români ***„Crăişorul Munţilor***", Avram Iancu a deschis calea spre deşteptarea naţională, faptele sale înscriindu-se în conştiinţa poporului român, ca un crez, ca o flacără vie a necesităţii unităţii naţionale ce avea să se împlinească odată cu înfăptuirea Marii Uniri de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918.

BIBLIOGRAFIE:

- *Silviu Dragomir, Avram Iancu, Bucureşti 1988, pag. 354.*
- Dragomir, Silviu - *Avram Iancu*, ediţia a II-a, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1968.
- Dudaş, Florian - *Avram Iancu în tradiţia românilor*, ediţia a II-a, Editura de Vest, Timişoara, 1998 ISBN 973-36-0307-4.
- *Ioan Lupaş, O prietenă a lui Avram Iancu, în: Adevărul Literar şi Artistic, 1923, nr. 123.*
- Magazin istoric - nr. 3 (24), martie 1969, Anul III.
- Păcăţian, Teodor V. - *Cartea de aur sau luptele politice-naţionale ale românilor de sub coroana ungară*, volumul I, ediţia a II-a, Sibiu, Tipografia Iosif Marschall, pg. 718-719.
- Lazăr, Ioachim; Morar, Nicolae Marcel - *Avram Iancu în memoria posterităţii*, Editura Emia, Deva, 2008, ISBN 978-973-753-122-3.
- Mormântul de la ŢebeaNistor, Ioan Silviu - *Clarificări privind împrejurările şi locul în care a decedat Avram Iancu*, Anuarul Institutului de Istorie „George Barițiu" 2003, Series Historica, XLII, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2004 ISSN 1584-4390
- Mormântul de la Ţebea*Sorin Mitu, Iubitele maghiare ale lui Avram Iancu, în: Sorin Mitu, Imagini europene şi mentalităţi româneşti din Transilvania, Presa Universitară Clujeană, 2000, pag. 247.*

TEMATICA REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“ NR. 1(48)/2023

1. EDITORIAL: Colaborarea în interiorul și în afara ANCMRR.

PARTEA ÎNTÂI

2. Din viața ANCMRR: Hotărârile la nivel central sunt obligatorii pentru toți membrii ANCMRR. Necesitatea apărării valorilor ANCMRR. Contribuția c.m.r.r. din Asociație la cultivarea valorilor civice în societate și necesitatea dezvoltării relațiilor cu societatea civilă; ANCMRR, o forță pentru coagularea tuturor structurilor asociative și realizarea unității de acțiune etc.

3. Din viața Filialelor și Subfilialelor ANCMRR: Îndeplinirea prevederilor Statutului, Strategiei și a Hotărârilor organelor superioare și a celor proprii, o îndatorire a fiecărui membru ANCMRR; Cultivarea pe plan local a tradițiilor naționale și militare; Ce se întreprinde în acest sens de către Biroul Permanent și Comitetul Filialei; Preocuparea Filialelor ANCMRR pentru primirea de noi membri; Promovarea imaginii Filialelor pe plan local.

4. Din viața asociațiilor afiliate și a celor cu care se colaborează: Însușirea Statutului ANCMRR și punerea de acord a acțiunilor cu cea dintâi, în baza protocoalelor de afiliere și de colaborare. Conlucrarea mai activă cu comandamentele de armă; etc.

5. Din viața Asociațiilor similare din SAOPSN: Cum au fost materializate prevederile din Protocolul și Planul anual de activitate?

6. Rubrici permanente: Valori ale culturii, civilizației și spiritualității românești, Opinii, Ecouri, Sfatul medicului (temporară), Pagina lirică; Curier; Semnal (cărți și reviste); Remember; In Memoriam, ș.a.

PARTEA A DOUA

1. File de istorie: 100 de ani de la promulgarea Constituției României din 1923, rolul acesteia. Cum a influențat această constituție desfășurarea procesului de asociere a c.m.r.r. Evenimente istorice din prima parte a anului 2023 etc.

2. Probleme de interes: Problematica securității și apărării României în condițiile create în ultimii ani pe plan mondial. Lupta pentru putere și noile sale coordonate. Ce trebuie intreprins.

PRECIZĂRI

- Numărul 1 (48)/2023 al revistei „Rezerva Oștirii Române”, va apărea în luna mai 2023;
- Articolele, materialele care fac obiectul publicării, eseurile, însemnările, știrile etc., se primesc la redacție până la 25 aprilie 2023. Acestea vor fi însoțite, dacă se impune, de înscrisuri și material ilustrativ, bine lucrat și să corespundă conținutului celui dintâi.
- Știrile despre evenimente pe plan local se primesc până la închiderea ediției.
- Materialele se vor trimite la redacție prin poștă, e-mail la adresa ANCMRR
  - **ancmrrcentral@yahoo.com,** înregistrate pe CD sau stik.
- După tipărire, revistele se vor expedia centralizat prin poștă fiecărei filiale. Filialele din București și Ilfov vor ridica revistele de la sediul central al ANCMRR.
- Opiniile, observațiile și propunerile dumneavoastră, dragi cititori, pot fi trimise pe adresa revistei, prin modalitățile la care ne-am referit.

NOTĂ: Returile vor fi reexpediate după ce se vor trimite banii, pentru plata înmagazinării și returnării, de către filialele în cauză.

NORME DE COLABORARE

- Materialele trimise redacției (scrise sau ilustrate) nu se înapoiază.
- Răspunderea juridică pentru conținutul materialelor aparține în exclusivitate autorilor conform art 206 C.P.
- Copyright – Este autorizată orice reproducere cu condiția specificării sursei.

SUMMARY

- **EDITORIAL**: Communication and its role within ANCMRR
- **FROM THE ANCMRR LIFE**
  - The results of work în ANCMRR depend on the contribution of each member
  - Honor and dignity fundamental dimensions of ANCMRR members
- **FROM THE LIFE OF ANCMRR BRANCHES AND SUBBRANCHES**
  - Cluj branch joined those who pay tributr to the war veterans
  - Tulcea County Branch over three decades of fruitful activity
  - Galati County Branch - Exciting experiences
  - Curtea de Argeș County Branch - An event that has become a tradition
- **INTERNATIONAL RELATIONSHIPS**:
  - Participation and manner of conducting the 2022 summer congress of CIOMR.
- **VIEWS:**

Military pensions of yesterday, today and...tomorrow
- **MESSENGER:.**
- **LYRICAL PAGE:**

Col. (r) Laurențiu Sfinteș „Season of Interrogators”
- **VALUES OF THE ROMANIAN CULTURE, CIVILISATION AND SPIRITUALITY**
  - Higher War School;
  - Comrades who deserve to be congratulated
- **SIGNA**L: Books.and magazines
  - The golden book of the cult of heroes of Botoșani county; Monograph of the Sector 5 Branch Bucharest; Napoleon Bonaparte – Collection Images; Forgiveness of fellow men; Celebrations public în Romania; The fate of the Romanian treasure. Arguments from the Russian archives; On both sides of the barricade - the novel of a revolution; The Reservist; The Galățean reservist.
- **ANNIVERSARIES...ANNIVERSARIES:**
  - October 25 - Romanian Army Day
  - The significance of Army Day în the modern and contemporary history of Romania
  - Centenary of the Palace of the National Military Circle- A summary of the meetings on the 55th year since graduation
  - Class of 1972 - Infantry Officers, Reconnaissance and Mountain Hunters Semi-Centennial Anniversary
- **ECOES:**
  - Division General Ioniță Botoș honored în the town where he was born;
  - Pontoon hero Eftimie Croitoru;
  - The warmest voice în the world;
- **PAGES OF HISTORY**:
  - Centenary of the Coronation of King Ferdinand I and Queen Maria;
  - Maria, Queen of Romania
- **ISSUES OF INTEREST:**
  - Resilience – the firstline of deffense.
- **REMEMBER**: Gl.mr. Zeca Constantin; Gl.mr. Chiriac Mihai; Gl.bg. Constantinescu Stan; Col. dr.Valentin Marin; Col. Augustin Moldovan; Bejinaru Ana; Crețu Florentina
- **în MEMORIAM**: Avram Iancu (1824-1872)
- **THEME**: „Romanian Armed Forces Reserve”, issue 1(48)/2023.

Dtp și copertă: TUDORA NECOARĂ
Culegere computerizată: Col. (r) ing. MARIN ANDREI
Corectură: ELEONORA DINCĂ
CONSTANȚA OPREA

Operațiile tehnice, editoriale și tiparul au fost executate la Centrul tehnic-editorial al armatei, sub comanda 2059/2022

2023

ianuarie

L		2	9	16	23	30
M		3	10	17	24	31
M		4	11	18	25	
J		5	12	19	26	
V		6	13	20	27	
S		7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29	

februarie

L		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
M	1	8	15	22		
J	2	9	16	23		
V	3	10	17	24		
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

martie

L		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
J	2	9	16	23	30	
V	3	10	17	24	31	
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

aprilie

L		3	10	17	24	
M		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
J		6	13	20	27	
V		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

mai

L	1	8	15	22	29	
M	2	9	16	23	30	
M	3	10	17	24	31	
J	4	11	18	25		
V	5	12	19	26		
S	6	13	20	27		
D	7	14	21	28		

iunie

L		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
J	1	8	15	22	29	
V	2	9	16	23	30	
S	3	10	17	24		
D	4	11	18	25		

iulie

L		3	10	17	24	31
M		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
J		6	13	20	27	
V		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

august

L		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
M	2	9	16	23	30	
J	3	10	17	24	31	
V	4	11	18	25		
S	5	12	19	26		
D	6	13	20	27		

septembrie

L		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
J		7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29	
S	2	9	16	23	30	
D	3	10	17	24		

octombrie

L		2	9	16	23	30
M		3	10	17	24	31
M		4	11	18	25	
J		5	12	19	26	
V		6	13	20	27	
S		7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29	

noiembrie

L		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
J	2	9	16	23	30	
V	3	10	17	24		
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

decembrie

L		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
J		7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29	
S	2	9	16	23	30	
D	3	10	17	24	31	

ALBA IULIA – CATEDRALA REÎNTREGIRII ŞI ÎNCORONĂRII

- Construcția Catedralei Reîntregirii și Încoronării a început la 28 martie 1921.
- A fost finalizată în septembrie 1922;
- Arhitectura în stil byzantin a fost inspirată de la Biserica Domnească din Târgoviște;
- Pictura murală a fost realizată de pictorul Costin Petrescu, în tehnica „a fresco“ (frescă);
- Ceremonia de încoronare a Regelui Ferdinand și Reginei Maria a avut loc la 15 octombrie 1922;
- De o parte și de alta a intrării se găsesc portretele suveranilor României Mari, Regele Ferdinand I Întregitorul și Regina Maria;
- Catedrala se află pe lista monumentelor istorice din România având codul de clasificare AB-II-a-A-00/28.

ISSN 1582-2222